

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

A D İ M İ

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

MAYIS - HAZİRAN 2012

Sayı 11

ADIM[©]

İki Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü

Mehmet BELEK

Yayın Yönetmeni

Kezban YAVUZ

Yayın Kurulu

Kezban YAVUZ

Mehmet BELEK

Hilal YILDIZ

Ceren ÇEKİLMEZ

Melike ÖZKAN

2012-Mayıs, Konya

Her Hakkı Saklıdır.

Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.

Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.

Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:

Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi

Fransız Dili ve Edebiyatı

Selçuklu / KONYA

adimdergisi1@hotmail.com

Dizgi

Kezban YAVUZ

Basım Yeri

Aybil Dijital Baskı Çözümleri

Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Dijital Baskı Merkezi

Aleaddin Keykubat Kampüsü-KONYA

Telefon: 0332 223 14 25

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editör'den	Yayın Kurulu	2
Bu Bir Veda Yazısıdır	Sercan Etlioğlu	3
Sarhoş Yalnızlık	Mehmet BELEK	4
Başlangıçta Hiçbir Şey Yoktu	Kemal ÇELİK	5
Anla Artık	Emre AYKANAT	9
Sensizlik	Uğur BİLİCİ	9
Bahtiyar Vahabzade	Hüseyin MAMMADOV	10
Detaylar	Reyhan SOYSAL	12
Bugün Kaç Bulut Saydın?	İlyas Eray ŞENTÜRK	13
Ata'm	Burak YILDIZ	20
Yalnız Yalnızlık	Seher MİDİLLİ	21
Bu Aşk Burada Biter	Ataol BEHRAMOĞLU	23
Bu Aşk Burada Biter	Çeviren: Serap ERDAĞ	23
İkinci Yeni	Selim ÜNLÜ	24
Yani	Serpil DEMİRASLAN	27
Gece ve Özlemeler	Ahmet YAMAN	28
Oğullar ve Sevgililer	Aykut AYGÜN	29
Ne Diye Anne	Hilal YILDIZ	30
Yalnızlığın Anatomisi	4. Sınıf 2. Öğretim Öğrencileri	31
Kadınlar İçin Sone	Ümit Yaşar OĞUZCAN	32
Kadınlar İçin Sone	Çeviren: Galip BALDIRAN	32

EDITOR'DEN

*Siz değerli Adım Dergisi okurlarına yeniden merhaba,
Dönemin son dergisi ile yeniden sizlerle. Bu dönem
mezun olup aramızdan ayrılacak olan arkadaşlarımız
Kezban YAVUZ ve Hilal YILDIZ'a dergimize olan
emeklerinden dolayı teşekkür ediyor, iş yaşamlarında
başarılar diliyoruz.*

*Bu dergimiz için sponsor bulmamızda yardımcı olan
Sayın Hocamız Baybars ERKUL'a ve dergimize destek
olan Sayın Şenol Önal'a sonsuz şükranlarımızı sunuyoruz.*

*Her kadın annedir, ve her milletin geleceği bir annenin
elindedir. Ayakları öpülesi insanlar, annelerimizin an-
neler günü kutlu olsun.*

*Gelecek dönemde çıkaracağımız yeni dergilerimizle ye-
niden sizlerle birlikte olmak umidiyle,*

Mutlu kalın...

*Adım Dergisi
Yayın Kurulu*

BU BİR VEDA YAZISIDIR

Vedalar insanoğluna hep buruk gelmiştir.Oysa bir tarafında hep umudun saklandığı da bir gerçektir.Bunu son günlerine yaklaştığım üniversite hayatımda daha da iyi anlıyorum.

'Vedalar ansızın gerçekleşen depremler' gibidir der yazar.Herhalde bizi anlatan güzel bir cümle olsa gerek.

Oysa buranın tabiatına alışmış ruhumuz, artık mevsim geçişlerine tepki vermeyen bedenimizin sayılı günleri evrenkentte.

Bu bir veda yazısıdır dedim yazımın başlığına.Çünkü vedanın içinde yaşanmışlıklar,emekler,bastırılmış hüznüler vardır parça parça... Bizde iz bırakan şeyler var bu vedanın içinde.

Hepimizde boğazında Bosna Hersek mahallesini her hatırladığımızda bir yumruk oluşacaktır bundan eminim.Yalnızlığın,özlemin dört mevsim hüküm sürdüğü, toplu final bitiş sevinçlerinin yaşanıp yine aynı gün otobüse atlanıldığı, kader birliği eden yurdun dört bir tarafından gelmiş öğrencilerin mahallesi...

Vedalar üstümüzdeki emekleri terk etmektir diyor bir başka yazar. Doğru değil mi? Hangimiz Konya ovasında yetişen bir buğdayın, bizim için yaratılan bir el emeğinin bedelini ödeyebiliriz ki.

Hamdım, piştim, yandım dönemlerinin pişme dönemine denk gelen üniversite hayatımızdaki tüm yaşanmışlıklar, tüm dostluklar, önce istemesek de sonra sıkı sıkıya sarıldığımız bu şehir bize çok şey kattı. Somut örnekleri hazırlık fotoğraflarımızla son sınıf fotoğraflarımızı karşılaştırdığımızda, bulmaca eklerinin değişmezi olan 7 farkı bulun kadar bariz olarak karşımıza çıkar.

İşte, aslında yaşanmışlıklardır vedomuz.

Ve bu yaşanmışlıklardan sonra yaşayacaklarımız gelir sırayla. Hayat veda beklemez ve bir veda aslında yaşanacaklara açılan ilk kapıdır hayatımızda. Ham olarak gelip pişmiş olarak ayrıldığımız bu üniversite durağından sonra hayatın yokuşlu, sert ve bir o kadar da umut dolu dönemeci beklemektedir bizleri.

Şimdi bir veda ötede yaşanacaklar vardır. Tüm arkadaşlarıma mutlu, umut dolu bir hayat dileğiyle...

Sercan ETLİOĞLU
IV. Sınıf
Fransız Dili ve Edebiyatı

SARHOŞ YALNIZLIK

Soğuktan korkan bir pencereye yaslanmış adam, sessiz, kapıları kilitli
Uzanırken içindeki karanlığa duymak istediği seslerde boğuldu
Bir tuhaf yaz akşamından kalma gözleri uzaklara çok uzaklara devrildi
Kırpıklarında gökyüzünden damlayan sevginin son zerrelere
Ancak bir şarkı dinlerken olabilecek anlamsız duygu taneleri avuçlarında
Zamanın bütünlüğünü bozan, yok olurken özür dileyen kuş çığlıkları
Geç mi kaldı zaman? Yoksa zamandan mı kaçmıştı adam
Soru sormak yasak bir zamana atlamak kadar korkutucuydu
Cesaret treni çoktan kaçırılmıştı raylar tehlikeli bir uzak yol kokuyordu
Koşar adım gidilen bütün yalnızlıklara inat sarhoş kelimeleri
Bir bakarken dalıp gitme anına denk gelen irkilme korkusu
Savaş çığlıklarıydı şimdi içindekiler ne yana baksa gözleri sevdiğinin
Sevdiği bir akşam yıldızı uzak diyarlarda ışığında özlem birikintisi
Sevdiği o hep gittiği sokaktan az evvel geçmiş minik bir kedi yavrusu
Sokaklara sinmiş kokusu bir gelecek armağan ediyor adama
Sevdiği belki son defa gideceği bir sahil kasabası meyhanesinin penceresi
Bir güneşli günde içeriye dolan ışıktan sarhoş adam elinde su bardağı
Bir daha gitmeyeceği denizleri düşündü durdu içinden
Acıklı bir bakışa alışkın yüzü şimdi daha aydınlık
Aklında sevdiği elinde su bardağı dünyaya kafa tutuyor

Mehmet BELEK
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

BAŞLANGIÇTA HİÇBİR ŞEY YOKTU

Yürüdüm, düştüm, yuvarlandım, koştum, uçtum, süründüm. Ve vardım buraya. Her şeyin her şeyden ayrı durduğu bu mekâna. Bu pislik, lağım, irin, kan ve gözyaşının sel olup aktığı diyara. Kendimle geldim, kendim geldi buraya. Bu karanlık oyuğa, bu pisliğe, bu iğrençliğe; ruhum alçak, kahpe, düşük ruhum sığındı. Çünkü en kendisi kadar düşük olanı arzuluyordu, kendi yuvasını arzuluyordu, kendi pisliğini, kendi dehşetini örtecek bir alçaklık arıyordu. Buldu onu. Burada buldu. Burası insanın en yüksek tarafı, tanrının en alçak yanıydı. Rahat etti bu karanlık kanlarla sulanan diyarda. Ruhum kendi pisliğini buldu bu derin irin okyanusunda. Yürüdüm daha da derinine yürüdüm pisliğin, daha da derinine ruhumu indirdim indirdim insana kadar vardırımdı onu. Bu leşler diyarına sokuldu, sokuldum, tiksinecek bir tiksinti, bulantı olarak sokuldum. Salyalarla, köpükler saçarak sesler çıkaran bu böcekler diyarında konukladım. Ele verdi beni karanlığım, öfkem ve pis kokan ruhum. Durdum, o pis, leşlerini sürüyerek taşıyan, gözleri Faulkner'ın balgamlarından olan insanların yanında duruldum. Kendimi arındırmak istedim onlardan. Daha da pislenerek arındırmak. Baktım o yaratıklar ayınlar yapıyorlardı, pislik, lağım, kan, balgam, tükürük akan nehirlerinde yıkanarak arınıyorlardı. Tanrılarına dua ediyorlardı, pislikten yapılmış putlar vardı ellerinde. Akşamları mağaralarında, onlara tapınıyorlardı, o bok kokan tanrılara. Rüzgâr esiyordu ya da iğrenç bir koku püfür püfür tütsülüyordu yüreğimi. Onlar ise hiç dikkat etmiyorlardı bir şeye. Tanrılarına kaptırıyorlardı kendilerini. Bok kokusuyla mest olmuşlardı. Neresiydi burası? Yürüdüm, kocaman tapınakları vardı, durdum, baktım. Tapınaklarının kapılarına tanrı en aşağımızda olandır, en aşağımız en

iyimizdir yazılıydı. Lağım sularını tapınaklarına bağlamışlardı. Kemal bulmuş bir lanet, bir pislik, bir iğrençlik vardı burada. Yürüdüm, yağmurlar yağdı, lağımından, pislikten, tükürükten, balgamdan yağmurlar, ölesiye kirlendim, ölesiye kayboldum pislikte. Eridim, karıştım o pisliğe, bir noktam kaldı arda sadece. Aktım, pislikle beraber aktım, şehirlerinin içlerine doğru. Büyük bir şehir kurmuştu bunlar. Her şeyi vardı. En yüksek koltuklarda en alçak adamları oturtmuşlardı. İnsanlığa yaklaştıkça azalıyordu mertebe. Aktım, pis, en pis bir kokuyla yayıldım iyice şehre. Gördüm hepsini. İnsanlıktan en çok uzaklaşan en yukardaydı. Pislik yemek en büyük erdemiydi şehrin. Yürüdüm ayırt ederek pislikten pisliği bu karanlık, iğrenç, lağım gibi şehrin içinde yürüdüm daha da yayıldım şehre. Onlardan biri değil, hepsi oldum birden. Dağıldım, her parçamda hissettim pisliğin zirvesini. Aşksız bir şehirdi bu, nefretsizdi hem de. Sadece pislik vardı, her şeyden, herkesten öte pislik. Fark edilemeyecek kadar yoğun pislik. Bu şehre, bu iğrenç şehre çeken neydi beni? Ne yapıyordum burada? Bir yanımda ne mutluydu, ne huzurluydu bu lanetin ortasında. Pislikle yağrulmuşum, bunun farkındaydım. Erdemlerin en büyüğü değimliydi bu. Pislik sadece kendini temiz gösterdiği zaman pistir, biliyordum bunları. Yürüdüm böylece, ölümlüler gibi değil, akışkan tanrılar gibi yürüdüm. Topladım bu lanetten, bu pislikten, bu düşüklükten toplayabildiğim kadar, insanlığın ihtiyacı vardı buna. İşte rahat etmişti bu pislik şehrinin sakinleri. İşte arkalarında taşıyorlardı pisliklerini, yüreklerinde taşıdıkları gibi. Kaydım, aktım birinin arkasından, konuşmak istedim onunla. Koca bir pislikti bu. Çoktan geçmişti insanlık aşamasını. İyice yok olmuştu pislikte. Vardım yanına seslendim ona, onların sesleriyle, homurtu ve iniltiyle. Bana baktı o iki balgam tanesi gözlerle, hiçbir şey demedi devam etti, yürüdü gitti. Ben de sav-

ruldum arkasından. Bir lağım dehlizine girdi, ben de girdim, baktım ihtiyar çökmüş yere, çömeldim yanına, pisliğine, pisliğinin verdiği tiksintiye inat. Baktım ona tekrar. O kadar pislenmişti ki... O kadar kararmıştı ki... O kadar kendi değildi ki... Saçları tıpkı yapışkan sümük gibiydi, yüzü ise görülemeyecek derecede örtülüydü pislikle. Bana baktı o iki kara delik. Bir şeyler homurdandı, anlamadım, dinledim, düşündüm, yine de anlamadım. Sonra yana devrildi bu hayvansı yaratık. Kalktım çıktım bu ev mağarasından. Sokaklara, o hiç pislenemeyecek iğrençliğin aktığı sokaklara karıştım tekrar. Şehir oldum, pislik oldum, iğrenç oldum; ama o kadar net bir varoluştı ki bu... Sevindim, belki ilk kez kendimle beraber sevindim. Öylece devam ettim şehre. Başka bir mabedin önüne geldim, girdim içeri. Biri vardı orda, belki bir kadın. Yürüdüm, iyice yaklaştım ona. Kadınlığı belli olmayan bir kadındı. Pisliğine iyice gömülmüştü. Ama yine de bir şey vardı onda. Başkalarında olmayan bir şey. Bir anda ısındım ona. İnsansı olmayan duygularla bağlandım. Baktım birde bu pislik şehrinde âşık olmuşum, olmayan bir aşkla âşık olmuşum, insan olmayan bir insana. Durdum iyice inceledim onu, gözlerine baktım, güzel ve etkileyici bulmak için değil, iğrenç ve sefil bulmak için baktım. Gördüm, onun o pisliğinin arkasını gördüm gözlerinden, onun o düşüklüğünün arkasını gördüm. Sarkıttım kendimi, ötesine sarkıttım, pisliğinden de öteye sarkıttım, bir inilti sesi geldi ondan, korkulu bir inilti sesi, aldırmadım daha dikkatli baktım, daha da sarkıtım. Anladım sonra, her bir şeyi anladım. Sustum yine de, ölüm gibi bir suskuyla sustum. Ama iyice bağlanmıştım ona artık. Suskun, temiz, nazik, güzel zamanlarda yaşanamayacak bir aşkla, olmayacak bir aşkla bağlandım ona. O ise öylece duruyordu, inildiyordu, belki de ağlıyordu... Sonra, ben onun yanında böyle zamansız dururken bir yel gibi kayboldu bir anda, çıktı gitti farkına bile varamadan. Ben de estim mabetten dışarı, ceplerime doldurduğum sırla. Bu sefer daha da iğrenç olmalıydım,

tam iğrenç olmalıydım. Yürüdüm, pislik saraylarının yanına geldim. Baktım, büyükler neden büyüklerdi? Pislik nereye kadar pislikti? Bunu buldum işte o domuz suratlıların yanında, buranın büyüklerinin... Sonra iyice ayrıldım onlardan. Aramaya başladım iğrenç sevgilimi. O kadar bağlanmıştım ki ona. Onun o karanlık ruhuna salıvermiştim kendimi. Öyle büyük bir pislik barındırıyordu ki yüreğinde, öyle sıcak, öyle sevimli, öyle tatlı yerd ki yüreği... Hemen oraya hapsolmuştu ruhum. Onu bulmalıydım, onunla olmalıydım, ondan olmalıydım. Bu derin, bu ağır pisliği beraber yaşamalıydık. Onu ne çok seviyordum. Onun o puslu sırrı ne çok yaklaştırmıştı beni ona. O benim karanlık sevgilim nereye kaybolmuştu? Arıyordum onu, bir veba gibi arıyordum, ab-ı hayat gibi arıyordum. Pisliğin içinde vurulmuştum iğrençliğe. İşte oydu benim sevgilim. O bütün iğrençliğiyle ne kadar daha büyük bir sevgiyi hak ediyordu oysa. Onu arıyordum, bütünüyle kendi olanı, bütünüyle şeytan olanı... Vardım tekrar mabede, yoktu orda, yoktu. Bulamıyordum onu, bulamıyordum. O benim kan bakışlı sevgilimi bulamıyordum. Bütün pisliğime rağmen titriyordum onsuzluktan, korkuyordum, pis ölümler ısıırıyordu canımı, pis rüyalar... Onu arıyordum, nereye kaybolmuştu? Bu sırrı gömerek bana, bu pislikte beni öteleyerek nereye kaçmıştı? Onun o leş kokan, etiyle kemiği kaybolmuş ellerini tutmak istiyordum, onu istiyordum, onu arıyordum. Yürüdüm, onu sayıklayarak yürüdüm, onu kirleterek, o olarak yürüdüm. Tiksindirici bir geceye boğulurken şehir hala bulamamıştım onu, yorulmuştum kirlenmekten, onsuzluktan... Çömeldim şehirliğin pislikten yapılma putlarından birinin dibine, iyice karıncalanarak ruhum, sindim, saklandım bu iğrençlikte. Onun bir köşesinde. Beklemeye başladım. İnsanlığın bu en pis köşesinde, karanlık sevgilimi bekliyordum. Bekledim, en heyecanlı bekleyişleriyle bekledim insanlığın... O geldi sonra, ilkin pis bir koku haber verdi onu bana, onun o lanetli, pis, iğrenç kokusu. Ne çok özlemiştim bu kokuyu, ne çok aramış-

tım, ne çok beklemiştim... Yine de koşamadım ona doğru, çömeldiğim yerde kalakaldım. Geldi, çömeldi yanıma o da. O sevgilim, o benim en kirli yanımdı... Baktım ona, büyük bir özlemle baktım, büyük bir sevgiyle, tutsak, suskun, talepkar olmayan bir aşkla baktım. Gözlerine, o korkunç iki pislik okyanusuna baktım. Ve tekrar gördüm, daha da derinini gördüm daha da ötesini gördüm. Anladım, her bir şeyini anladım bu şehrin, aklımla değil sezgimle anladım. Büyükleri ve küçükleri pisleri ve temizleri... Anladım, her bir şeyi anladım. Bu iki küçük yuvarlağın, kan dolu, balgam dolu, irin dolu, pislik dolu bu iki yuvarlağın içinde gördüm her bir şeyi. Keşke görmeseydim. Hemen aydınlık, temiz bir şey ulaştı bana. Çektim gözlerimi hemen. Onun o hırıltı şekline alıp verdiği nefesi dinledim, uzaklaşan bir yanın büyüdüğünü hissettim içimde, ezildim, büyük, korkunç, temiz ama haksız, yanlış ölümlerle ezildim. Onun ellerini, o etsiz, kemiksiz ellerini tuttum. İçime korkunç bir fırtına düştü, o duruyordu öylece, öylece bakıyordu önüne. Dünyam karışıyordu benim oysa. İçim kasıp kavruluyordu, şiddetli bir ölüm kusuyordu bana tanrılar ve insanlar. Ellerimle sardım onu yavaşça, onun bedenine sığınmak istercesine sardım onu, ona tutunmak istercesine sardım... Ama zıt bir yan çılgınca büyüyordu içimde, ona yaklaştıkça zıtlaşıyordum, ona yaklaştıkça uzaklaşıyordum, ona yaklaştıkça aykırılışıyordum, ona yaklaştıkça kusuluyordum, yine de sarıyordum onu, öldürürcesine sarıyordum, o ise duruyordu, titrek ve zayıf bir duruşla değil, sağlam ve bilgici bir duruşla duruyordu. Dehşete kapıldım, kendi dehşetimden, kendi derinliğimden ürktüm. Daha bir sardım onu... Yaş doldu gözlerim ve onun gözleri. Ne temiz akıyordu o pis gözlerden yaşlar, ne narin, ne sıcak, ne samimi akıyordu... Öyle bir çekicilik, öyle bir cazibe vardı ki bu yaşlarda, dudaklarımı birleştirdim onun şeytansı dudaklarıyla... Ve eridim bir anda, bir anda yok oldum, kendim yok etti kendimi, onun dudaklarında değil kendi ruhumda yok oldum. Şimşek-

ler çaktı ilkin, yıldırımlar inetti bu lanet şehri, sevgilimin dudaklarındayken dudaklarım, gök dehşetini saçtı, milyonlarca senenin ardından, gökten arınık yağmurlar yağdı, arınık yağmurlar, tertemiz, iyi yağmurlar yağdı... Sevgilim eridi kollarım arasında, yağmur vurdukça eridi, şehirle birlikte. Yağmurlar, arınık yağmurlar yok etti sevdiğimi, şehirle birlikte kayboldu sevdiğim, o lanetli şehirle birlikte kayboldu. Arınık yağmurlar aldı gitti sevdiğimi, beni yine bana bıraktılar, beni yine bana bıraktılar, o sevgilinin ardından getirip bir kumsala attı beni o arınık ama haksız yağmurlar.

Senelerce uyudum orda, senelerce hiç kımıldamadan durdum, senelerce uzamak istedim o sevgilinin ardından. Ama o arınık yağmurlar bütün pisliğimden arıttılar beni, bir benden temizlemediler, bir beni bıraktılar bana. O kumsalda senelerce uyudum, yine de kendime kaldığımın farkında olarak. Senelerce o kumsalda lanet okudum Nemesis'e. Senelerce gözlerimi açmadım hiçbir şeye. Sonra bir poyraz kaldırdı beni ayağa, ben istemediğim halde kaldırdı, yetkinliğe erişememiş bir tanrı oyun oynamak istiyordu kaderimle. Kalktım, arınık yine de bulanıktım. Yürüdüm, öylesine... Öylesine perişandım ki denizin, bu ayık denizin kenarındaki kaderime söven bu kumsalda... Öylesine zavallıydım ki... Yürüdüm, karanlık bir hayal kırıklığı gibi yürüdüm... O kadar acıyordum ki kendi sefaletime. Derinleştikçe derinleşiyordu zavallılığım. Hiçbir tanrı kabul etmiyordu kulluğumu, hiçbir peygamber müritliğine kabul etmiyordu beni. Bir bendim dışarıda kalan. Bir bendim, bir bendim olmasması gereken. Kendi lanetini başkalarına pazarlayamayan bir bendim, bir bendim eklene-meyen eşyaya, bir bendim yoksun doğan, yoksun kalan, bir bendim bir bendim bu lanet dünyada... Yürüdüm, hala yürüdüm, nasıl yürünmesi gerektiğini düşünmeden yürüdüm. Yıkıntımı peşimde sürükleyerek yürüdüm. Tanrıların sustuğu zamanlarda rahat ettim ancak, belki de yenik, yitik, yorgun, düşük bir

tanrıydım bende. Onun için böylesine uzak ve böylesine yakındım her şeye. Onun için böylesine titrek, böylesine savruk, böylesine kırılğan yine de buyurgan yine de meydan okuyan...Yürüdüm, durunca rüzgâr, tanrı bir an kendini unutunca durdum bende. Gömüldüm kendimden bir yere. Kendime indim, ferahlamak için değil kavrulmak için, var olmak için değil yok olmak için...Geçtim yufka sularımı hemen. Kan denizlerinden atladım geldim, indim, alçaldım belki de yükseldim kendime. Lanetimle yüzleştim. En derinimle, en benle...Ateş, kor, denizlerinde geldim ancak bir parça kendime, yine de devam ettim kendime inmeye, indim, indim, indim.Alçaldıkça kahrol-dum, yok oldum, var oldum tekrar, sıkıştım, boğuldum. En derinlerimde bir yerde, öylesine bir sancı sardı ki ruhumu...

Öylesine bir sancı sardı ki, kudurmuş köpekler gibi böğürttü beni ıstırabım, savurdu beni, benliğimi dağıladı, köz etti ruhumu, daimi bir ateş saldı göğsüme, cesur ve lanetli bir ateş... Yandım, kendim olarak değil başkaları olarak yandım, en derinlerimde başkalarının yerine yandım...Tanrıların tadamayacağı ıstıraplar tattım, ölümlülerin ölmeden çekemeyeceği acılar çektim... Varlığım dev bir sancı olarak sardı ruhumu, alçaldı, alçaldım, alçaldım... Sancım büyüdükçe büyüdü, kendime katlanamaz hale geldim. Kendimi yutamayacak hale geldim, kendimle doldum, sığmadım kendime, varlık sancım ya da sadece sancım öyle sardı ki her yanıma ve değdim kendime değdim...Kendime sarktım, kendime değdim, ıstırabım o kadar coştı ki milyonlarca tanrı yaratabilirdim kan renkli karanlığımdan. Kendi kokumu duydum, kendi sesimi işittim. Öylesine sevinçle doldu ki kalbim, öylesine azdı ki mutluluğum, ıstırabımla beraber. Çiçekler doğuran bahardı kalbim, tanrılar eskiten, öldüren musikiydi nefesim, benliğim bendim, duru, arı, saf, tertemiz, yalnız ben, yalnız aşk. Yalnız varlığımın kokusu hediye etmişti bunları bana, iyice alçalıyordum kendime, kendi kendime

varmama saniyeler kalmıştı, acıyla beraber büyüyordu mutluluğum, nefretimle beraber büyüyordu sevgim, gözyaşarımla beraber akıyordu gülümsemelerim, cehennemimi söndürüyordu cennetim... Çok az kalmıştı kendime kalmama, onca acı, ıstırap, çile, zorluk, yanış, sancıdan sonra kucaklayacaktım varlığımı... Beni bana bıraksaydılar ben olacaktım, bırakmadılar. Kışkandılar beni, beni ben olmaktan alıkoydular. Söndürdüler denizlerimi, yaktılar çiçeklerimi. Çöktürdüler başıma gök kubbeyi. Yine çaldılar beni benden, yine çıkardılar beni benden, tanrılar uyandı, insanları saldılar üzerime, insanlar güçleriyle değil, benim güçlerimle saldırdılar bana. İhanet edildim kendi kendime. Beni yine benden alıp bana tıktı insanlar, yine insan olma hakkını tanımadılar bana. Çıktım, yükseldim kendimden, yufkalaştım, kendi kıyılarıma vurdum, gebermiş bir balık gibi. Yine ben olamayan kendime döndüm. Yine lanetim tutsak etti beni. Kendime dalmıştım, kendimi çıkarmak için, izin vermediler. Kalakaldım, gözleri açık, tanrıların beni attığı o kumsalda kalakaldım. Kendimden aşağısı ölümdü, yukarısı ise tanrılık...Kendimden aşağısını bırakmadı bana tanrılar, ama öyle bir acı biriktiriyorum onlar için ki, öyle keskin, öyle sert, öyle amansız bir acı biriktiriyorum ki, kendimden yukarıma hediye edecek bana bu çılgın yalnızlığım, buna bu lanet olasıca insanların, lanet olasıca tanrıları da razı olacak. Tanrılarıyla dışkılarını çıkartan bu insanları, öyle bir nefret bürüyecek ki o zaman, karanlık ıstırabım öyle esir alacak ki onları...Ah kan dolu yalnızlığım bari sen ihanel etme bana. Bu kumsalda, bari sen yalnız bırakma beni, gel tanrım ol benim. Yalnızlar hak ederler en çok tanrıları. Gel bari sen sar beni. Senin karanlığında, senin uçurumunda, senin dinginliğinde, esrikliğinde gölgelet beni. O kadar yoruldum ki...

Kemal ÇELİK
Fransız Dili ve Edebiyatı
Yüksek Lisans Öğrencisi

ANLA ARTIK

Seni de vururlar hasret,
Koparırlar ayrılığı sevdiğinden.
Bir başına kalır yalnızlık,
Gözleri dolar yağmurun,
Susar sessizlik
Ve başlar dünyası kararmaya gecenin...
Sen! Doğu'nun kara kızı
Anla artık...
Bir umut güneşi doğuyor batımdan.
Bakınca zelzeleler olur hançeremde,
Gülünce iklimi değişir coğrafyamın.
Sen! Batımda ince sızı
Anla artık...

Emre AYKANAT
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

SENSİZLİK

Bir yoksulluktan sensizlik
Cebimde param olmasına rağmen
Duygulardan yoksun açıklığı
Acı da yoktu mutluluk da
Ellerim tutmuyor, gözlerim de görmüyordum
Akdeniz mavi sularının parlantısı
Ötüşen kuşların şarkısı da yoktu
Bir temmuz sabahına Antalya'da titreyerek uyanmaktı sensizlik
Kapatıp perdeleri kilitleyip kapıyı
Kimse duymasın diye açık müziği
Hiçkırıkla hiçkırıkla ağlamaktı sensizlik
Bile bile ölümdü ama
Ölüm bile haramdı bana
Çıkıp falezlere boşluğa bırakmak vardı kendimi ama
Unutmadım tek tanem sensiz ölmek de yasaktı bana

Uğur BİLİCİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

BAHTİYAR VAHABZADE

Bahtiyar Vahabzade Mahmud oğlu, 16 Ağustos 1925 tarihinde Şeki'de doğdu. 9 yaşında ailesiyle beraber Bakü'ye taşındı. İlk ve orta öğrenimini bu şehirde tamamladı. 1942 yılında girdiği Bakü Devlet Üniversitesi Filoloji Bölümü'nden 1947 yılında mezun oldu ve Dilbilim bölümünde öğretim görevlisi olarak ders vermeye başladı.

Vahabzade, II. Dünya savaşının çıktığı yıllarda edebi yazılarını yayımlamaya başladı. 1945 yılında Azerbaycan "Yazarlar İttifakının" üyeliğine kabul edildi.

1964 yılında tamamladığı "Samet Vurgun'un Hayat ve Yaratıcılığı" isimli monografisi ile filoloji doktoru unvanını aldı. 1980 yılında Azerbaycan İlimler Akademisi üyeliğine seçilen Vahabzade, 1990 yılında emekli olana kadar üniversitede ders verdi.

Vahabzade, 1960'larda başlayan özgürlük hareketlerinin öncülerindedir. Bu konuda kaleme aldığı 1959 tarihli "Gülistan" isimli şiirinde, ikiye bölünen (İran ve Rusya) Azerbaycan halkının yaşadığı felaketleri anlatmıştır. Adı geçen eserinden dolayı 1962 yılında "milliyetçi" damgası vurulan şair 2 yıllığına üniversitedeki görevinden de uzaklaştırılmıştır. Bu olumsuzluklara ve Sovyet rejiminin baskılarına rağmen özgürlük mücadelesinden hiç yılmamıştır. Azerbaycan halkının sıkıntılarını konu ettiği pek çok eserini yurt dışına kaçırarak yayınlanmasını sağlamıştır.

Azerbaycan'ın hürriyeti için uğraştığı, eserlerinde sürekli bu konuları gündeme getirdiği için Sovyetler birliği hükümetince kovuşturma geçiren hatta tutuklanan şair buna rağmen Sovyetler Birliği hükümetince birkaç kez eserlerinden ve hizmetlerinden dolayı devlet ödülleri ve nişanları almıştır.

"Ben, Sovyet rejimine katı düşman olan, onunla hiç barışmayan, namazda ona lanet okuyan, onun mahvını arzulayan, açıkgozlu dindar bir ailede büyümüşüm. Çocuk yaşımdan beri ben Sovyet zulmünü, zorbalığını kendi gözlerimle görüp, aklımla anlamışım. Böyle ki, hele çocukluktan beri kalbimde o rejime nefret tohumları serpildi. Bu tohumlar sonradan büyüyüp, gelişip şiirlere dönüştü. Kalemim güçlendikçe mevcut kuruluşa nefretim de yıldan yıla derinleşir ve gizli hissimi ifade etmek için yollar arardım. Hala yeteri kadar tecrübem olmadığına göre, bu şiirleri kitaplaştırmak için yazmıyor, arşivimde gizliyordum... Böylelikle, bence, Sovyet rejimine ayna tutan "Sandıktan Sesler" başlığı altında yazıp arşivimde gizlediğim bu şiirler benim yaratıcılığında hususi yer tutar. (Bahtiyar Vahabzade - "Sandıktan Sesler" kitabı önsözü.)

B. Vahabzade 1974 yılında Başarılı sanatkâr nişanı, 1975 yılında Hükümet, 1984 yılında SSCB devlet nişanına layık görülmüştür. Eserlerinde Azerbaycan Türkçesi'ni en temiz şekilde kullanmaya özen gösteren ve halkının duygularına tercüman olan Vahabzade Azerbaycan'da Halk Şairi adıyla anılır. 1995 yılında Azerbaycan özgürlük mücadelesindeki hizmetlerinden dolayı İstiklal nişanı ile ödüllendirilmiştir. Ülkesinin özgürlük simgelerinden biridir. Vahabzade 1980-2000 yılları arasında 5 defa milletvekilliği de yapmıştır.

Bahtiyar Vahabzade 13 Şubat 2009 tarihinde Azerbaycan'ın başkenti Bakü'deki evinde vefat etmiştir.

EDEBİ YÖNÜ

Azerbaycan kaynakları son 30-40 yıl içerisinde Vahabzade kadar halk tarafından sevilen bir başka şairin olmadığı görüşündedirler. Vahabzade şiirleri ile halkın sevgisini kazanmanın ötesinde şiirlerinde kendine özgü bir hayat felsefesi de işlemiştir. Vahabzade şiirlerinde bireysel konuları da ele almasına rağmen daha ziyade toplumcu bir şair olarak değerlendirilmelidir. Bireysel konulardan ziyade, ezilen ve istiklalleri ellerinden alınmış milletlerin dramlarını, esaret çeken insanların psikolojilerini, diğer kültürlerin hegemonyasında veya esareti altında kalan bireylerin iç dünyalarında kopan fırtınaları edebi bir dille dile getiren şiirler yazmıştır. Daha çok toplumcu ve halkçı bir şair görünümü veren Vahabzade'nin şiirlerinde yer yer bireysel mevzularında yer aldığını söylemek mümkündür.

1960 yıllarda başlayan " Milli Azatlık" milli özgürlük hareketinin içinde yer alan ve Azerbaycan'ın azatlığını, hürriyetini şiirlerinde ve eserlerinde işleyen bir şairdir. Ana dilinin saf ve temiz kal-

ması için mücadele eden bir dilbilimci ve şair olarak halkın gözünde bir Türkmen büyüğü haline gelmişti. Şair, dertlerine çözüm uman halkından hergün onlarca mektup alıyordu. Azerbaycan halkı dertlerine çare bulacak bir umut kapısı olarak gördüğü şairin evinin kapısından ayrılmıyor onu bir çeşit Türkmen büyüğü olarak görüyordu.

İran ve Sovyetler birliği olarak iki parçaya ayrılan Azerbaycan halkının bölünmesinden duyduğu üzüntüyü her fırsatta dile getiren şair, Azerbaycan Milli Azatlık hareketinin önderlerinden biri olmuştur. Rus ve Fars emperyalizminin pençeleri arasında inleyen Azerbaycan ve halkının azatlık, hürriyet özlemi şiirlerinde ve yazılarında temel temalardandır.

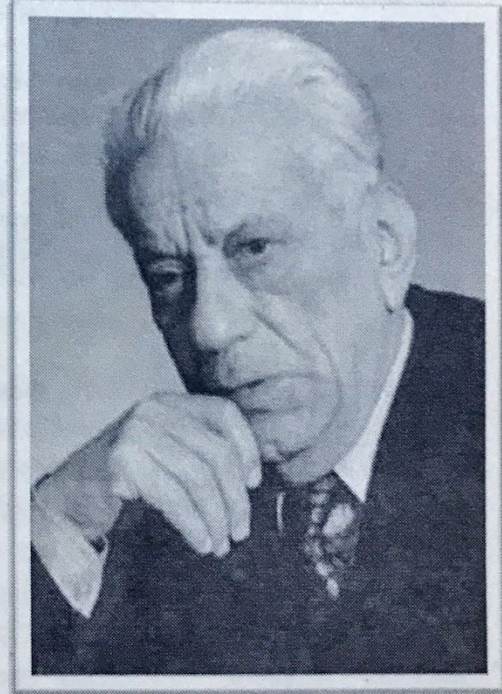
Yabancı kökenli düşünme, deyiş, imge ve söylemlere tenezzül etmeyen şair Azerbaycan edebiyatıyla Türk edebiyatının muhayyile, deyiş, teknik ve dil zenginliklerinin dışındaki yabancı menşeli anlayışları taklide kalkışmamıştır. Onun şiirlerinde yerel kültürün zenginliği, içtenliği ve doğallığı bulunur. Bir halk şairi olarak görülmesindeki ana sebep de budur. Hâlbuki Vahabzade'nin eserlerine baktığımızda onun şiirlerindeki entelektüel boyut, halk ozanlarını çok çok aşan, felsefi, sosyoloji ve birçok pozitif bilimlere vakıf olmaktan kaynaklanan zengin bir muhayyilenin belirtileri derhal gözükecektir. Fakat Vahabzade düşünce zenginliğini, halk ozanı dilinin yöntemlerini, doğal çizgilerini geleneksel şekil ve teknik unsurlarını dejenere etmeye kalkmadan, Azeri halk ozanı kimliğine halel getirmeden yansıtmayı başarmıştır. Çok sevilmesindeki sır da işte bu yönü olsa gerektir.

Türkiyeli kaynaklar B. Vahabzade'nin basılmış 40 şiir kitabı olduğunu yazar. Fakat Azerbaycan kaynaklarına göre bu sayı 70'dir. B. Vahabzade 70'den fazla şiir kitabının, 2 monografinin, 11 ilmi publisist kitabın ve yüzlerce makalenin yazarıdır.

Hüseyin MAMMADOV
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

VİCDAN

İki yolun ayırımında ben durup
Gâh o yandan, gâh bu yandan korkarım
Devden değil, sinek kadar gücüyle
Ben kendini dev sayandan korkarım
Hak evinde hak divanı kurulmuş
Her kazancın öz kıymeti sorulmuş
İddiası boynumuza yük olmuş
Bağışlanan şeref şandan korkarım

DETAYLAR

Detaylardadır bazen hayat,
Bazen bir bakış, bir gülüş, hediye edilen
Bir minik yaprak, bir taş parçası bile güneşler açtırır yüreğimizde.
Zaten detaylarda yaşamaz mı çoğu insan...
Ufacık sandığı kötü bir sözü ya da yalanı da
Ok gibi saplanmaz mı yüreğine...
Yoksa ben mi abartıyorum bazen?
Çok mu veriyorum kendimi detaylara...
Ama olsun mutlu oluyorum ben bununla...
Ufak şeylerle gelen büyük mutluluklar
Bazen hayal kırıklıkları ve ardından kopan fırtınalar
"Detaylarda yaşayanları anlamak zordur" derler...
Bu yüzden anlayamıyorum belki de kolayca...
Detaylardır beni mutlu edebildiği gibi
Beni yok edebilecek olanda...
Bazen canımız gider, canımızdan canan gider...
Yani şu koca hayat bile Dünya'da ufak bir detaydır bazen.
Bir solukta yaşanır ve biter!
Tıpkı küçükken avucumuzda biriktirdiğimiz, o an
Hayatımızın en güzel şeyi olan,
Şeker tatlarının bile kaybolduğu gibi,
Tıpkı yaşanan en güzel duyguların
Bir gün biteceğini gibi.
Tıpkı kendimiz gibi...
Mutluyum, mutluyum şu an belki;
Ama bu da ufak bir detay değil mi?

Reyhan SOYSAL
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

BUGÜN

KAÇ BULUT SAYDIN?

Trafik yine insanları zorluyordu. Köşeye sıkışmış yüzlerce araç. Bir diktatör olsaydım kesinlikle insanları öldürmez hepsine birer araç verirdim. Bedava bir araç: kim hayır derdi ki! Baktım ki halkım buyruklarına inkâr geliyor: hemen iş makinelerini sokardım şehirlere. Yolları daralttırdım. Böylelikle hem fazladan askeri harcamalarda bulunmaz hem de dünya kamuoyu önünde katil diktatör konumuna düşmezdim! Garip bir lakap bulurlardı bana en fazla. Dar boğaz gibi ya da yol bozan yahut terzi diktatör. Hiç biri fena değil aslında. Katil damgasından kat ve kat daha iyiler hatta. Zaten bir vakit sonra herkesin aracı olunca yolları daraltmama gerek bile kalmazdı, insanlar huyuma suyuma giderlerdi onlara yeni yollar, yeni kavşaklar, alt ve üst geçitler ve de illaki köprüler yapayım diye.

Henüz şehirde sayılmazdım ama trafik şehir içi tepkileri veriyordu. Önümdeki kapalı kasa kamyonet motorunu susturdu. Açılan kapıdan aşağıya sarkan kafaya su dökmeye başladı bir sol el. Şöyle bir sallandı kafa. Sonrada sağ el fırlattı plastik şişeyi uzaklara. İçeri girdi, koca kafa! Sol el kapattı kapıyı! Aynadaki gözler beni izledi. Kafamı camdan çıkarıp ileriye baktım! Bir kez sürücü koltuğuna oturmuşsanız artık sizin için ileri diye bir şey yoktur.

Çok ileri diye bir şey vardır. Hele ki tıkanmış bir trafikte kaplumbağalara özenecek bir hızda ilerlemekteyseniz, ileride, daha ileride, çok daha ilerilerde bir yerlere bakarak iç çekmeye başlarsınız. Şehre doğru kıvrılarak gözden kaybolan yol, araçlarla kaplıydı. Sanki bir felaketten kaçarken bir anda bir şeyleri evde unuttuğumuzu fark etmişiz ve hep beraber tekrar şehre dönmeye karar vermişiz gibi. Çok çok uzaktaki bu felaketten gözlerimi ana vatanlarına doğru sabırlı bir balıkçının avını çekişi gibi ağır ağır çekerken fark ettim sapağı. Bir kez sürücü koltuğuna oturmuşsanız artık sizin için levhasız tali yol diye bir şey yoktur; kestirme diye bir şey vardır. Hele ki tıkanmış bir trafikte, kendinizi atabileceğiniz boş bir yol görmüşseniz arkaya dönüp müjdeli haberi yolculara verirsiniz: "Tamam! Şimdi beş dakikaya evdeyiz!" Arka koltuk boştu; yine arka koltukların boşluğundan emin olamayacak kadar az, herhalde aklımı yitiriyorum diyecek kadar çok dönüvermiştim bile ardıma. Az çok deli sayılırdı zaten iş dönüşü – nedense hala sıcak- akşam güneşinde trafikte bir başına beklemek zorunda kalan adam.

Üç beş kilometreyi yaklaşık bir saatte alarak, tali yol ayırımına varabilmişim. Tabi bunda önümdeki koca kafanın benden önce tali yola kırmasının da büyük bir etkisi olmuştu. Ve usuldendir; benden sonrakiler de tali yola sapacaklardı. Sinyallerin sevinçle yanıp sönüşlerini izleyerek döndüm yüzümü tali yola. Bu talihsiz tali yolun talihi bir anda dönmüşse benziyordu. Bir de her şey yolunda gider ve yol bizi

evimize kadar götürürse işte ben buna bahtı açılmak derdim. Ama bunu beklemeye ne hacet! Yol şimdiden hepimize yeterince ümit vaat etmişti bile! Öndeki koca kafayı ve beni on, on beş araç takip ediyordu. Tali, tozlu ve talihi tozlu yolun geleceği parlak görünüyordu. Biz sağ salim evlerimize varırsak şayet bu yolun bir levhası bile olurdu ileride. Hatta kalıbımı basarım ki ümit yolu yazardı levhada. Belki asfaltla bile kaplardı yolu; kim bilir? Kararlı ateş böcekleri gibi hızlıca ilerliyorduk yolda. Sağ tarafımızda güneş ve buğday tarlaları sol yanımızdaki boş tarlalarda da Kızılderili çadırlarını andıran öbek öbek mısır sapı yığınları vardı. Ey yol dedim içimden, götür beni evime!

Tarlaların seyredildiği ağaçların boy göstermeye başladığı küçük bir tepeye tırmandı yol. Artık eskisi kadar toz kaldırmıyorduk. Gün kızıla dönüyordu. İleride tepenin düzlükle buluştuğu yerde tepedeki çimenliğe park etmiş araçlar gördüğümde tamam dedim; işimiz bitti! Buraya kadarmış! Gidecek bir yol yok bundan sonra! Bu tepede öleceğiz! Bir kez sürücü koltuğuna oturduğunuzda artık durmak diye bir şey yoktur sizin için; ıstırap ve acılar içerisinde bir ölüm vardır! Hele ki bilmediğiniz bir yolda seyrediyorsanız ve biten yakıtınız değil de yolsa! Koca kafa hız kesmeden ilerliyordu hala! Koca kafalar insana güven verir! Barda çok işe yararlar mesela tabi ki sizinle aynı masada oturuyorlarsa. Yolda da güven verirler; rahatsız edilmedikçe ve önde giden onlarsa hele ki kendi önleri de boşsa! Tepedeki düzlükte sağlı solu birçok araç park etmiş durumdaydı ortalama bir kalabalık etrafta bir şeylerle meşgul oluyordu! Manzara çok hoş-

tu. Araçlarının üzerlerine çıkan birkaç insan güneşe, bulutlara ve hayalet aya bakıyordu. Ateş yakmıştı bir kaç, dans edenler vardı ateşin başında, ilkel müzik aletleri çalıyorlardı içlerinden birkaçı! Hiçbir amfiye, hiçbir mikrofonu falan bağlanmamış olan ilkel aletler. Umud edelim ki dedim şu karavanının tepesinde yatan ayyaş herif o yükseklikten bir şehir görüyor olsun ilerilerde; değilse hapi yutmuşuz. Tepeden indik sonunda. Yol bitmedi birkaç gece kondu gördük, akşam olduğunda aynı ateş böceği sürüsüyle arabanızı park etmek istemeyeceğiniz birkaç mahalleden geçtik ve ilk ana yol kavşağında herkes evine dağıldı. Macera bitmişti. Oysa ben ateşböceği sürüsünü ve ümit yolunu çok sevmiştim. Tüm gece o yolu Kızılderili çadırlarını, yeşil tepeyi, hayalet ayı, sarıyı, kızılı, ve alaca maviyi düşündüm durdum! Yol beni evime en çok da başka bir yerlere götürmüştü! Bir kez sürücü koltuğuna oturmuşsanız zaten sizin seçiminiz olan hiçbir yol sıkıcı, uzun ve işe yaramaz değildir artık; aksine seyirlik, huzur verici ve illaki kestirmedir. Tüm gece bunları düşünerek kestirdim durdum. Ve mırıldanıyordum: bahtı açılmak, bahtı açılmak, bah... aç...

Sonraki gün işten dönüş yolunda o tali yolu aradı gözlerim. Fark etmek zordu belki ama unutmak imkânsızdı artık benim için. Ana yoldan yine o ümit yoluna saptım. Tarlalar ve tepe. Ve yine tepeye park etmiş birkaç araç ve en az iki otobüs dolusu insan! İki otobüs mü? Yavaşladım fakat yavaş gidişim ve uzun uzun onları izleyişim yetmiyordu merakımı yenmeme. En sonunda motoru kapattım ve indim arabadan. Elime de bir şişe su aldım.

Toplulukların içinde bocalayan insan oluşumu muştuluyordu, elimdeki şişe yahut ne ise işte o. Çoğu zaman cep telefonu olurdu bu, bazen deri kaplı kartvizitlik, kimi zaman bir şişe su, cüzdan... Bir şeyler olmalıydı elimizde illaki; yoksa, elimiz boşsa kaynaşamıyorduk sadece karışabiliyorduk birbirimize. Hep aynı soru: Ya birileri burada ne yaptığımı sorarsa? O vakit söyledim, kart viziteleri karıştırıp; birine bakıyorum da ya da cüzdanımı karıştırıp bozukluğunuz var mıydı acaba? Yahut su şişesini gösterip serinleyeyim dedim de biraz! En kestirme seçenek muhtemel soruları direk engellemektir aslında! Telefonla konuşmak, telefonu karıştırmak, ben de yalnız değilim ipsiz sapsiz sanmayın hemen ayağına yatarak bir köşeye sinivermek! Sıkışan trafikteki tali yol kadar kestirme!

Bir müddet öylece durup tepedekileri izledim. Arabalarının kaportasında oturan bir çift vardı. Kızda gelincik desenli bir elbise oğlanda ise sadece uzunca bir şort, ayakkabılarının nerede olduğunu göremiyordum buradan. Sırtlarını ön cama dayamışlardı ve ikisi de sanırım bulutları sayıyorlardı. Gülüşüyor, arada bir kafaları kaldırıp arabanın tavanındaki kağıt bardakları kafalarına dikiyorlardı. Kız Asyalıya benziyordu. Bu şehirde kaç Asyalı görmüştüm? Hiç! Minibüsten bozma kapalı kasa bir aracın etrafında sekiz yaşlarında uzunca bir entari giymiş kız çocuğuyla, şalvar ve yakasız gömlek giymiş olan bir oğlan çocuğu koşturuyordu. Aracın önünde belli ki oğluyla bir örnek giyinmeyi seven sakallı bir adam taburesinde oturuyordu. Sanırım Araptılar, Faslı ya da. Bu şehirde kaç Faslı görmüştüm? hiç! Araç dâhil her

şeyin rengi soluk kahverengiye çalıyordu fakat mutluluktan parlıyorlardı sanki. Onların önündeki geniş düzlüğün neredeyse ortasında ateş yakmaya hazırlanan bir grup adam ve kadın vardı. İçlerinden biri benim gibi ceketini çıkarmış, hala boynunda fakat bir hayli gevşek olan kravatının ucunu gömleğinin cebine tepişti. Odunları istiflemek ona düşmüştü. İleride tepenin ucuna yakın bir yerlerde irice bir karavan vardı. Önünde ise genişçe bir tente! Bir grup insan karavanın öte ucundaki çeşmenin başında bir şeyleri yıkıyor, siliyor ve parlatıyordu. Metal ya da cam; gözümü alıyorlardı. Etrafıma bakındım. Yolun diğer yakasında tepenin ağaçlarla bulunduğu yerde de bir iki araç ve birkaç kişi vardı. Buradan duyulmuyordu belki ama eğlenceli bir fıkrayı anlatıyordu yaşlı bir bilge. Kahkahalar, kahkahalar... Bazıları buralara ait kahkahalar değildi.

Gökyüzüne bakıyordum. Geldiğim yola ve gideceğim yola. Hiçbir afiş hiçbir levha yoktu. Neden buradaydılar? Falanca köyün yaylası olabilirdi burası ya da filanca şenliğinin kutlama alanı. Artık mısır olur, erik olur, muz olur bir şeyin festivali falan olmalıydı mutlak. Garip bir apartman toplantısına bile razıydım oysa! Ama yoktu işte; hiçbir levha hiçbir afiş yoktu! Sadece aylak insanlar vardı. Bir zatın yatırı falan da yoktu ortalıkta, meyvesi umut olan tülbentlerce kuşatılmış bir adak ağacı ya da kerameti kendine sır vazifesi sadece orada olmak olan mumlarla çevrili bir taş arıyordu gözlerim ama hiçbir neden yoktu bunca insanın buraya toplanı vermesi için! Derken yaklaşan ayak seslerini işittim. Ürkekçe döndüm ardıma. Arabamın arkasına

yaklaşıyordu genç bir kadın. Siyak topuklu ayakkabılarını yoldan geçmeye karar verdiğinde yere koydu ve çantasını bagajımın üstüne bıraktı. Eğildi ve ayakkabılarını giydi. Üzerinde beyaz bir gömlek, yakaları açık, altında kül rengi pamuklu bir mini etek vardı. Çantasını koluna taktı ve diğer kolunda eteğiyle aynı kumaş ve renkte küçücük bir ceket vardı, katlanmış ve yok edilmek istenmiş. Yoldan karşıya geçerken bana bakıyordu. Cesaretimi topladım. Bakar mısınız dedim nedir bu; ne yapıyorsunuz burada? Sanki öncesinde burada değilmiş de ben sorduğumda buraya bir yerlerden ışınlanıvermişçesine şöyle bir etrafına baktı. Saçlarındaki doğal olmayan dalgaların sacın uzun süre sıkı topuz vaziyette kalışından emanet olduğunu hemen anlıyorsunuz. Yeni yeni tozlandığı aşikar, toz bağlayacak kadar gür ve tozu gösterecek kadar siyah saçlarını rüzgara teslim ederek aniden döndü bana: Bilmem, hiç! Dedi. Karşıya geçti ve ayakkabıları çıkarmaya koyuldu. Ateşe verilecek odunlara doğru yürüyordu ben arabama binerken. Üstüne bir şişe su içtim ben de o "hiçin"! Yavaş yavaş koyuldum yola. Arabayı kullanmaktan vazgeçip insem ve arabamı itmeye başlasam daha çabuk varırdım sanırım evime! Kapıyı açan eşim bir terslik olduğunu anlamıştı. Bir kez evlenmişseniz eşinizin başına ne geldiğini şıp diye anlarsınız! Trafik mi dedi! Her zaman ki gibi dedim! Bir kez evlenmişseniz, eşinizin anlatmak istemediği bir şey yaşadığını da şıp diye anlarsınız ve çoğu zaman konuyu onun açmasını beklersiniz! Açmadım!

Ama muhasebeciye açıldım ertesi gün! Muhasebeci bilge bir adamdı!

Söylediğine göre bende bilge bir adam olacaktım. Çünkü muhasebeci yirmi yaşından beri muhasebeciydi ve bende onca okumuşluğuma rağmen sekiz yıldır hala ürün geliştirmedeydim. Ve önümüzdeki seksen yıl boyunca da aynı işi yapardım, muhasebeciye sorsanız. Oysa sekiz yılın içinde sıradan bir işçi çoktan şef olmuş oradan da insan kaynaklarına terfi etmişti ve yakında müdür yardımcısı bile olabilirdi muhasebeciye göre! İyi ki dedi; şu makineler çalışıyor da benden başkası duymuyor seni, değilse alkolik olduğunu düşünürler yahut saplantılı bir tip ya da bir gizli bir tarikat ve ya örgüt üyesi falan olduğunu. Boş ver dedi aylak adamları. İşinin başına dön! Muhasebeci bilge bir adamdı. Yaklaşık otuz yıldır enflasyona oranla artan yani aslında yerinde sayan bir maaş alıyordu. Ben bile ondan çok alıyordum. Yakında müdür yardımcısı olması muhtemel vatandaş -şu vaziyette dahi- ikimizden de fazla alıyordu. Bir kez bir işte çalışmışsanız sizin için maaş yoktur artık, artış vardır! Ve artışı beklemek maaş gününü beklemeye benzemez tam bir ıstırap! Artışın bir türlü gelmeyişiye acılı bir ölümdür! İşte tüm bunlara katlanan bir insan; olsa olsa ya bir bilgedir ya da bir deli! Bir işte çalışmışsanız eğer ilkiyle hitap etmenin usulden olduğunu bilirsiniz!

Dönüş yolunda yine tali yola saptım! Yine tepedeydiler. Bir düş ya da bir delilik değildirler! Hızlıca geçtim bu sefer! Bu sebepsiz mutluluk tablosu tepemi attırıyordu! Merak, içimde filizlenen aceleci bir ağaçtı, kışın bile yapraklarını dökmeyen, iğne yapraklı bir çam! İç organlarımı zedeliyordu merakım. Kalbimi deliyor, beynimi kaşındırı-

yor, ciğerimi gıdıklıyor... İçimi deliyordu!

İnsan en çok eşine güvenir. Fakat insanın en çok güvendiği kişi tarafından delilikle suçlanması kadar da acı bir şey olmasa gerek! Bir çare bulmalıydım! Yatakta dönüp durdum. Yarın Pazar dedim, havalarda güzel hala! Hep beraber kıra bayıra falan gidelim olmaz mı? Olur dedi sevinçle. Ben çok severim zaten kır bayır falan... Sabah erkenden ben eşim ve oğlum tepedeydik. Ortalıkta, tepenin kıyısındaki karavandan başka hiç bir araç yoktu. Daha kalabalık olması gerekirdi diye geçirdim içimden; Pazar bugün! Saat on gibi bir iki araç geldi. Karavandan inen ayyaş adam ve kadın tepeliğe bakındılar. Tenteyi açtılar. Katlanmış masayı tentenin altına yerleştirdiler. Büyükçe bir kazana bir şeyler doğramaya başladılar. Biz bir şeyler atıştırmaya başladığımızda biri büyük diğeri küçük iki otobüs ve peşi sıra birçok araç kendilerine uygun birer yer seçmekle meşgulüldüler. Araçlardan inenlerden bir kaçı kadına ve ayyaş adama yardım etmeye başladılar. Bir başkası elinde bir çöp poşetiyle yanıma geldi. Eşim çeri çöpü oğlanın tuttuğu poşete koyarken düğününüz mü var? dedi bayılırim düğünlere hele ki kır düğünüyse! Yok dedi çocuk. Öylesine kuru bir kalabalık! Gülümsedi ve gitti! Güya iş yapıyor dedim miskin miskin! Öle deme dedi eşim bak ne güzel ter temiz her yer! Helal olsun belediyeye! Güldüm! Acaba hangi belediyeye bağlıdır burası? Dedim ümit belediyesi diye de ekledim peşine. Oğlum yeni arkadaşlar edinmişti bile, Faslı çocuk ve diğerleri bir iki düzine kadar! Karavanın önünde birileri, küçük

bir kalabalığa bir şeyler dağıtıyordu! Herhalde dedi eşim, nohutlu pilav falan dağıtacaklar! Bayılırim nohutlu pilava! dedim Hele ki böyle kırdan bayırdan! Bana bakıp güldü! Gende güldüm! Sebepsiz mutluluk sürekli ürktüyordu beni! Karavanın önünden ayrılan genç bir kadın yanı başımızdaki insanlara bir şeyler veriyordu; bozuk para gibi şeyler! Eşim lokum mu o? Dedi ve tam bayılırim lok... Diyecekken; Genç kadının "hayır" dedi tavla puluna benzer renkli pullardan bize de uzatırken! Bunlarda neyin nesi dedim! Hiç dedi kadın! Nasıl hiç dedim ne işe yarıyor ki bunlar! Yemek için, genelde açık büfe olurdu ama bu gün epeyce kalabalığımız hatta epeydir bu kadar kalabalık olmamıştık! Sebebini anlayabiliyordum! Demek ki dedim tek ben değilmişim merak eden! Gözüm sanki tanıyormuşum sanki ahabımmış gibi koca kafayı arıyordu! Ama yoktu koca kafa! Açık büfeyi duysa emim ki gelirdi! Demek ki meraklı değildi o kadar.

Bir saate kalmadan büyükçe bir masa kuruldu karavanın önüne. Çarçabuk sıraya geçti insanlar. Ben gitmek taraftarı değildim. Fakat eşim ısrarcı oldu. Belki nohut pilav belki de dedikodu bir şey oluyordu kadınları kadınlara çeken biz erkeklerin bilemediği ve anlayamadığı bir şeyler işte. Sıradaydık. Karavanın sahibi olan ayyaş içecek bölümündeydi ve neredeyse her şey vardı. İrili ufaklı buz kalıplarıyla dolu koca bir ahşap kasaları vardı eskiden bir tekneymiş diyor önümdeki. Ve ekliyor; Gerçek bir tekne! Siz pek göremesiniz de dilediğiniz içeceğin nerede olduğunu görebiliyordu karavandaki ayyaş. Belli ki oda bilgisiydi bir yerlerin bir şeylerin! Sıradan ayrılın-

ca yemeği değil de içmeyi tercih eden erkeklerin arasına karıştım. Ne de olsa elimde bir içeceğim vardı ve cevabım hazırды. Serinliyorum da buralarda! Ama nedense pek bir şey sormadılar bana aksine ben onlara bir şeyler sormak için fırsat kolluyordum! Tam manasıyla sordum denemez şöyle bir mırıldandım bu değirmenin suyu nereden geliyor nereye ödeme yapacağız gibilerinden. Birkaçı güldü birçoğu gülümse-di içlerinden bir tanesi sanırım gedikli-lerden biriydi, hiçbir yere ödeme falan yapmayacaksınız dedi. Merak ettiğiniz bir şey varsa işi bitince karavandaki adama sorarsınız!

Eşim oğlum ve ben. Güzel bir gün geçirmiştik. Eşim diğer kadınlarla oğlum da diğer çocuklarla iyi anlaşmıştı. Ben adamlara kuşkuyla yaklaşısam da sanırım burada olmayı sevmiştim. Biraz fazla sevmiştim; her gün burada toplanıyorlarsa arada bir uğraya bilirdim hatta. Ama nasıl olurda burada her gün toplanıyor olabilirlerdi ki? Onlarca sorum vardı ayyaş'a soracağım. Ama işi bitmiyordu bir türlü orada burada dolanırken, diğerleriyle muhabbet ederken hep kolluyordum kendisini ama yok hiç boş değildi adam. Kah biriyle konuşuyor kah karavanın tepesine çıkıp bulutları sayıyor yahut karavanın tepesindeki sakar rüzgar gülüne dans etmeyi öğretiyordu. Ateş yakacak olanlara odun parçalıyordu ve tabi ki eşi olması muhtemel kadına yardım etmeyi de ihmal etmiyordu.

Ateş yakılıp şarkılar söylendikten iki üç saat sonra yavaş yavaş azalmaya başladı topluluk. İnsanlar gidiyordu. Araçlarına yahut onları götürmek için gelen otobüslere dönme-

den önce karavandaki adamın yanına uğruyorlardı illaki. Genç bir çift pek hoş ayrılmamışlardı ayyaşın yanından! Bir şeylere kızmışlardı ama neye? Belki de dedim sakar rüzgar gülünü hala yaptırmadığı içindir ya da çeşmenin kimi zaman azalan suyu için. Nasıl olsa buranın muhtarı bellemişler bir kere adamı! Şikâyetleri iletecekler elbet diye mırıldanıyordum eşime!

Rüzgar çıkmıştı. İnsanlar seyrilmeye başlamıştı belki de ateşin etrafında toplandıkları için bana azalıyorlarmış gibi geliyordu. Sonunda oğlum ben ve eşim ayyaşın karşısındaydık! Teşekkür edip gidecektik; ben de güya o ara burada, nelerin döndüğünü anlayacaktım!

Sor dedi ayyaş biliyorum merak ediyorsun! Gizli bir örgüt müsünüz dedim, güldüm, ben eşim; ayyaş ve eşi gülüştük. Hayır dedi. Peki dedim ne yapıyorsunuz burada; sizi izledim, hafta içinde bile burada toplananlar var kimsiniz siz bir şeyh, önder, bir kahraman bir bilge misiniz yoksa! Sadece sıradan hayırsever bir adam mı ya da? Hiç biri değilim dedi. Ve burada hiçbir şey yapıyoruz! İlk açığını vermişti akılcıca. Yabancı bir misyoner falan olmalıydı. Çünkü anadili Türkçe olan hiç kimse hiçbir şey yapıyorum demezdi. Nasıl dedim hiçbir şey! Biz dedi hiçbir şey yapmıyoruz! Toplanmaktan ve aslında olması gerektiği gibi davranmaktan başka hiçbir şey yapmıyoruz! Kafam karışıyordu misyoner de değildi anlaşılmalı! Biraz daha dedi birkaç gün daha burada bizle sadece olması gerekenleri yaparsan sende daha mutlu bir adam olursun. Benim bir işim var dedim, her gün burada sizinle şen ço-

cuklar gibi takılacak değilim kızgındım biraz küçük oğluma miskinlik aşılacaktır nerdeyse! Tamam dedim güzel bir gündü yiyecek ve içecekler için çok teşekkürler güzel bir pazardı! Elimi dostça uzattım; elimi iki eliyle sıkıca kavradı. Oğluma miskinlik bana ise güven aşılama kararıydı. Yanlış anlamama dedi. Aslında bu gün bize çalıştın. Hiçbir şey yapmadın. Sadece bir insanın yapması gerekenleri yaptın. Gerçek bir insanın! Eşinleydin çocuğunla gerçek bir baba gibi, dostlarınlaydın. Bu bizim için yeterli! Cümlesini bitirmeye hazırlanırken eşi ellerini önlüğünün ceplerine soktu ve üç zarf çıkardı. Üç aynı renk, üç eşit, üç denk zarf! Eşime vermek üzereydi ki! Eşimin önünü kesttim! O zarflarda nedir siz ne yapmaya çalışıyorsunuz? Sesim gür çıkmıştı biraz. Bu durum ayyaşın hoşuna gitmese de gülümsedi. Bu dedi hiçbir şey yapmayarak dünyaya kazandırdıklarının sana geri dönüşüdür! Ufak bir iade! Bir teşekkür! Burada bulunan herkese sunduğumuz küçük bir hediye. Zarflardan birini alelacele açtım ve gözlerime inanmadım! Benim bir günlük yevmiyemin neredeyse bir buçuk katı vardı tek zarfta! Şaşkınlığımı gören ayyaş! Bu gün dedi evinde değildin, elektriği ve suyu kullanmadın, çöplerin burada kaldı ve sokağını temizleyen çöpçüler senin sokağında daha az yorulduklar ve güçlerini başka bir sokakta daha verimli kullandılar. Yarın beklide işe gitmeyeceksin. Makineler daha az çalışacak, fabrikanın, ofisinin ya da her yerde çalışıyorsan işte oranın masrafları ve çevreye verdiği zarar azalacak. Seni sistemden çekeceğiz ve onların bizden aldığıyla, onlardan almaya başlayacaksın. Bizim onlara verdiğimizle bizden almalarına fırsat vermeden üs-

telik! Seni hepten kızağa almış sayılmayız böylelikle! Hala bir hâsılat raporusun! Karşıt bir hesap! Ya yerime başkasını alırlarsa hemen -onu da geçtim- yarın ben bunu herkese söylersem ve burası mahşer yeri gibi olursa ne yapacaksın?

Olmadı mı sanıyorsun? İnsanlar yetinmez! Az önce bir çift senin şaşırtdığın tutara burun büktü ve gelmeyecekler bir daha belki de. Ne kadar çok insan gelirse kişi başına düşen miktarda o denli düşer. Bugün tavla puluyla dağıttığımız yemekten şikâyetçi olanlar yok mu sanıyorsun? Bir tür denge bu! Bir tür toplum eşittir karşı toplum denklemi! Sen işinden ayrıldığında elbet yerine birini bulacaklardır! Üniversiteleri düşün, yaşamaya hevesli gençleri! İşçi olmak, memur olmak için yanıp tutuşanları bir düşün. Yeni alım, senin piyasaya sürdüğün yeni üründen farksızdır esasında! Sen ürettiğini tüketerek yaşadın bu güne dek! Kendin ürettin ve senin ürettiğinin karşılığında sana verilenle kendi ürettiğini satın alıp durdun! Böyle mi olmalı sence? Tepe ise sana ana kasayı vaat ediyor! Döngünü dışsallaştırarak! Tepenin de vazı bu! Toplumlar azalır ve çoğalır, savaşları düşün biraz, diktatörleri, toplu intiharları... Şehirlerin de vazifeleri vardır.

Peki ya sanat! Üretmeyeceksek geleceğimizin toplumu tavla puluyla açık büfede sıra bekleyecekse hep; sanat ve zanaat ne olacak? Tavla pulunun kasaya girene kadar değeri vardır: O da bugün! Teknik olarak paranın da değeri o kadardır. Paranın karşısında her hangi bir değer yoktur! Krizleri düşün... Sanat kısmına gelince! Sen

sanat mı diyorsun buna: "Ressam bu tablosunda teknolojinin insanın içindeki çocukluğu nasıl da öldürüverdiğini anlatmış....", "Yazar bu öyküde şehir insanının topluluklar içindeki o buruk yalnızlığını anlatmış....", "Piyaniist bu eserinde toplumsal şiddetin derinden etkilediği insan ruhuna usturuplu bir atıfta bulunmuş..." Bu mudur sanat? El işçiliği bir katana ile kıyaslanır mı hiç lazer kesim bir ekmek bıçağı? Elbette her fikriyat sanattır. Fakat birçok sanatın da değeri bu günkü tavla pulu ve yarın elimize geçecek olan para kadardır ancak. Ve kasaya girdiklerinde kasadan başka bir değer ifade etmezler, çoğu zaman; çoğumuza! Peki! Kimsiniz siz? Anarşist bir örgüt mü, bir kurtuluş ordusu mu tasarlıyorsunuz kafanızda, mafya filan mısınız yoksa? Bu para, kirli para mı? Para mı aklıyorsunuz bir şekilde? Hiç biri değiliz! Bir denge unsuruyuz diyelim! Parayı bize hizmet edenlerden alıyoruz, iyi hizmet veremedikleri için bize, bizim haklarımızı iyi koruyamadıkları, iyi savunamadıkları için, bizim hakkımız olanı kendilerine kayırdıkları için hepimizin parasını geri alıyoruz onlardan! İyi avukatlarımız var. Ve aslında çoğu zaman uzlaşmacıdırlar! Anlıyorsun değil mi? Sanırım biraz! Peki, kışın ne olacak! O zamana kadar buralarda olursan bir şeyler düşünürüz! Gülüyoruz hep birlikte! Eve dönüyorum. İstifa mektubumu başucuma koyuyorum. Gülümsüyorum kendime, tavana! Tam bir saçmalık diyorum! Kesinlikle diyor eşim, bayılırım saçmalıklara, hele ki kır bayır...

İlyas Eray ŞENTÜRK

ATA'M

Mert yürekli adam,
Uzun bakışlarıyla geleceğe dokunmakta...
Susar onun bir sözüne bu cihan,
Takipçileri arşa tırmanmakta...
Affetmez şimdi dünyada olsa
Fırar eder varlığını duyan,
Arkandan konuşan şimdi dağlara koşmakta...

Katili meçhul vasıflı günlerle kandırılmaktayız...
Ebedi hürriyetine karşı gelenlere savaşlardayız...
Millet damarlarımızı tıkayanlara hep düşmanız...
Adaletine sövenleri her gün vurmaktayız...
Lakin yokluğunda hüsranelardayız...

ATA'm !

"Türk milleti!" diye bir haykırsan,
Asıl kıyamet görünür o zaman...
Toprak sevgisini herkese aşılansan,
Ülke nedir herkes anlar o zaman...
Rezil ediliyoruz ulu önderim...
Kalk da; Asalet, Adalet, Millet, Hukuk,
Siyaset nedir görsün bu Vatan!

[1881 - ∞]

Burak YILDIZ
Giresun Üniversitesi

"Yazmamış olsaydım,
iflah olmaz bir alkol bağımlısı olurum."

YALNIZ YALNIZLIK

1914 yılında Çin hindi' de dünyaya gelmiştir modern romanın öncülerinden olan Marguerite Duras. O, dünyanın her yerinde toplumsal ve kültürel yaşamın altüst olduğu, tüm hayatların birbirinden acımasız darbelerle koparıldığı yıllarda, 1900'lü yıllarda yaşamıştır. Böyle bir toplum düzeninde ya da düzensizliğinde bir kadın ne denli olağandışı, isyankâr, tüm çatlamış ve içi boşalmış düşüncelere muhalif, kendi kabına dahi sığamaz olabilirse Duras da o kadar olmuştur.

Daima kendi gibi olmaya özen gösterir Duras. Onun için önemli olan çok şey söylemek değil, kayda değer bir şeyler düşünmek ve söylemektir. Bu bakımdan da öfkeli ve keskin dilini, hiçbir şey söylemeden çok şey söylediğini zanneden yazarlara karşı kullanır. Zira en büyük uğraşdır Duras'ın, edebiyatı sorgulamak. Yazarın daima çevresi ile arasına set çekmesi, kendini ondan soyutlaması gerektiğine inanan Duras, bunu yalnızlık olarak tanımlar: bilinçli fakat bir o kadar da içgüdüsel bir yaklaşımdır bu.

"Yalnızlık, hazır bulunmaz, oluşturulur. Yalnızlık, yalnız başına oluşturulur. Ben öyle yaptım. Çünkü orada yalnız olmam, kitap yazmak için yalnız kalmam gerektiğine karar vermiştim. İşte böyle oldu. Bu evde yalnızdım. Bu eve kapandım. Kuşkusuz, korkuyordum da. Sonra da sevdim o yalnızlığı. Bu ev, yazı evi haline geldi. Kitaplarım bu evden çıkıyor. Ayrıca bu ışıktan da, küçük gölden yansıyan bu ışıktan. Şu söylediğim şeyleri yazabilmek için tam yirmi yıl gerekti bana."

Duras'ın hazır bulmadığı, özenle ve yalnız başına oluşturduğu bu yalnızlığı Neauphle-le-Chateau'da başlar ve orada sona erer. Yazar hissettiği şeyleri yazabilmek için yirmi yılın yanı sıra sayısız sevgiliye de ihtiyaç duymuştur; çünkü onlar vermişlerdir Duras'a eserlerindeki en güzel ilhamları ve elbette yazma cesaretini de onlardan almıştır. Kendi başına oluşturduğu yalnızlığında sevmiştir tüm erkeklerini. Duras'ın hayatının en sorunsuz sorunudur yalnızlık ve ümitsiz bekleyişler.

"O dönemde sevgililerim oldu. Sevgilisiz kaldığım hiç olmadı, diyebilirim. Neauphle yalnızlığına onlar da alışıyorlardı. Ve bu yalnızlığın büyüü onları da kimi zaman kendi hesaplarına kitap yazmaya yöneltti. Yazdığım kitapları bu sevgililere çok ender okutuyordum. Kadınların, yazdıkları kitapları sevgililerine okutmamaları gerekir."

"Yalnız; hayır yalnız değildim, o dönemde bir erkekle birlikteydim. Birbirimizle konuşmuyorduk ama. Ben yazmayı sürdürdüğüm için, kitaplardan söz etmekten kaçınmak gerekiyordu. Erkekler bunu kaldırmıyor: yazan bir kadın. Erkek için katlanılmaz bir şey bu! Herkes için zor."

Yazar, yıldız gibidir. Yalnız doğar, yalnız ölür; kendini doğurur, kendini öldürür. Yazar gibi, eseri de yalnızdır. Belki de eserinin yalnızlığı daha da büyüktür, eseri istemsiz bir şekilde ortak olmuştur yalnızlığına. Sevgilisiz ve aşksız hiç günü olmamıştır Duras'ın. Fakat onca kalabalığın ve kargaşanın ortasında hiç leke sürdürmemiştir yalnızlığına yine de. Hiç bir zaman hayatına ortak ettiği insanları, yalnızlığına ortak etmemiştir. Yazılarını da, yalnızlığını da kaçırmıştır sevdiklerinden. Çünkü Duras için yazmak da, yalnızlık kutsaldır.

"Yazmak; yaşamımı dolduran, beni büyüleyen tek şey buydu. Başka hiçbir şey yapmayın, yazın! Ben de öyle yaptım."

Yalnızca yazmak... Aslında işin özüdür bu. Yazacak hiçbir şeyiniz yoksa dahi etrafınıza bakın, size yol gösterecek ipuçlarıyla muhakkak karşılaşacaksınız. Tıpkı Duras'ın yaptığı gibi. Zihninin en boş olduğu bir zamanda karşısına çıkan bir karasineğin yaşamının son dakikalarını bizimle paylaşabilecek kadar cüretkârdır Duras. O karşılaştığı bu hadiseyi Michelle Porte'a anlatmış, o da gülmekten kendini alıkoyamamıştır. Evet, Michelle Porte o gün bunu gülünecek bir hadise olarak algılamıştır, fakat Duras'ın bunu kaleme alması ile o karasineğin ölümü ölümsüzleşmiştir artık ve bir sineğin ölümünden çok daha öte bir şeydir bu.

"Tuhaf kişidir yazar. Bir çelişkidir, aynı zamanda da bir anlamsızlık. Yazmak, konuşmaktır da. Susmaktır. Sessiz çılgınlık atmaktır. Huzur veren biridir yazar, çoğu kez; çok dinler. Çok konuşmaz..."

Yazmak onun için susmak, konuşmaktır. Kendi içinde sessiz çılgınlık atmaktır. Burada başlar yazarın içine düştüğü çelişki. Yazarak kendini yalnız mı kılacak, yoksa yazarak yalnızlığından mı kurtulacak? Çoğu zaman yalnızlığı kendileri tercih edip, sonrasında ise bundan şikâyetçi olan, fakat her şeye rağmen en büyük kaynaklarının da yine yalnızlık olduğunu hiç unutmayan diğer tüm yazarlar gibi Duras da yalnızlığı seçer. Onun için yazmak, yalnızlıktan kurtulmak değil, yalnızlık denizinde daha derinlere dalmaktır.

"İnsanın yaşamında bir an gelir ve sanırım bu, yazgısal bir andır; kaçamazsınız, o anda her şeyden kuşkulanırsınız: evliliğinizden, dostlarınızdan, özellikle, oluşturduğunuz çift olarak sahip olduğunuz dostlardan. Ve bu kuşku, kendi çevresinde büyümeye başlar. Bu kuşku, yalnızdır, yalnızlığın kuşkusudur bu. Ondan doğmuştur, yalnızlıktan. Bunun adını şimdiden koyabiliriz. Çoğu kimse bu söylediğime katlanamaz, sanırım, hemen sıvışır oradan. İşte bundan dolayı herkes yazar değildir. Evet. Aradaki fark burada. Gerçek bu. Başka bir şey değil. Kuşku, yazmaktır. Dolayısıyla, yazardır da."

Duras'a göre şüpheyle, kuşkuyla başlar yazı. Kuşku yazmayı doğurur, yazma kuşkuyu büyütür. Duras hisseder, duyar ve görür. Hissettiğinin ne olduğu konusunda iç sorgulamalarına başlar; içine kapanır, ardından gider onun. Artık yalnızca o ve kendisi vardır. Kimseyi dâhil etmez bu takibe. Ona göre bu nedenle herkes yazar değildir. Herkes hissettiğinin ardından koşar adım gitmez çünkü. Herkes hissettiğini duymak, görmek ve anlamak için çırpınmaz.

"Yazı, yabancı kılıyor insanı. Farklı ve yaşamın özünden koparılamaz bir yabancılık. Bütün varlığınızla sarılıyorsunuz."

"İnsan, içinde bir yabancıyı barındırır: yazmak, işte o yabancıya ulaşmaktır. Budur ya da hiçbir şey değildir."

Neauphle'deki evini adeta yalnızlık ayininin yapıldığı bir ibadethaneye çeviren Duras, kendi yalnızlığını kendi başına oluşturmuştur. Kendinden yalnız bir insan, yalnız bir yazar yaratmaktır amacı... Aslında kendini keşfe çıkmak, onunla tanışmak, her şeyini anlatmaktır gayesi. Zira kalabalıklar ortasında yapamaz bunu. Kendi yalnızlığını oluşturmanın telaşı ve heyecanı ile Duras, Yazı'sı ile baş başa kalır, yalnız biri olduğunu, her şeyden çok uzak olduğunu fark eder; o artık heyecanını da telaşını da yenmiş, içindeki sessiz yabancıya ulaşmanın mutluluğunu yaşamaktadır.

"İstediğimi istediğim kadar söyleyeyim, insanın neden yazdığını ve nasıl olup da yazmadığını hiç bulamayacağım."

Seher MİDİLLİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

BU AŞK BURADA BİTER

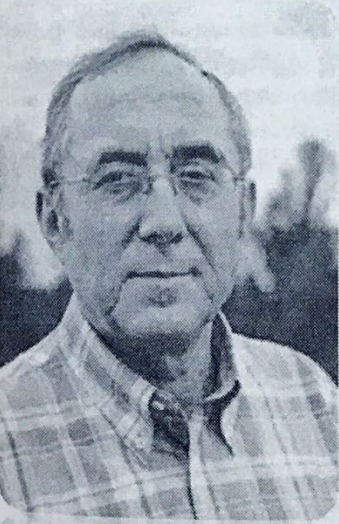
Bu aşk burada biter ve ben çekip giderim
Yüreğimde bir çocuk elimde bir revolver
Bu aşk burada biter, iyi günler sevgilim
Ve ben çekip giderim bir nehir akıp gider

Bir hatıradır şimdi dalgın uyuyan şehir
Solarken albümlerde çocuklar ve askerler
Yüzün bir kır çiçeği gibi usulca söner
Uyku ve unutkanlık gittikçe derinleşir

Yanyana uzanırdık ve ıslaktı çimenler
Ne kadar güzeldin sen! Nasıl eşsiz bir yazdı!
Bunu anlattılar hep, yani biten bir aşkı
Geçerek bu dünyadan bütün ölü şairler

Bu aşk burada biter ve ben çekip giderim
Yüreğimde bir çocuk elimde bir revolver
Bu aşk burada biter iyi günler sevgilim
Ve ben çekip giderim bir nehir akıp gider

Ataol BEHRAMOĞLU

CET AMOUR FINIT LÀ

*Cet amour finit là et je m'en vais
Un enfant dans mon cœur, un revolver dans la poche
Cet amour finit là, adieu ma bien-aimée
Puis, je m'en vais, comme un fleuve qui s'écoule*

*C'est maintenant un souvenir la ville endormie
Lorsque, dans le albums, les enfants et soldatsse palissent.
Comme une fleur sauvage, ta figure se finit par s'éteindre
Tant que, le sommeil et l'oubli se rendent plus profond.*

*On s'allongeait côte à côte et les herbes étaient mouillées
Que tu étais belle ! C'était un été sans pareil!
Tous les poètes morts, ont raconté sans cesse
Un amour disparu, en passant de cette terre*

*Cet amour finit là et je m'en vais
Un enfant dans mon cœur, dans la poche un revolver
Cet amour finit là, adieu ma bien-aimée
Et je m'en vais, comme un fleuve qui s'écoule*

Traduit par Serap ERDAĞ
Fransız Dili ve Edebiyatı
Yüksek Lisans Öğrencisi

İKİNCİ YENİ

1940-1950 yılları arasında şiir dünyamızı yaygın bir moda halinde hükmü altına alan Garip şiiri, 1950'den sonraki örneklerinde yavaş yavaş kendini tekrarlamaya ve yozlaşmaya başlamıştır.

Bu şiire karşı 1950'de Hisar şairleri, 1954'te Atilla İlhan tarafından yöneltilen eleştiriler ve daha çok da İlhan'ın imaja yeniden dönen şiirleri sonucunda Türk şiirinde yeni bir hareket doğmuştur. 1954'te başlayarak 1960'lı yılların ortalarına kadar devam eden, daha doğrusu on yıllık bir süreci kapsayan bu hareket, sadeliğe önem veren Garip şiiri'nden sonra gelen ikinci önemli yenilik gibi düşünüldüğü için esasında yanlış bir şekilde II. Yeni Şiiri olarak adlandırılmış, bu ad sonradan yaygın bir şekilde kullanılır olmuştur. - Bu isimin, isim babası Muzaffer İlhan Erdost'tur. -

Bu harekette şiir hem kendi içinde önemli bir değişmeye uğrar, hem de alanını genişletir ve dışa açılır. II. Dünya Savaşının sona ermesinden sonra Türkiye'nin batıya, özellikle de Amerika'ya yaklaşması ve 1950'den sonra gerçek anlamda çok partili hayata geçiş ve Demokrat Parti iktidarını deviren askerî hareket sonucunda kabul edilen 1960 anayasasının getirdiği geniş özgürlük ortamı, II. Yeni Şiirin genişleme ve dünyaya açılmasında önemli rol oynayan siyasî ve toplumsal etkenler arasındadır.

Yeni tarzdaki şiir, 1954'ten itibaren Yedi Tepe, Pazar Postası, Salkım, Kimsecik ve Köprü gibi dergilerde, 1960'tan sonra da Yeni Dergi ve Papirüs'te kendini göstermiştir. Bu dergilerde herhangi bir bildiri veya ortak hareketle kendilerini takdim etmeksizin; Cemal Süreya, İlhan Berk, Turgut Uyar, Edip Cansever, Sezai Karakoç, Ece Ayhan, koymayı amaçlayan bir ön söz koyar. Diğer şairler de şiirlerini daha sonraki yıllarda kitaplaştırırlar. Böylece 1957'de Edip Cansever'in Yerçekimli Karanfil, 1958'de Cemal Süreya'nın Üvercinka ve İlhan Berk'in Galile Denizi, 1959'da da Turgut Uyar'ın Dünyanın En Güzel Arabistanı, Sezai Karakoç'un Körfez, Ece Ayhan'ın Kınar Hanım'ın Denizleri ve Ülkü Tamer'in Soğuk Otların Altında adlı kitapları art arda şiir okurunun karşısına çıkmış olur.

Garip şiirine bir tepki olarak doğan, 1960'lı yılların ortalarına kadar güçlü bir şekilde devam eden, hatta bazı çizgileri günümüz şairlerinde de yaşayan II. Yeni Şiiri, Garip şiirinden daha çok tartışılmış, lehinde ve aleyhinde çok şey söylenmiştir. Esasen serbest çağrışıma dayanan ve bir bakıma Tanzimat'la başlayan romantikçizgiyi değişik bir biçimde yeniden canlandıran bu harekette şiir, bir anlam sanatı olmaktan çıkar ve bir görüntü sanatı haline gelerek imajist bir karakter kazanır. Kelime ve kelimelerin diğer kelimelerle ilişkisinden doğan karmaşık çağrışımlar alışılmadık görüntüler yaratır. Şairlerin kelimelerle çok oynaması, cümle yapısındaki bozmalar, mantık dışı söyleyişler ve soyutlamalar Bazen aşırıya giderek ortaya "anlamsız şiir" denebilecek örnekler çıkar. Bununla beraber II. Yeninin önde gelen şairleri kapalılığı daima önemsemekle birlikte, anlamsız şiire hiçbir zaman prim vermemişler ve bu şiirin aslında değişen toplumsal ve kültürel şartların ortaya çıkardığı karmaşık insanı, onun karmaşık ruh halini ve başta kadın ve cinsellik olmak üzere çeşitli sorunlarını anlatabilmek için böyle bir anlatıma yöneldiğini haklı olarak belirtmişlerdir.

Gerçekten de II. Yeni Şiiri, Garip'ten daha ileri bir yeniliği gerçekleştirerek dilin anlatım imkânlarını olabildiğince genişletmiş, şiir cümlesinde büyük yenilikler yapmış ve sıradan gerçekliğin, görünen gerçekliğin ifadesi olmanın ötesine geçerek şiiri

yeniden sanat kutbuna döndürmüştür. Bu şiirin var oluşunda Gerçeküstücülüğün, Freud'un bilinçaltıyla ilgili görüşlerinin ve Marksizmin Garip Şiiri'ne kıyasla daha güçlü etkileri bulunduğunu belirtelim.

II. Yeninin önde gelen şairlerinden Cemal Süreya (1931-1989), zarif ve parlak şiirinin yanı sıra yazıları ve değerlendirmeleriyle de bu şiirin niteliğini en iyi ortaya koyan isimdir. Şiire daha önce başlamış olmakla birlikte bir öncü olarak bu hareketi başlatan İlhan Berk (d. 1918) anlamsız şiire yaklaşan şiirleriyle bir farklılık gösterir. Edip Cansever'in (1928-1986) ve Ece Ayhan'ın (1931-2002) şiirleri de kapalılıkta İlhan Berk'in şiirine yakındır. Son şiirlerinde Behçet Necatigil gibi Divan Şiiri'nden de yararlanan Turgut Uyar (1927-1985) ise bu dönem şiirlerinde daha çok toplum ve törelerle çatışarak yenilgiye uğrayan insanın acılarını nispeten açık bir dille anlatır.

Siyasal Bilgiler Fakültesinde okurken Cemal Süreya ile birlikte şiire başlayan Sezai Karakoç (d. 1933) da II. Yeninin güçlü ve etkili şairleri arasındadır.

1950'li yılların sonlarında Ataul Behramoğlu (d. 1942) İsmet Özel (d. 1944), Süreyya Berfe (d. 1943) ve Refik Durbaş (d. 1944) gibi şairler genel olarak II. Yeninin etkisinde veya izinde kendilerine özgü bir şiiri geliştirirler. Bu isimler 1980'li ve 1990'lı yılların da önde gelen şairleri arasındadır.

Şiirlerini esasen 1965'ten sonra yayımlayan Can Yücel (1926-1999) ve Osman Türkay (1927-2001) da devrin II. Yeni dışında ün kazanmış şairleri arasındadır. Bu iki şairden Can Yücel, siyasî şiirleri ve zaman zaman küfre kaçan ironik üslubuyla, Osman Türkay ise Kıbrıs üzerine yazdığı şiirlerle dikkati çeker.

Açıklama-2

Yaratımsız dönem ve İkinci Yeni

1950'lerde toplumsal yapıda kimi değişimlerin belirginleştiği görülür. II. Dünya Savaşı, tek parti yönetiminin baskısı, toplumsal gelişimindeki dengesizlik sınıfsal çatışmayı körüklemiş, çok partili döneme geçiş iktidar değişimiyle sonuçlanmıştır. Oysa görünürde halkın oyuyla değişen iktidar, aslında savaş sırasında güçlenen ticaret kesimindeki kentsoylular sınıfıyla büyük toprak sahiplerini temsil edenlerin eline geçmiştir. Nitekim 1950'den başlayarak ekonomik alanda devletin geriye çekildiği, özel girişime destek olduğu görülür. Ayrıca dış krediye dayalı bir kalkınma biçimi gerçekleştirilmek istenir. Bu, bir yandan kısa sürede, özellikle tarımsal üretimin ve ulusal gelirin artmasına yol açarken, bir yandan da anamalcı (kapitalist) ilişkilerin gelişmesine, dış borçların birikmesine neden olur.

Dönemin şiir ortamını ise Mehmet Doğan şöyle betimler:

"1954-55 yılları sanat dergileri araştırmacı bir gözle tarandığında şiirin belirli bir şekilde zayıfladığı görülecektir. Orhan Veli'nin daha 1949'da genç şairlerin ilgisini çektiği tehlike elle tutulur bir gerçeğe dönüşmüştü; şiir deyince yalnız küçük olayların, yalnız alelade bir dille anlatılması akla gelir olmuş, basitlik, aleladelik şiirin ölçüsü olmuştur. Dergi sayfalarını Garip akımının sıradan kopyaları doldurmuştur. Coşkusuz, cansız, renksiz, bütün gücü üç beş dize içine sıkıştırdığı bir espride olan fıkramsı şiirler. Korkunç şekilde birbirlerine benzerler hepsi de. Şair kişilikleri nerdeyse silinmiştir ortalıktan. İmzalar olmasa hangi şiir kimindir tanınmaz. Bazen hiç şiirsiz çıktığı görülür bir derginin."

Kısaca özetlemek gerekirse, İkinci Yeni, Garip'in tam tersi bir noktadan yola çıkar. Söyleyişteki rahatlığın yerine şiir dilini zorlamayı, anlaşılabilirlik yerine anlamca kapalılığı, somuta karşılık soyutlamayı getirir. Halk şiirine sırt çevrilir. Öte yandan dize anlayışına, sözcüklerle oynamaya yönelerek eski şiirle zayıf da olsa bağlantı kurulur. İkinci Yeniciler için önce biçim gelir. Cemal Süreya bunu şöyle belirtir: Biz "şiir salt biçimdir" demiyoruz, belki en çok biçimdir diyoruz. Bunu belirtebilmek için de soyut bir metotla diğer her şey aynı kaldığı takdirde biçimin beklenebilir değişmelerini arıyoruz. Biçimi önemsiyoruz. Bunu da gerekli buluyoruz." (Pazar Postası, s. 41, 1958).

İkinci Yeni'nin çıkışında gerçeküstücülüğün etkin olduğu biliniyor. Andre Breton'un gerçeküstücülük tanımını anımsayalım: "Sürrealizm: Sözle, yazıyla, ya

da başka bir biçimle düşüncenin gerçek işleyişini ortaya koymak için yararlanılan katkısız bir ruhsal otomatizm. Aklın ve her türlü ahlaksal ve estetik kaygının denetimi dışında, düşüncenin belirlenmesi... Sürrealizm, düşüncenin çıkar gözetmez oyununa, rüyanın sınırsız gücüne ve bugüne değin önemsenmemiş bulunan belli çağrışım biçimlerinin üstün bir gerçekliği olduğuna inanır."

Usu boşlayan, daha doğrusu usun mantıksal işleyişine sırt çeviren bu anlayış İkinci Yeni'nin belirgin özelliklerindedir. Başlangıçta Garipçilerin çıkışı da gerçeküstücülüğün izlerini taşır; ama İkinci Yeniciler gerçeküstücülüğü daha bilinçli benimselerler. Gerçeküstücülerin bilinç dışına yönelişlerini, çağrışımlarla zenginleşen imgeciliklerini, düş, fantezi ve alay öğelerinden yararlanışlarını ustaca değerlendirirler. Haricîliğin (lettrisme) etkisini taşıyan örnekleri ise biçimsel arayışların ürünü saymak gerekir.

İkinci Yeni bir kaçış şiiri midir? Siyasal ortam düşünülüğünde, evet. Ama yaşanan toplumsal durum göz önüne alındığında, bireyin toplumla çatışmasının, yabancılaştırmanın; yerleşik değerlerin bireyi bunaltmasının ve dış dünyayla, insanlarla kurulan ilişkilerin yozlaşmasının İkinci Yeni'yi beslediği söylenemez mi?

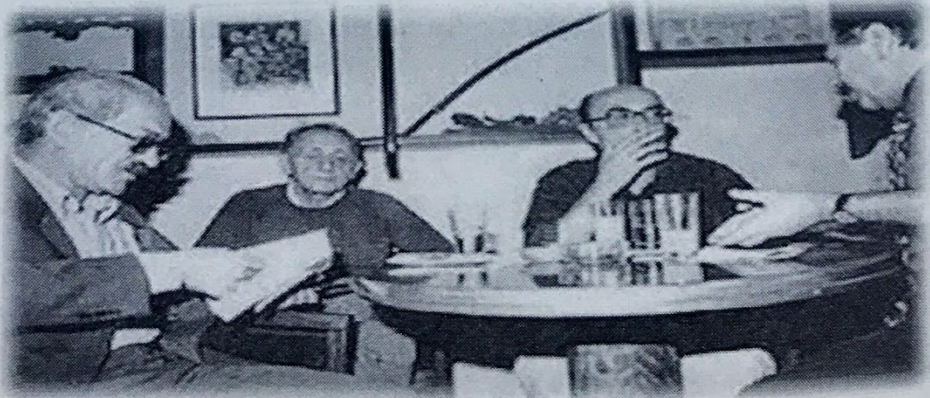
(Varoluşçuluk gibi) beslenen İkinci Yeni devriminin siyasal eylemi dışlaşması, gerici bir sanat akımı olarak damgalanması için yeterli midir? Kaldı ki, her akımın çıkışında ve gelişim sürecinde rastlanan aşırı örnekler, öykünmecilerin, yenilik için yenilik ardında koşanların yoz ürünleri de o akımı olumsuzlaştırmanın nedeni olmaz.

Nitekim 1960'tan sonra İkinci Yeni akımı da, kendi içinde biçimsel aşırılıklardan arınarak, yeni imgelere, dize işçiliğine dayanan ve şiirsel bir yapı kurmayı amaçlayan arayışlarla gelişimini sürdürdü. İkinci Yenicilerin uzak çağrışımlar yaratmaya yönelik, şiire özgü bir dil oluşturma çabaları genelde Türk şiirini de etkiledi. Anlamsızlık değil, yeni anlamlar yakalamaktı artık amaç.

1965'lere gelirken, Yön dergisinde Nazım Hikmet'in şiirlerinin çıkması, 1936'dan beri basılmaları yasaklanmış kitaplarının birbiri ardına yayımlanmaya başlaması. İkinci Yeni akımının sonu oldu. Akımın belli başlı adları toplumsal özlere açılarak yeni bileşimler arındaydılar zaten. Yeniden gündeme gelen toplumcu şiir, geçirilen bütün deneyleri özümseyerek, kaldığı yerden değil, gelinen yerden yeni bir gelişim sürecine girdi.

Kaynakça: Kültür Bakanlığı Yayınları Türk Edebiyatı, cilt 3/4

Selim ÜNLÜ
Fransız Dili ve Edebiyatı
II. Sınıf

YANI

Simdi gidiyoruz ya,
Her şey bitti mi yani?
Savruluyor muz ya yani bir yaprak gibi?
Yönünü bilmediğimiz yollardan yürüyerek,
Gidiyoruz yani şimdi...
Her şeyi bırakıp öyle mi gidiyoruz?
Dostluklar, arkadaşlıklar, kardeşlikler...
Simdi bitti gidiyoruz öyle mi?
Paylaştığımız her şeyle beraber gidiyoruz yani...
Birlikte ağladığımız filmleri,
Birlikte güldüğümüz esprileri,
Her şeyi bırakıp gidiyoruz öyle mi?
Ya sonunu bile bilmediğimiz maceralar...
Birlikte geçirdiğimiz o unutulmaz anlar...
Onları da bırakıp gidiyoruz öyle mi?
Kim bilir nerelere savruluyoruz...
Kim bilir hangi yönlere...
Simdi bu koskoca beş yılı bir kenara bırakıp,
Hiçbir şey yaşanmamış gibi çekip gidiyoruz öyle mi?
E ne oldu şimdi ne kaldı geriye...
Yarın bir bakmışız en uzağa savrulup gitmişiz...
Birbirimizden habersiz,
Birbirimizden ayrı
Bir hayat koşuşturmasında kaybolup gitmişiz.
Özlenen bir dost sıcaklığı,
Tatlı bir gülümseme mi yarıda kalanı,
Elini uzatıp dokunamama mı?
Yoksa her şeyi bir kalemde unutmam mı?
Sana soruyorum ey dost
Nedir sorumun cevabı
Başka yollarda yürüsek de
Birbirimizle görüşmesek de
Hep bir kenarında kalacaksın o yılların
Hep yüzdeki bir tebessümde
Ve hep bende
Simdi gidiyoruz ya
Yolumuz açık olsun hepimizin...

Serpil DEMİRASLAN
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

GECE VE ÖZLEMELER

Tepede kara bulutlar gözyaşları misali dökülüyorlar, kendisinin diğer parçalarından oluşmuş dışarıda koşturan yağmur, her bir tanesinin pervasızca ıslattığı pençeremin kenarındaki aynada yansıyan hayatı izliyorum. İçinde benim olmadığım, içinde olmayan hayat... "Solmak bu kadar kolayken solumak neden çok zor." diyorum. Dudaklarımda kararsız bir gülümseme, yüreğimde buruk bir mazi ve titrek bir elle üstünü örtüyorum aynanın, hayata sırtımı dönercesine. Kendi çıplaklığımın gerçekliğine kapılıyorum umutlarımdan arınmış, korkularına yenik düşmüş, kendisizliğin farkına varamamış bir kimse oluyorum. Taparcasına beklediğim doğan güneşin battığına sevinip karanlığına kucak açıyorum gecenin. İçimin tozlu karanlığından kurtuluveriyorkimsenin nefes almaktan başka bir iş yapmadığı zamanlara sakladığım gitmene ağlamaları. Tutkusuna yenik düşmeden seviyor olmanın ve kapılmadan hayaline gerçek olmadığını, söndürürken ışıkları, sokuluyorum ardında bıraktıklarının... Bir ufaklık olduğumu varsayıyorum. Yorgun düşmüş dev cüsmemin gölgesinde dinlenmeye çekilmiş, elindeki şekeri dünde unutmuş... Sessizce çıkıp geceye, duyduklarımı haykırıyorum içime, geride kalan bendeki sana. Sen ve ben, bizken, alıp gitmesinden korktuğum için seni benden, hep korkardım gecedem. Şimdi bu tutkulu sevda geceye biliyorsun neden. Korkularımın esiri olmuşken, özgür değil ama mutluyken, seninleyken - yaşıyordum diyebiliyorken- kaybedecek

bir "sen "im vardı. Ve uğruna hayatımı koyabileceğim bir sonum, gitmeyi göze alabildiğim yollarım sana yazılan mektupları... Şimdi hepsinin geride kalan geçmişte hapsoldüğü anılarımı da poşetleyip, hiçliğin adressiz raflarına istiflerken isimsiz, benden bana bir şey kalmıyor. Bitiyorum doldukça raflardaki saflar. Olmadık özlemler üşüşüyor tepeme. Kendi yalnızlığımı, gecenin mutlak karanlığını, insanların saflığını, umutların kararlılığını, sözlerin tutulanını, tutulmayanlara bile inanmayı, dostlardan unutulmanı, giderken ardında kalanları, giderken ardında bıraktıklarını, uykusuz zamanları, zamansız efkârlanmaları, efkârlı şarkıları, ayrılıklara ağlamaları, sürgünüz aşkları, sessiz konuşmaları, kaçamak bakışmaları, utangaç çocukları, nedensiz selamları, pazarlıksız içten elvedaları, ayrılıktan sonraki kavuşmaları, avuç dolusu elleri, baharda coşan böcekleri, bayırda koşturan tazeliği, kendimsiz kalmayı, bir simit almayı, demlikteki demsiz çayı, her şeyi ama her ani, her aniyi, seni - geceyi - özlüyorum... Okumak istiyorum saatler zamanın gerisinde kalmadan... Ve dünlere tezat bir ikilem yaşayıp kendimden farklı bir ben bulmak istiyorum, unutulmuş çoktan bir yerlerde... Sahibim olmak istiyorum "kendim "in yalnızlığında. Ve uçurumlardan düşer gibi pat diye, yaşamın tadına varmak istiyorum. Bir kitap buldum, yaşamış yazdıklarını bir yazar. Durmadan anlatmış sözlerini bilmediğim kelimelerin ifadesiyle hislerimi... Sevdaya bu kadar kapılmak, mükemmelliği bulduğuna, mutluluğun acısız olabileceğine, aynalarla barışabileceğime inanmak çok acemice biliyorum... Ama acemi hissediyorum...

Ahmet YAMAN

DAVİD HERBERT LAWRENCE'ın

"OĞULLAR ve SEVGİLİLER" Kitabının İncelemesi

D. H. Lawrence yirminci yüzyıl İngiliz Yazarları içinde adından en çok söz ettiren, en özgün yazarlardan biridir ve roman, şiir, deneme alanlarında eserler vermiştir. Kendisi de işçi kökenli bir İngiliz romancısıdır. Karşı cinse olan ilgisi incelemeleri ve gözlemleri ile kendini göstermiştir. En temel iki özelliği içgüdülere ve sezgilere öncelik vermesidir. Nietzsche ve Freud'un fikirlerini hayatına ve edebiyat alanına taşımayı başarmıştır.

Kuzey İngiltere'de bir madenci kasabasında yaşayan Morel ailesinin ve Paul Morel'in durumunu ele alan roman, Paul Morel ve annesi GertrudeMorel arasındaki karmaşık ilişkiyi derinlemesine inceler. Roman, 1960 yılında filme de uyarlanmıştır.

Aşk ve aile kavramlarını irdeleyen, sosyal statü ve cinsiyet kavramını ele alan, sevgiliyi alışılmıştın dışına çıkararak, sınıf farklılığını gösteren, kendi yaşamından ve ailesinden esinlenen otobiyografik öğeleri bol olan bir eserdir. Yazar romanın kahramanı ile kendi şahsi tecrübelerini yeniden derler. Yazar eserde annesini GertrudeMorel ve babasını WalterMorel, kendisini Paul Morel, ilk sevgilisi Jessie'yi Miriam'a benzetmektedir. İngiliz bir maden işçisinin kocası, karısı, oğulları ve onların sevgilileriyle olan ilişkileri noktasında sosyal ve psikolojik sorgulamalar yapılır eserde. Sıradan aile üyelerinin bilinçdışında kalan duyguları açığa çıkarmayı amaçlamaktadır. Psikanalitik incelemeler yapılmıştır ve gerçeklik bu yolla sunulur. Paul ve Miriam'ın bedenlerinin ayrı şekilde hareket etmesi "id" ve "ben" ayrımıyla paralellik gösterir. Bedeni kime ait olursa olsun ruhu annesine ait olduğu gerçeği anlatılır. "id" bedensel zevkleri, "ben" ise ruhsal zevkleri temsil eder. Eserde kırsaldaki sanayileşmenin insanlar üzerindeki olumsuz etkileri dile getirilir. WalterMorel'in tasvirinde işitsel öğeler baskınken WalterMorel'in tasvirinde ise görsel öğeler baskındır. WalterMorel dinleyici iken GertrudeMorel anlatıcı pozisyonunu almaktadır.

Bir zamanlar zengin bir aile çocuğu olan ve kiralık bir dairede ve dar gelirle geçinmeye çalışan, bir madenci köyünde kocası ve çocuklarıyla yaşayan GertrudeMorel, kaba, fakir, işinden ötürü pis bir maden işçisi olan kocasına sevgisinin uzun evlilik yıllarının sonunda iyice tükendiğinin farkına varır. Koca, karısının sevgisizliğiyle baş edebilmek için avuntuyu alkolde ararken GertrudeMorel ise kendini çocuklarına adıyor. GertrudeMorelWilliamsız, William da annesi olmadan yapamaz. Lakin Londra'ya iş için evden ayrılır ve bir zaman sonra nişanlanır. Daha sonra bir gün aniden ölüm haberi gelir ve annesi yıkılır. İkinci oğlu Paul da zatüreye yakalanınca ikinci oğluna dair sevgisi canlanır. Paul da William gibidir. Bir yandan annesini terk etmemek isterken diğer yandan kendi hayatını kurmayı planlar. Dindar bir kız olan Miriam ile ilişkiye başlar. Yürüyüşlere çıkıp kitaplar üzerine konuşmalar yaparlar. Annesi ise kızı beğenmez ve onu hor görür. Daha sonra ClaraDawes adında biriyle tanışır. Clara ile ilişkisi ilerledikçe Miriam'ı unuttur. Clara bedensel istekleri, Miriam ise ruhsal istekleri giderir. Paul, aynı anda hem ruhunu hem bedenini doyuracak bir kişi aramaktadır. Ne Clara ne de Miriam Paul'a istediğini vermeyi başarabilmiştir. Paul annesine geri döner ama annesi vefat eder ve hayatta bir başına kalabilir. Bağımlı bir kişilik geliştirmiş olan Paul karanlığa giden yoldan geri döner ve ölümü değil yaşamayı seçer. İçki içen bir baba ve orta sınıfın değerlerini en iyi şekilde yansıtan bir anne olması dolayısıyla annesidir hayatının merkezi. Zira babasından nefret etmektedir. Kitabın dili ve kurgusu oldukça başarılıdır. Roman ilerledikçe ailenin yaşadığı ev, şehir gelişme göstermektedir. Müstehcenlik mahiyetinde günümüzle kıyaslırsak müstehcenlik çok fazla göze batmayabilir fakat belli duygular ve erotik sahneleri sunması manasında kendi çağının müstehcen kitaplarından bir tanesidir.

Aykut AYGÜN

İngiliz Dili ve Edebiyatı

IV. Sınıf

İngiliz Dili ve Edebiyatı Öğrenci Asistanı

NE DİYE ANNE

Küçük ve sıcak bir odadaydım ben
ne diye çıkmama izin verdin anne
dokuz ay dolmuş bir dokuz ay daha taşısaydın
ne olurdu anne...

Sarıp sarmalandım sonra gözlerimi açtım
ne diye kucağına aldın beni anne
küçüğün canı çabuk çıkar
ne diye müsaade etmedin anne...

Büyüme istemedim ki hiç
ne diye büyüttün beni anne
üstümü kirlettiğimde
ne diye tokat attın bana anne...

Sessizken, yalnızken mutluydum
ne diye arkadaş buldun bana anne
hepsiyle kavga ettiğimde
ne diye odaya kilitledin anne...

Okumak istemedim ki ben
ne diye okula verdin anne
ödevimi yapmadığımda
ne diye bağırдың anne...

Taşınmak istemedim ki ben
ne diye geldik buralara anne
yabancı sokaklarda korktuğumda
ne diye sırtımı sıvazladın anne...

Oyuncak istemedim ki ben
ne diye araba aldın bana anne
araba kırıldığında
ne diye ağlattın beni anne...

Yemek istemedim ki ben
ne diye doyurdun beni anne
acıktım dediğimde
ne diye bela okudun anne...

Yaşamak istemedim ki ben
ne diye yaşattın beni anne
acı çektiğimde, üzüldüğümde
ne diye içine ağladın anne...

Sevmek istemedim ki ben
ne diye sev dedin anne
âşık olduğum dediğimde
ne diye olma dedin anne...

Bağlanmak istemedim ki ben
ne diye bağlandın bana anne
kimseden kopmadığımda
ne diye unut dedin anne...

Ölmek istedim çok
ne diye engel oldun anne
bak şimdi her gün ölüyorum
mutlu musun anne...

Hilal YILDIZ
Fransız Dili ve Edebiyatı
IV. Sınıf

**Etre adulte, c'est être seul.*

JEAN ROSTAND

YALNIZLIĞIN ANATOMİSİ

- İnsan ilişkilerini bitirir, hayattan soyutlar.
- Yaşam sevincini öldürür.
- Her insan zaman zaman yalnız kalmalıdır.
- İnsanın sevdikleri, yalnızca bir yere kadar onun yanında olabilir.
- İnsanı yeni şeyler üretmeye teşvik eder.
- İnsan düşüncelerini olgunlaştırır.
- İnsanın kendisiyle yüzleşmesini sağlar.
- İyi huylu bir bencilliktir.
- İnsanın geçmişe dönmesini, geleceğe gitmesini ve aynı zamanda içinde bulunduğu anı etrafıca analiz etmesini sağlar.
- Bazen bir kalabalık içinde yalnız olmak ister insan.
- Yalnızlık, insanın kendi atardamarının sesini duyabilecek kadar sessiz bir ortamda yaşamasıdır.
- İnsan, yalnızlığa katlanmayı bildiği andan itibaren kendini aşar.
- Yalnızlık, bir kimseye muhtaç olmama halidir.
- Güçlü insanlar yalnızlığa sonuna kadar tahammül edebilir.
- Un adulte est un individu.
Yetişkin olmak, yalnız olmaktır.

**Fransız Dili ve Edebiyatı 4.sınıf,
2.öğretim öğrencilerinin yalnızlık
anatomisi yorumlarıdır.*

Le Directeur
M. Le Professeur Galip BALDIRAN

KADINLAR İÇİN SONE

Ben güzel gözlü kadınları severim
Bir de küçük ayaklıları, uzun boyluları
Hem nasıl severim, öyle severim işte
Terler avuçları, kesilir solukları

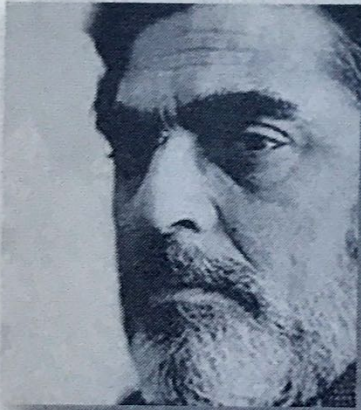
Ben mahzun kadınları severim
Yavru ceylanca kadınları, ürkekçe
Hem nasıl severim, öyle severim işte
Bilemezsiniz ne güzeldirler, öpüştükçe

Ben akıllı kadınları severim
Düşünen, az konuşan, çok bilen
Her yerde, her zaman nazı çekilen

Hem nasıl severim, öyle severim işte
İçimde büyük, sonsuz ateşler yanmalı
Ölümüm bile o kadının yüzünden olmalı

Ümit Yasar Oğuzcan

(1926-1984)

SONNET POUR LES FEMMES

*J'aime les femmes aux beaux yeux
Et aussi celles aux petits pieds, celles de grande taille
Combien je les aime, je les aime tellement
Elles ont les mains moites, leurs souffles se coupent*

*J'aime les femmes chagrînées
Telles que la petite de la biche, poltronne
Combien je les aime, je les aime tellement
Vous ne savez pas combien elles sont belles le long d'un baiser*

*J'aime les femmes savantes
Et aussi celles qui pensent, qui savent tout, qui parlent peu
Celles qu'on peut supporter leurs caprices à tout moment, à tout lieu*

*Combien je les aime, je les aime tellement
Une énorme flamme doit s'allumer en moi éternellement
Même ma mort doit être à cause d'elle-même*

Traduit par Galip BALDIRAN

"Eserinize
Değer
Katar..."

info@aybilonline.com
www.aybilonline.com

Siyah Beyaz Fotokopi
Renkli Fotokopi
İç Mekan Baskı
Dış Mekan Baskı
PVC Kaplama
Cilt Sistemleri
Yıllık
Kartvizit
A0 Renkli Tarama
A0 Plan Kopya
Fotoblok
Laminasyon
Grafik Tasarım
Broşür - Katalog
Yaka Kartı
Transfer Baskı

Merkez

Tel : 0.332 350 21 71 Fax : 0.332 350 71 21

Ferhuniye Mahallesi Sultanşah Caddesi Aktif İş Merkezi No : 30 / A
Selçuklu / KONYA

ÖNALLAR®

TURBO ATOMİZERLER
TARLA İLAÇLAMALARI
BAHÇE İLAÇLAMALARI

1. Org. San. Çamlıyayla Sk. No: 2 Konya / TÜRKİYE

Tel:+90.332.248 9563 , Fax:+90.332.249 6112

www.onallar.com.tr

onallar@onallar.com.tr

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

EKİM - KASIM 2012

Sayı 12

ADIM[©]

İki Aylık Kùltür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü

Mehmet BELEK

Yayın Yönetmeni

Melike ÖZKAN

Yayın Kurulu

Mehmet BELEK

Melike ÖZKAN

Ayşe ÖZKAN

Merve GÜNDOĞMUŞ

2012-Ekim, Konya

Her Hakkı Saklıdır.

Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:

Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi

Fransız Dili ve Edebiyatı

Selçuklu / KONYA

adimdergisi1@hotmail.com

Dizgi

Mehmet BELEK

Basım Yeri

Selçuk Üniversitesi Aleaddin Keykubat Kampüsü Edebiyat Fakültesi

Zemin Kat Fotokopi Merkezi-KONYA

Telefon: 0332 223 13 96

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editör 'den	Yayın Kurulu	2
Lautréamont'un Sanat Anlayışı	Dilek KESKİN	3
Picasso ve Guernica	Erçim GÖKMEN	5
Boşluk	Ayşe ÖZKAN	9
Zirvede Buluşalım	Pınar ERŞAHİN	10
ATATÜRK ve Tiyatro	Merve KIRÇAK	11
Yeditepeli Yalnızlığım	Melike ÖZKAN	12
Varoluşçuluk	Fatih KARAKURT	13
Fotoğraf	Orhan AĞAYEV	14
Yağmur ve Şehir	Murat ERDEMİR	17
Kabuk	Ceren ÇEKİLMEZ	18
Yetmiş sekiz	Kemal ÇELİK	20
Kadınım	Esra ÖRS	21
Deniz	Mehmet BELEK	22
Şiir Öyküleştirme	Melike ÖZKAN	23
Senden Uzakta	Aylin KULAN	24
İkilem	Rauf HASANALİYEV	25
Biz Bize	Merve GÜNDOĞMUŞ	26
Akışına Bırakınca	Derya YILDIZ	27
Maria missakian	Attila İLHAN	28
Maria missakian	Çeviren: Galip BALDIRAN	28

EDITOR'DEN

Merhaba sevgili Adım Dergisi okurları...

Büyük bir evren ve biz insanlar, gülen, hüznlenen, ansızın değişen tuhaf yaratıklar! Ne kadar da küçük duruyor adımlarımız yukardan bakınca! Bu koca sessizlikte yaşlanırken düşünmeden edemiyor insan hayatın gerçek manasını. İçimize işlenen bu yaşamın sırrı nedir?

Evet, sevgili okurlarımız bu sorunun cevabına bir kelime bile olsa katkı sağlayabilmek için işte yine karşınızdayız. Bizi bu koca evrende yalnız bırakmadığınız için size teşekkürlerimizi sunarız. Ayrıca evrenin en değerli varlıkları, öğretmenlerimize sonsuz teşekkürler. Onlar olmadı nasıl nefes alırdı beyinlerimiz?

Bu sayımızda yine hayatı kelimelere dökeceğiz sizin için, yaşamları ve insanları biraz olsun anlatmaya çalışacağız umarız ki sizde satırlar arasında kendi hayatınıza rastlarsınız.

13. sayımızda tekrar görüşmek dileğiyle,

Mutlu kalın...

Adım Dergisi
Yayın Kurulu

Comte de Lautréamont'un Sanat Anlayışı

André Breton ve arkadaşları tarafından 1920'lerde Fransa'da ortaya çıkarılan sanat akımı Surrealizm'dir. Gerçeküstücülük ya da sürrealizm, Avrupa'da birinci ve ikinci dünya savaşları arasında gelişmiştir. Temelini, akılcılığı yadsıyan ve karşı-sanat için çalışan ilk Dadaistlerin eserlerinden alır. 1924'te "Manifeste du Surrealisme"i (Sürrealizm Manifestosu) hazırlayan şair André Breton'a göre gerçeküstücülük, bilinç ile bilinç dışını birleştiren bir yoldur. Gerçeküstücülük akımı, gerçek dışı anlamında değil aksine gerçeğin insandaki iz düşümü şeklinde bir yaklaşımdır. Sigmund Freud'un teorilerinden etkilenen André Breton için, bilinçdışılık düş gücünün temel kaynağı, deha ise bu bilinçdışı dünyasına girebilme yeteneğiydi. Breton'un yanı sıra Louis Aragon, Benjamen Peret, otomatik yazı yöntemleri üzerinde deneyler yaptılar. Kendi söylemleriyle, "gerçeküstü dünyanın düşsel, cinsel, sapkın imgelerini geliştirmeye" başladılar. Bu şairlerin dizelerindeki sözcükler, mantıksal bir sıra izlemek yerine bilinçdışı psikolojik süreçlerle bir araya geldiği için insanı irkiliyordu. Gerçeküstücülük, yöntemli bir araştırma ile deneyi ön planda tutuyor, insanın kendi kendisini irdeleyip çözümlemesinde sanatın yol gösterici bir araç olduğunu vurguluyordu. 1925'ten sonra gerçeküstücüler dağılmaya, başka akımlara yönelmeye başladı. Ancak bu akım, resimden, sinemaya, tiyatroya kadar birçok sanat dalını derinden etkiledi. Gerçeküstücülük akımının önemli isimlerinden biri olan Lautréamont bu akıma şiirleriyle çok sayıda katkı sağlamıştır. Ona göre sözle, yazıyla ya da başka bir biçimde düşüncenin ahlaksal ve estetik tarz olmadan düşüncenin kendini ortaya koymasıdır. O düşüncenin çıkar gözetmeyen oyununa, düşün sınırsız gücüne ve bu güne kadar bir kenara atılmış belli çağrışım biçimlerinin üstün bir güce sahip olduklarına inanmaktadır. Gerçeküstücülük, bütün öteki ruhsal mekanizmaları kökünden yıkmaya ve yaşamın belli başlı sorunlarının çözülmesinde onların yerini almaya yönelir. Lautréamont'un dizelerindeki sözcükler mantıksal bir sıra izlemek yerine bilinç dışı psikolojik süreçlerle bir araya geldiği için insanı irkiliyor. Deneyi ön planda tutuyor, insanın kendisini irdeleyip çözümlemesine yardımcı oluyor. Comte de Lautréamont'un en önemli eseri olan Maldoror'un Şarkıları (Les chants de Maldoror), gerçeküstü figürler ve olgular içeren, tanrıya başkaldıran ve insanın daha çok hayvansı yönlerini anlatan düzyazı-şiir tarzı bir kitaptır. Bu kitapla Lautreamont, Fransız edebiyatında sürekli bir yer edinmiş. Sürrealist akımın önemli simgelerinden biri olmuştur.

"İmgelemin yarattığı ya da sahip oldukları, soylu duygular sayesinde insanların övgülerini kazanmak için yazar kimileri. Ben, kan dökücülüğün tadını betimlemek için kullanıyorum dehâmi! Gelip geçici, yapay zevkler için değil; ama insanla başlamış, insanla sona erecek olanlar için. Tanrı'nın gizli devarlarına uygun olarak kan dökücülükle bağlaşma yapamaz mı dehâ? Ya da, kan dökücü biri dehâ sahibi olamaz mı? Bunun kanıtını benim sözlerimde bulacaksınız; isterseniz, beni dinleyip dinlememek sizin elinizde. Bağışlayın, bana öyle geliyor ki saçlarım diken diken oldu; ama önemli değil, çünkü elimle, kolaylıkla eski durumlarına getirebilirim onları. Bu, şarkı söyleyen kişi, tek sesli parçalarının gerçek işleyişini ortaya koymak için kullanılan saf ruh otomatizmidir. Aklın hiçbir denetlemesi, hiçbir bilinmedik şeyler olduğunu ileri sürmüyor; aksine, kahramanının kibirli ve kötücül düşüncelerinin bütün insanlarda bulunmasına alabildiğine seviniyor."*

Dilek Keskin
Fransız Dili ve Edebiyatı
4.Sınıf

*Maldoror'un Şarkıları, Lautréamont

Picasso ve Guernica

İspanya'nın özerk bir bölgesi olan, Avrupa'nın en eski dilini konuşan ve büyük bir kültüre sahip Bask bölgesinin kültür merkezi Guernica'da pazartesi günleri pazar kurulurdu. On bin nüfuslu bu kentte halkın büyük bir bölümü pazarda olurdu. General Franco diktatörlüğünde iç savaşta olan İspanya'da, Hitler'den alınan bombardıman uçakları ile 26 Nisan 1937 tarihinde, bir öğleden sonra Guernica tam üç saat on beş dakika süresince art arda bombalanarak yerle bir edildi. Günlerden pazartesiydi...

O günlerde, ülkesindeki huzursuzluktan dolayı Fransa'nın güneyinden bir natüromort karşılığında satın aldığı evinde oturan ünlü İspanyol ressam ve heykeltıraş Pablo Picasso'dan Cumhuriyetçi İspanya Hükümeti tarafından, Paris Dünya Fuarı'na konmak üzere bir duvar resmi ısmarlanmıştır. Ülkesindeki olaylardan oldukça etkilenen Picasso, 7,76 metre eninde ve 3,49 metre boyutlarındaki dev tuvalini boyamak için atölyesine geçer. Paletinde sadece iki renk vardır: siyah ve beyaz. Bombardımandan on beş gün sonra ise tablo hazırdir: **“Guernica”**

İspanya ve Picasso

Georges Braque ile birlikte kübizmin temellerini atan Picasso, Avignonlu Kızlar (Les Demoiselles d'Avignon) ile bu yeni sanat akımının doğmasını sağlamıştır. Sanatı doğanın bir parçası olarak gören Picasso, ilk kez insan anatomisinin ezberlerini bu tabloda yıkmış, nesneleri ve figürleri oldukları gibi değil, beynin görmek istediği gibi resmetmiştir. Klasik resimden modern resime giden bu yolda geometrik şekiller kullanılarak, resmin öğelerine birden fazla duygu yüklenebilmiştir. Çoğu ressamın İsa'nın çarmıha gerilmesini resmettiklerinde bile veremedikleri acı duygusunu, Guernica'da da bir benzerini görebileceğimiz At başı (1937) tablosunda verebilmiştir.

Picasso'ya göre, resimlerinde bir mesaj aramamak gerekir. At, sadece attır. Kübist bir eserindeki balık figürü ile ilgili kendisine sorulan "bu nasıl bir balık?" sorusuna "o balık değil, resim" cevabını vermiştir. Bu sözleri sanatını anlatmaya yeterlidir. Fakat Guernica'ya bakacak olursak, tarihsel bir olayı yansıtmaktan öte, bu olayın ressam üzerindeki etkisini gösterir.

Sanat eserleri birer rüyadır ve kimse bir başkasının rüyasını göremez. Bizler de sanatçıların rüyalarını göremeyiz fakat yaşamını, çevresini, etkilendiği olayları inceleyerek sanatçının düşünce yapısı hakkında fikir sahibi olabiliriz.

İspanya'da en çok ortaya çıkan siyasal hareket anarşizm olmuştur. Barcelona'daki genç Picasso da bu harekete kıyasından köşesinden bulaşmıştır. Anarşist düşünürlerden en şiddet yanlısı olan Bakunin, "güvenimizi tüm yaşamın yakalanamaz ve ebedi yaratıcı olduğu için yıkan ve yok eden o ebedi ruha yöneltelim, yıkma dürtüsü aynı zamanda yaratıcı bir dürtüdür." demiştir. Bakunin'in bu sözlerini, Picasso'nun kendi sanatını yorumladığı şu ünlü sözüyle karşılaştırabiliriz:

" Bir resim, yıkmalardan oluşan bir toplamdır." Tarihi boyunca pek bir savaş geçirmemiş, acı görmemiş, refah seviyesi oldukça yüksek İsviçre'ye bakalım; ürettikleri sadece saat ve çakıdan öteye gidememiştir. Bilinen tek sanatçısı da Almanya'da doğup büyüyen ünlü edebiyatçı ve ressam Hermann Hesse'dir. Çünkü sanat, acılarla sulanan bir çiçektir.

İspanyollarda anarşizmin ortaya çıkmasının nedeni, ekonomisinin ağırlıklı olarak feodal olması, yoksulluğun baki kaldığı onuncu yüzyıl ve yirminci yüzyıl arasında değişen bir şey olmaması ve İspanyolların bir değişime inanmak zorunda kalmalarıdır. Oysa Guernica bombalandığı zaman Endülüs'te toprağı kollektifleştirilmiş olan anarşistlerin çoğu tek bir tarım makinesi dahi ele geçirebilmiş değillerdi. Tabi ki Picasso'nun yaşadığı yer olan Barcelona Katalunya'dadır. Barcelona bir sanayi kentidir ve Picasso'nun içinde bulunduğu anarşizm şüphesiz farklıdır. O, fin-de-siècle bildirisini yayınlayan Santiago Rusiñol'un etkisindeydi:

- Yaşamını anormal ve hiç işitilmemiş şeyler üzerine kur.
- En büyük ıstırapın ağıtını yak ve yeryüzündeki çarmıhları bul.
- Trajiğe gizemli olanlar yoluyla ulaş.
- Bilinmeyen içine doğsun.

Barcelona'da fin-de-siècle havası bazı aydınlarca benimsenmişti. Ama Barcelona'nın şiddeti hayali değil gerçektir. Bir halkın kendini yeterince kapana kısılmış hissettiği durumlarda faşizm baş gösterebilir. Fakat yirminci yüzyılın başında Barcelona'da durum böyle değildi. Barcelona faşist değil, yalnızca kanunsuz bir kentti.

Picasso'yu oluşturan olayları kimse bilemez. İspanya'nın durumu hakkındakiler Picasso'nun yaşantısıyla bir ilgisi yok gibi gelebilir ancak içinde büyüdüğü ülkenin ve toplumun yapısından oldukça etkilenmiş olmalıdır.

Daha sonra, Fransa'da Komünist Partisi'ne katılan Picasso politik bir kişilik olmuştur ve sanatçının dünyada olup bitenlere tepki göstermesi gerektiğini, resmin evlere süs olsun diye icat edilmediğini, düşmana karşı savunma ve saldırı için bir araç olduğunu savunur. Avignon'lu Kızlar ile sanat için sanat yapan Pablo Picasso, Guernica ile toplum için sanat yapmıştır.

Savaş karşıtlığının tablosu

Guernica'nın kompozisyonuna yapılan genel yorumlara bakacak olursak, sahne bir odanın içindedir. Resimdeki insan ve hayvan figürleri acı, hüzün ve savaşa karşı duyulan nefreti simgeler. Sol tarafta yer alan, kucagında ölü çocuğuna ağlayan bir kadının üzerinde duran, İspanya'nın en bilinen sembolü olan boğadır. Herhangi bir duygu ifadesi taşımayan bu boğa burada faşizmi simgelemektedir. Genç kadın kucagında çocuğuyla boğaya yakarmakta, yalvarmaktadır. Merkezde mızrakla vurulmuş bir at acı içinde yere yığılmaktadır. At insanın dostunu simgeleyen bir figürdür ve feryadı insana doğru yükselmektedir. At ölürken gazete kâğıdına dönüşür. Bu da, insanlığın bu vahşetten habersiz kalmayacağını anlatır. Atın burnu insan burnudur. Atın sağ üstünde odayı aydınlatan bir ampul vardır. İnsan gözü biçimindeki bu ampulün aydınlığında tüm gerçekler ortaya çıkmıştır. Resmin sağında sürünerek gelen ve ampule boş bir ifadeyle bakan bir kadın vardır. Kadının hemen önünde, atın altında çiğnenmiş bir asker cesedi vardır. Elindeki kırık kılıcı hala elinden bırakmayan bu asker yenilginin sembolüdür. Kılıcın üzerinde çiçek bitmiştir. Bu, bu askerin mezarının belli olmadığını, toprağa karıştığını anlatır. Hançer şeklindeki diller çığlığın sembolüdür. Sağda kollarını dehşetle kaldırmış, vurulan bir adam vardır. Resmin sağ ucunda açık bir kapı vardır. Siyah duvarları ise kapıdan çıkış olmadığını sembolize eder.

Guernica, tarih sayfalarında sadece bir dipnot olarak kalacakken, Picasso'nun olağanüstü yorumu ve resmedişi ile ölümsüzleşmiş, aynı zamanda tüm dünyada savaş karşıtlığının sembolü haline gelmiştir. Toplam üç levhadan oluşan Guernica, 3,49 metre eninde, 7,76 metre uzunluğundadır ve renksiz bir sahne resmedildiğinden, siyah ve beyaz tonları kullanılmıştır. Hüznün rengi olan gri tonları ağırlıktadır. İlk olarak 1937 Paris Dünya Fuarı'nda sergilenmiş, fuar sonrası dünya turuna çıkartılmıştır. 1939 ile 1952 yılları arasında ABD içinde sürekli dolaştırılan tablo, 1981'e kadar New York'taki Modern Sanat Müzesi'nde (Museum of Modern Art- MoMA) sergilenmiştir. Picasso'nun vasiyeti üzerine İspanya'ya cumhuriyet gelene kadar getirilmemiştir. 1978'de İspanya'da kurulan parlamenter monarşinin ardından MoMA, İspanya'daki rejimin tam olarak Picasso'nun bahsettiği rejim olmadığını öne sürerek tabloyu İspanya'ya iade etmekte zorluk çıkartsa da 1981'de tablo İspanya'ya iade edilmiştir. Tablo, günümüzde Madrid'de bulunan Reina Sofia Müzesi'nde sergilenmektedir. Picasso ve Guernica'sı ile ilgili şöyle de bir anekdot vardır:

Nazi işgali altındaki Paris'te yaşayan Picasso, Gestapo tarafından sorgulanmıştır. Bir Nazi subayı evde Guernica tablosunun fotoğrafını görünce,
 -"Bunu siz mi yaptınız?" diye sorar ve Picasso cevap verir,
 -"Hayır, siz yaptınız!"

Erçim Gökmen
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.Sınıf

BOŞLUK

Aylar gene geçti ömrümden birer birer.
Takvim yaprakları soldu sarardı.
Bir mevsim daha tükendi yollarda.
Ağaçlar alışmakta zorlandı.
Ne yapacaklarını şaşırıldı.
Hangi mevsime, kime göre davranacaklardı.
Başiboş dolandı çocuklar sokaklarda
Boş baktılar o küçücük dünyalarına
Oyunları unuttular
Küçük, masum ve eğlenceli oyunlarını
Koca bir boşluk oluştu, o küçücük yüreklerinde.
Sonra gülmeyi unuttular birer birer
Alfabeyi unuttur gibi.
Sıra insanlara, daha büyük insanlara geldi.
İşlerini unuttu tüm erkekler, evlerini unuttu tüm kadınlar
Okullarını unuttu tüm gençler
Hayatları biranda durdu.
Zaman akmaz saatler ilerlemez oldu
Güneş ve Ay kararsız
Ne yapacaklar şimdi?
Neye göre doğup batacaklar?
Güneş Ayın doğmasını istemez
Ay Güneşin batmasını
Zıt kutuplarda kalmaksa ayrı bir sorun
Doğa muallâkta kaldı
Ne iyi olabiliyor cennet gibi
Ne de kötü cehennem gibi
Herkes koşturmakta oradan oraya başiboş
Duygular kayıp bulabilen yok
Anne baba sevgisi, kardeş sevgisi sanki hiç var olmamış
Aşk ki tüm gerçek savaşları başlatan
Âdem'i cennetten kovduran
İki kardeşi birbirine kırdıran
Dünyanın kaderini elinde tutan aşk
Hiçbir yerde yok.
Her şey kayıp, sadece yokluk var ortalıklarda
Herkesin bolca sahip olduğu yokluk
Evler soğuk birer taş yığını
Herkes yalnız, tek başına bu hayatta
Kimsenin çalışmak gibi bir derdi yok
Çünkü ulaşmak istedikleri bir amaçları yok
Sadece yaşamak için yaşıyorlar
Kupkuru tatsız tuzsuz bir hayat var burada
Sonucu olmayan, asla bilinmeyen bir küçük hayat

AYŞE ÖZKAN

Fransız Dili ve Edebiyatı

4. Sınıf

Başarıya ulaşmanın yollarıyla ilgili birçok kitap, yazı okumuşuzdur. Çoğumuz bunlardan etkilenip annemin deyişiyle 'gaza gelip' bir adım atmışızdır. Hiçbir şey yapmadıysak birkaç kitap kurcalamışızdır. Kimimiz için de, tabakta kalmış yemek artıkları gibi beynimizin bir kenarına yapışmış sözler, imalar, alıntılar vardır. İşte benim de tabağımda kalan birkaç sözüm var sizinle paylaşmak istediğim.

'başarısızlık daha zekice başlama fırsatından başka bir şey değildir.' Ne de akıllıca söylenmiş değil mi? Bununla aklıma ilk gelen isim Thomas Edison. Bildiğiniz gibi hiç pes etmeden tam 3000 kez ampule ulaşmak için deney yapıyor. Ve sonunda buluyor. Yoğun deneylerin sürdüğü bir gün asistanı 'artık bu işten vazgeçsek' deyince Edison şaşkın bir ifadeyle 'niçin' diyor. Asistanın 'çünkü şu ana kadar 2000 deney yaptık ve hiçbir sonuç alamadık' cevabına karşı Edison; 'bu doğru değil. Evet, amacımıza ulaşamadık ama hiçbir netice elde edemediğimiz doğru değildir. Çünkü aradığımız şeyin yaptığımız bu 2000 deney içinde bulunmadığını öğrenmiş bulunuyoruz.' Diyor. Edison 'un 2999. Deneyinde pes ettiğini düşünemiyoruz değil mi? Kesinlikle hayal bile edemeyiz. Ama kendi hayatımıza baktığımızda bazen son adımda kaybettiğimiz oluyor. Aslında sorun; başarısız olmamızdan kaynaklanmıyor. Sorun; biz nasıl adım atacağımızı bilmememizden kaynaklanıyor. Önce bunu öğrenelim sonrasında adımlarınızı siz bile sayamayacaksınız. İçimizde ki yapamama korkusunu öldürmezsek eğer, inanın o korku sizi öldürebilir. Düşünün yerde duran 20cm genişliğindeki bir kalasın üzerinde rahatlıkla yürüebiliriz. Şimdi bu kalası 200 metre yüksekliğe kaldıralım. Bir anda gözümüze ne kadar korkunç göründü. Aslında, emin olun yürüebilirsiniz ama buna kaçımız cesaret edebilir? Korkularımız yeteneklerimizi ele geçiriyor. Buna izin vermeyin!

Birçok başarı hikâyesinin arasına sıkışmış minik başarısızlık hikâyeleri olabilir. Büyük başarılar imza atmış, idol olarak aldığımız insanlara bir bakarsak; sahip oldukları yere sihirli değnek tarafından oturtulmamış olduklarını görürüz. Hedefe doğru koşarken ayaklarına takılan taşları engel olarak görmemiş, aksine yollarında karşılarına çıkacak düşmanlara karşı kulanmak için ceplerine koymuşlardır. Zaten şöyle bir baktığımızda bu öykülerde üst üste gelen başarısızlıktan sonra gelen başarı, eşittir başarı olmuştur. Bu konuda söyleyecek o kadar çok söz var ki... Her çocuk gibi bizde büyüdüğümüzde ne olacağımızı yüzlerce kişiye söyledik, şimdi o yerde, o görevde, zirvede buluşmak üzere...

Pınar ERŞAHİN
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

ATATÜRK VE TİYATRO

Ülkemizde tiyatro Tanzimat ve Meşrutiyet dönemlerinde başlamıştır. Ancak halk dilini ve kültürünü bilinçsiz kullandığı için tiyatro gerekli ilgiyi görememiş büyük kitlelere hitap edemeyip gelişememiştir.

Atatürk Cumhuriyeti ilan ettikten sonra gelişmesini desteklediği konuların başında tiyatro gelmekteydi. Çünkü tiyatro hayatın her alanını geniş kapsamlı göstermekteydi. Cumhuriyet ilan edildiğinde çok az sayıda özel tiyatro vardı. Atatürk tiyatronun daha çok ilgi çekmesi için bunlardan bazılarını devlet bünyesine altına aldı. Daha sonrada kendisi bunları özel olarak takip etti oyunlar yazdırdı yazılanları düzeltti ve izledi.

Galip Arman'ın yazdığı "Sırat Köprüsü" adlı tiyatro oyununu izlemeye gittiğinde piyesi neşeli bir şekilde izlerken tiyatronun sonunda oyunun yazarı Galip Armanı sert bir şekilde çağırıp "Bu oyunu siz mi yazdınız?" diye sorar ve "Evet Paşam" cevabını alınca, "Hayır bu piyes Fleur d'Orange adlı vodvilin aynen çevirisidir." diye sitem ederek, tiyatroya ne kadar değer verip konuya da ne kadar hâkim olduğunu belli etmiştir. Atatürk belli aralıklarla sanatçıları köşkünde ağırlayıp onların sorunları ve isteklerini dinlemekteydi. Sanatçıların isteği olan konservatuar kurulmasını sağladı. Bu sırada da sanatçılara ülkenin her yerine gidip turne yapmalarını ve halkı bilinçlendirip aydınlatmalarını ister ve destek sözü verir. Atatürk'ün bu coşkusundan etrafındakiler de etkilenip destek vermeye başlarlar.

Atatürk 12 Nisan 1930 akşamı tüm sanatçılar için bir kabul vermiştir. Orda olan sanatçılar için bir Nutuk okumuştur. Bu Nutuk Türk Tiyatrocuları için her hatırlandığında sevinç ve saadete heyecanlanacakları bir hatıradır. Nutkun her sözü duygu doludur. Atatürk Nutkunu şu sözlerle bitirmiştir.

"Efendiler! Hepiniz mebus olabilirsiniz, vekil olabilirsiniz, hatta reisicumhur bile olabilirsiniz. Fakat sanatçı olamazsınız! Sanatsız kalan bir milletin hayat damarlarından biri kesilmiş demektir."

Bu sözlerin üzerine orada bulunan sanatçılar Atatürk'ün elini öpmek istemişlerdir. Fakat Atatürk'ün verdiği cevap adına yakışır bir şekilde olmuştur.

"Sanatçı el öpmez, Sanatçının eli öpülür."

Merve Kırçak
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

YEDİTEPELİ YALNIZLIĞIM

Haliç'e karşı çay içmekti
Sonbaharın kokusunu içime çekerek
Ve balıkçıları seyretmekti eskisi gibi.
Soğuktan titrediğim iskemlenin üstünde
Yüzüme vuran sert rüzgâr
Ve yağmur zerrelerinin eşliğinde
Kendimi kaybedercesine izlemekt
Balık ekmek yiyen sevgilileri
Dalgaların kayalara çarpan sesiyle
Martıların dans etmesi
Benimse ruhumu dinlemek istememdi
Bu yalnızlığım.
Rüzgârın hafif tınısı kulağımda
Üşüyen ellerim cebimde
Dilimde ise mırıldandığım şarkı
Gidiyorum bilmediğim yerlere.
Ve giderken de götürüyorum
Gökyüzünü beraberimde.
Sokaklarda şarkı söyleyen,
Masalarda kadeh tokuşturan insanlar,
Gülen suratlar, ağlayan gözler,
Ve benimse;
İçine, içine çekilen deniz gibi
Yalnızlığım var...

Melike ÖZKAN
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

EXISTENTIALISM (VAROLUŞÇULUK)

Varoluşçuluk 19. Yüzyılın ortasında baskın ve sistematik felsefeye karşı bir tepki olarak doğmuştur. Felsefenin yanı sıra teoloji, drama, resim, edebiyat ve psikoloji gibi dallarda da etkisini hissettirmiştir. Bireyin deneyimini ve bu deneyimin tekilliğini, insanın doğasını anlamının temeli olarak gören bir akımdır. Akılcı ve objektif normları ve dolayısıyla da rasyonalizmi reddeder. Erdemlilik ve bilimsel düşünce birlikteliğinin insan varoluşunu anlamlandır- mak için yeterli olmayacağı düşüncesi hâkimdir.

20. yüzyılın en çok yankı uyandırmış yazarlarından biri olan Albert Camus her ne kadar kendisini varoluşçu olarak görmese de varoluşçuluğun en önemli temsilcisi olarak kabul edilir. Varoluşçuluğun en önemli tanımını şöyle yapmıştır: 'Varoluşçuluk bireyin kayıtsız ve düş- man bir evrendeki tek olma ve izolasyonunu vurgulayan insan varoluşunu açıklanamaz bulan, özgürlüğü ve bireyi öne çıkaran bir düşüncedir. Ona göre; insan ne ise o değildir, ne olmuşsa 'o'dur. Her nesnenin bir özü vardır. Öz, bir nesnenin değişmez bütünüdür. Varoluş ise o nes- nenin gerçekte var olmasının sonucudur.

Etranger(Yabancı): Bu eserinde varoluşçuluğu farklı açılardan ve absürt bir anlayışla yorumlamıştır. Kitabın başkahramanı Meursault, Cezayir'de yaşayan ama toplumla bütünle- şememiş, toplumun kurallarını reddeden bir bireydir. Bunu neden yaptığını bilmez sadece ilgisiz ve duygusuz bir yaşam sürer. Ancak anlamsız bir şekilde öldürdüğü bir Arap yüzünden hayatı değişir ve ölüm cezasına çarptırılır. Camus, bu durumu şöyle açıklar; birisini öldürdüğü için ceza almaz, topluma adapte olamadığı için cezalandırılır.

Jean-Paul Sartre: Varoluşçu Marksizm'i şekillendirmesi ve siyasetteki etkinliğiyle 20. Yüzyıla damga vuran önemli bir isimdir. Camus'un yakın arkadaşı olma münasebetiyle Varo- luşçuluğun babası olarak bilinir. O insanı önceden tanımlanmamış bir varlık olarak ele alır. İnsan kendi yaşamını ya da tanımını kendi kararlarıyla verecektir. 'Varoluş özden önce gelir.' sözü bu akımın mihenk taşı olarak görülür. Tanrıyı reddeden bir anlayış benimsemiştir. Bıra- kılmışlık duygusu ve bu duygunun bulantısı onun felsefesinin özünü oluşturur.

La Mausee(Bulantı): Dünyanın kendi varlığı insana bulantı duygusu verir. Çünkü ger- çeklik yani varlıklar ne ise o olarak, öylece ve anlamsız bir şekilde dururlar.

Romanın kahramanı Antoine Roquentin'dir. İlk kez yerde gördüğü bir taş parçasını eği- lip almak istediğinde bunu yapamadığını fark eder. Çünkü o anda varoluşçuluğun saçmalığına karşı bir bulantı duymaya başlar. Sartre'a göre hissedilen bu bulantı hissi, kişinin varlıkların kendiliğinden varoluşlarının doğurduğu anlamsızlıktan sayılmasını sağlar ve onu bilinçli bir varlık olma konumuna getirir.

Fatih KARAKURT

Fransız Dili ve Edebiyatı

4. Sınıf

FOTOĞRAF

Fotoğrafın basit anlamda bilinen ilk fikirleri Sümerlere kadar uzanan şu ana ilkeye dayanıyordu: "Karartılmış bir odanın duvarında küçük bir delik açılırsa, dışarıdaki görüntü karşı duvara ters olarak düşer." Rönesans devri sanatçıları tarafından bulunduğu iddia edilen Karanlık Kutu-Camera Obscura'nın icadında temel fikrin 965-1039 yılları arasında Mezopotamya'da yaşamış Arap bilim adamı İbn al-Haytham'a ait olduğu batılı kaynaklarda da yer almaktadır. Latince 'de Alhacen veya Alhazen olarak bilinen İbn al-Haytham, yaşamı boyunca anatomi, astronomi ve mühendislikle yoğun olarak uğraşmış bunun yanı sıra, matematik, mekanik, tıp, optik ve fizik de ilgisini çekmiştir. Optik üzerine yazdığı bir kitabı bulunmaktadır.

17. yüzyılda ressamlar bu buluştan yoğun olarak yararlanmaya başladılar. Bunun üzerine Camera Obscura geliştirildi ve görüntünün arkadaki buzlu cam üzerine düşürülmesi sağlandı. Amaç, gözle görüleni doğru olarak kâğıda aktarmaktı. Sonraları deliğe mercek takılarak, bir ayna yardımıyla da görüntü yukarıya alınan buzlu cama yansıtıldı. 19. yüzyıla ulaşıldığında Camera Obscura gelişmiş ve yaygın olarak kullanılan bir araç olmuştur. 19. yüzyılın hemen başlarında Thomas Wedgwood, beyaz bir deriyi gümüş nitrat eriyiğine batırarak üzerinde siyah mürekkep olan bir camın altına yerleştirdi. Işık, gümüşü karartarak negatif bir görüntü oluşturdu. Ancak Wedgwood reaksiyonu durduracak, gümüşün kararmasını önleyecek bir yol bulamamıştı.

1727'de Alman Doktor Johann Heinrich Schulze, tebeşir tozu ve gümüş nitrat sürülmüş bir kâğıt üzerine bir şekil konulup güneşe tutulduğu takdirde, kâğıt üzerinde bu şeklin görüntüsünün meydana geldiğini ispatlamıştır. O zamana kadar gümüş tuzlarının ışık etkisi ile değil ısıtılmakla değişime uğradığını düşünüyorlardı. Optik ve mekanik yollarla elde edilen görüntülerin kimyasal yöntemlerle saptanması ilk olarak Fransız Joseph Nicephore Niepce tarafından 1826 yılında gerçekleştirilmiştir. Niepce, görüntü elde etmek için üzeri katran türevi bir madde ile kaplanmış pirinç levha üzerinde litografi malzemelerini kullandı. Sekiz saatten fazla bir süre pozlama yaptıktan sonra sertleşmemiş bölgeleri lavanta yağı içerisinde yıkayarak çıkardı. Sonuçta ışıktan etkilenmeyen bir görüntü elde etti. Tonlar çok kötü değildi ama iyi bir ayrıntı alınamamıştı.

Tarihte bilinen ve yaşayan ilk fotoğraf 8 saat pozlama ile elde edilen Fransız Joseph Nicephore Niepce'ye aittir. Bu fotoğraf 1826'da odasının penceresinden çekilmiştir.

1839- Niepce ile ortaklığa giren ve optikçilerden elde ettiği merceklerle daha nitelikli objektifler yapan Daguerre, ışıklandırma süresini 3 dakikaya indirdi. Ve nihayet 19 Ağustos 1839'da buluşunu tüm dünyaya "Daguerreotype" adıyla duyurdu.

Daguerre ile aynı tarihlerde çalışmalarını sürdüren İngiliz William Henry Fox Talbot, görüntü elde etmede negatif-pozitif yöntemini ortaya çıkararak aynı görüntünün birden çok baskısının yapılmasını sağlamıştır. İcat ettiği sisteme eski Yunanca "Calos" (Güzel)'den gelen Calotype adını vermiştir.

1839'da Sir John Herschell fotoğrafçılık için ışık yazısı anlamına gelen "photography" sözcüğünü kullanmıştır.

1871 Islak levha yönteminden kaynaklanan çalışma güçlükleri 1871'de İngiliz Richard Maddox tarafından gümüş bromürün kullanılmasıyla aşılmıştır. Böylelikle ilk duyarlı, kuru cam negatiflerin kullanılmasıyla fotoğrafçılığın etki alanı genişlemiş, ışıklandırma süresi 1/25 saniyeye düşmüştür.

Bilinen ve yaşayan ilk renkli fotoğraf Louis Ducos du Hauron tarafından 1872'de çekilmiştir.

1873 - Jelatin film yayılmaya başlayınca gelişim yeniden hızlandı. Driffiel ve Hurter ışığın film üzerindeki etkilerini ölçtüler ve film banyosunda zaman ve ısı yöntemini uygulamaya başladılar. 1873 yılında ise Herman Vogel, emülsiyon-

ların bazı renklere boyandığı zaman başka renklere karşı duyarlı olduğunu buldu.

1889 - George Eastman, 1889'da ilk defa rulo haline getirilmiş filmleri tanıttı. Bu filmlerde emülsiyonlar esnek selüloid bir taban üzerine sürülür olarak hazırlanmıştı. Eastman, "Kodak" adını verdiği ve 100 poz çekebilen fotoğraf makinelerini piyasaya çıkardığında sloganı "Siz deklanşöre basın, gerisini biz hallederiz" idi. Fotoğraflar çekildikten sonra makine fabrikaya gönderiliyor ve film değiştirilip yeni film takılarak sahibine iade ediliyordu.

1910 - Avrupa'da Agfa, Amerika'da ise Kodak firmaları aynı yıllarda renkli film üzerine araştırmalarını sürdürdü ve 1910 'da Agfa, 1914 'de ise Kodak, üzerinde üç temel rengi taşıyan film tabanını üretti. 1942 'de ise Agfa firması, renkli saydam (reversal) filmi üretmiştir. Çekimin yapıldığı duyarlı taban üzerinde pozitif görüntü oluşturan bu filmlere diyapozitif (Saydam) denilmektedir ve günümüzde çok çeşitli amaçlarla kullanılmaktadır.

Teknolojik gelişmenin bir sonucu olan fotoğraf, kendini oluşturacak bilimsel çalışmaların sonucunda ortaya çıkmıştır. Bu yöndeki bilgilerin neredeyse iki bin yıldan fazladır biliniyor olmasına rağmen uygulamaya başlanması ve bu günkü baş döndürücü gelişim hızına ulaşması son 160 yılın ürünüdür. Her çalışma, kendini bir adım daha ileriye götüren bir diğer çalışmayı oluşturmuş ve başlangıçta 8 saat olan pozlama süresi 1/12000 saniyeye kadar indirilmiştir.

Orhan Ağayev
Fransız Dili ve Edebiyatı
4.Sınıf

YAĞMUR VE ŞEHİR

Şehir ağlamaklı yağmur hırçın
Can çekişiyor gece, avuçları ıslak
Mazgallara süzülüyor yağmur taneleri
Hiç olmadığı kadar suskun
Sonbahar mı yağmurunu güzelleştiren
Yoksa savrulan yapraklar mı?
İnsanlar geçerken sokaklardan
Üşümüş, ıslak ve çaresiz
Kaldırımlar başlar konuşmaya
Anlatırlar eski hikâyeleri
Şehir ağlamaklı yağmur hırçın
Bağırsa duyacak rüzgâr, bağırsa ölecek
Kucağında bir çocuk üşür gecenin
Şehir hala karanlık ve ıslak
Gece öldü! Kan revan içinde yüzü
Biraz daha öfkelenirse yağmur arınacak gece
Susup dinliyorum ben
Susup boğuluyorum
Oysa şehir ağlamaklı, yağmur hırçın

Murat Erdemir
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

KABUK

Küçük küçük ama iğrenç acıyı aynı anda çekiyor gibiydim. Tüm bedenimi lime lime ediyorlar gibi hissettim. Yüzüme, gözüme kaynar sular atıyorlardı. Oturduğum oda sütunlardan ibaretti sanki hepsi bir bir kafama düşüyorlardı. Evren! Ben nasıl böylesine çirkefçe terkedilmiştim, nasıl böylesine bir anda yalnız kalmış, böyle adice aldatılmışım? İntikam almak, kendimi toparlamak bir yana dursun, kabullenmemiş, daha anlamamıştım bile bunu. Bunu, yani bu şeyin adını bilmiyorum. Hepimiz biraz rasyoneliz. Niye yahu diyor insan, bir sebebi olmalı. İhanetin bir sebebi, terk etmenin bir sebebi, ağlamanın bir sebebi olmalı. Sebep vardır, hep bir sebep vardır. Aradaki bu kargaşanın tek bir sebebiyse işte o sebebi birinin bilmeyişiydi. Bir taraf her şeyin farkında ve kararlı mağdur diye addedebileceğimiz taraf(salak taraf) bilmeyen, hissetmeyen, her şey yolunda sanan tarafsız sessiz kabullenmeye mahkûm köşesinde... O ikinci bu kez bendim. Bakmayın artık bilmiyorum ki yazıyorum.

Fevkaladeydi bence her şey. Olayların bu dereceye geleceği aklımın ucundan geçmezdi. İki yılı neredeyse hiç kavgasız atlatmak olağanüstü bir güven veriyordu bana. Bir gün bile uzak kalmamıştık birbirimizden. İşte böyle yaklaşıarak beni aldatmamış olmasına mantıklı bahaneler getirmeye çalışıyordum. Yüzüme söyledi her şeyi giderken. Bir bir anlattı. Ben darmadağındım, umurumda değildi. Sadece yüzüme bakmadan anlattı ve gitti. En güvendiğim, en sevdiğim, yarım saatlik bir izahattan sonra hemen çıkmıştı hayatımdan.

Beni terk edeli altı ay oldu. İş bıraktım. Evime kapandım. Ondan kalan hiçbir şeyi atmadım. İki yıl biz olduğumuz evde anılarla boğuluyorum bugünlerde. Kendimi neye mahkûm ettim, neyi bekliyorum? Seçim yapmak için bilmiyorum. Ölüm mü beklediğim ve istediğim? Öyle olsa milyon kez intiharı denemez miydim? Bu yazdıklarımı ilk kez toparlayıp kendime açma fırsatı buldum. Bir boşluktan atıyorum kendimi ve aslında o kadar da çaresiz olmadığımı fark ediyorum. Algılayamadım, kabullenemedim. Başımı alıp gideceğim bir yer, omu-

zunda ağlayacağım bir dostum da yoktu ki. Oydu benim tüm duraklarım, beraber ağlayıp güldüğüm. Bir gün bile ayrılık fikri düşmemişti. Şimdi tüm yerler yabancı, tüm tanıdıklar eldi. Acımı tek başıma sırtlandım, ya da sırtlayamadım. Sorularda boğuluyordum. Nasıl bu kadar kör olabildim, en sevdiğilerimin bunca zaman beni kandırırlarken benim ne yaptığımı düşündüm. Şuursuzca sevmiş, sonunu fazlasıyla düşünerek aşkı yaşamış, yaşatmışım. Öyle sanıyordum. Dünyadaki en çaresiz insan olmadığım kesin. Hayat ve zaman kimse için yas tutmadı bugüne dek. Ben yitip gitmemeliyim. Kalem kenara koymalıyım. Dışarıya soğuk üzerime bir şeyler alıp, yeni bir nefes alayım. Biraz umutla bile bakabilirim bugün insanlara. Selametle!

Ceren Çekilmez
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

yetmiş sekiz

insan ilahi bir umarsızlıktır
yaşamak her şeyi ihtimal dairesine sokmaktır
yürüyüşün hakikati yolun kendini yürüyüşünde gizlidir
varlık, her icat edilen karşılığı yalan olan bir anlamdır
insan kendine varınca, zaman da kendine kaybolur
bir hikayenin öznesi olmayan her hikayeye ortaktır

insan, insanın azımsanıştır
bilmemek, sevgiyle dolmaktır
insan uzun süreli bir diriliştir
insan çok yönlü bir tutuluştur
insan bir kendine merhamettir
aşk, kendini kendine taşımaktır
bir damla gözyaşı her şeyi aklar
insan bir doğuş değil, bir batıştır
insan, insanın tamamlanmayıştır
kendini bilmemek kendine inmektir
aşk, insanın kendine gülümsemesidir
farkındalık, bütün olmazların anasıdır
her hariçten kopuş, bir kendine varıştır

Kemal Çelik
Fransız Dili ve Edebiyatı
Yüksek Lisans Öğrencisi

KADINIM

Öyle dolu bir kelime ki bu tenine, ruhuna, ayak parmaklarından saç uçlarına ve her zerrene yakışan. Öyle dolu bir hitaptır ki bu gözlerindeki ağı su tane-si kadar berrak yapan, söylerken derinlerde bir yerde beni ben yapan o. Sen kadınım! Ellerin ellerimden kayıp gittiğinden beridir dilim varmıyor hiç kimseye böyle doluca hitap etmek. Varmıyor seni yakıştırdığım bu uçsuz bucaksız sessizliği aydınlatan kelimeyi dillendirmeye. Dinlediğim şarkının sözleri vurduğum sazın telleri titriyor mum kendi etrafını aydınlatıyor her gece. Her nefeste daha bir azalıyor dumanımın görünmeyen zehri. Boşalan bardağım hiç dolmuyor umarsızca masamın kenarında duruyor hani sanki senin gelip almanı bekler gibi. Kenarları biraz kirli altı da sararmış gibi. Olsun varsın demelerim de çoğaldı sen gideli olup olmadık yer de kullanır oldum bu aciz kelimeleri öyle ya sen sevmezdin 'olsun varsın deme olacaksa tam olsun'. Gideli hiçbir şeyim tam olmadığı benim. Kalemim bile yarım açılmayı bekliyor ama ben direniyorum gittiği yere kadar tükenene kadar diyorum. Tükendim! Kusura bakma! Bıraktığın güllere iyi bakamadım soldular iyi de oldu aslında senin narince ellerine batardı irkildirdin ufak bir çırpınıyla. Ama merak etme tembihlediğin gibi her gün suladım yine de öyle ya nasır tutmuş ellerim dikenleri hissetmedi bile. Yapamadım onlar da soldular sen gideli. Değişen bir şeyler olmadı aslında her şey bıraktığın gibi öylece sadece biraz kirliler. Dokunmadım sen gideli kokunu suyla akıtmak sen kokan evimizin havasını değiştirmek istemedim. Her şey bir yana da ya yüreğim. Sızlıyor be kadınım, hem de hiç olmadığı kadar. Öyle derin öyle buruk ki yediğim yemeğin içtiğim suyun bile tadı yok artık. Öyle işlemiş ki her zerreme yokluğunun gem vuramadığım damgası, arar oldum gölgeni her kapıda her ayak sesine uyanır yastığa sen diye sarılışlarım oldu. Ağlamaklı oldu yüreğimin bam teli. Olma kimsenin kadını, kek yapma örneğin avuç içlerini öpme nasırlı olsa da olmasa da, el ele istiklal caddesinde dolaşma, film repliklerini ezberleyip çekirdek çitleme. Battaniyenin sıcaklığında ayaklarını masaya uzatma örneğin. Doğru söyle kadınım! Kokuma benzer bir koku da gelmedi mi burnuna? Evim, bardağım ve tükenmek üzere olan kalemim seni bekler. Tükenmeden gel. Özleminle yanıyor içim, bilmeni isterim. Seni çok özledim.

Esra Örs

Fransız Dili ve Edebiyatı

4.Sınıf

DENİZ

Issız bir ayak izi olmak çamurunda sokağın
 Kırk bir cam ve içerden kaçan çığlıklar
 Hiçbir mevsimde yaprak sevmeyen ağaç
 Ansızın çıkmış bir fırtınada rüzgâra sığınmış bir karınca
 Terkedilmiş bir şehir kokusu
 Bir kuş titremesi gökyüzünde
 Kulaklarındaki sessiz kelimeler
 Veya gözlerinde bir kirpik tanesi olmak varken
 Şimdi var olmak ve nefes alamamak dururken
 Bütün sözleri kovup evde tek başına yaşayabilirken
 Payıma küçük bir şehri telaşla terk etmek düşer
 Ardım sıra gelir sesin, sesin kıyamet, sesin ölüm
 Bir iki yıldız düşerek ölü gökyüzünden
 Boş yere devrilir masa, kırılır şarkılar
 Artık uyku tutmaz gece hep güneşli ve sıcak
 Balıklar iç çekerek yaşar, martılar ağlar
 Kitaplar durup dururken sessizleşir, çığlıklar başlar
 Deniz hâlâ buruktur...

Oysa bir evren bu kadar tuhaf olmamalıdır
 Başka bir yer diye bir yer olmamalıdır mesela
 Mesela sataşabilmeli ağaçlara
 Hiç değilse bir şiir okunabilmeli gece yarısında
 Küçük şövalye yorgun argın döner eve
 Kılıçlar konuşmuştur ama hala sessizlik durur kapıda
 Yüzüne bakılmadan cevap verilmiştir hayata
 Kalacak bir yer aramak ağır gelmiştir bakışlara
 Özlemek tren raylarına kapanarak ölmektir artık
 İsmi okunur gidenlerin
 Üstelik bir kırık kol bırakmışlardır bize
 Şimdi ağlayacak şövalye
 Kuşlar hazırlanıp gitmek ister
 Konuşmak istemez eşyalar
 Yer yarıp da içine girer şövalye
 Bırakın! Bir ben anılarım halinden
 Kaç gece dönüştü muma
 Kaç hayat birden söndü içinde
 Bir iki kahraman vurularak ölmeyi bekler
 Dalgalanır bir sandal ortasında mavinin
 Deniz hâlâ buruktur...

ŞİİR ÖYKÜLEŞTİRME

AKŞAM ŞİİRİ

Birden hatırlarsın,
O da seni birden bazen:
Nerde, ne yapar şimdi
Parlar bir özlem anılar arasından.

Bu akşam ne garip sözcük
Sanki ilk duydum, yadırgıyorum:
Akşam. Bilmem bulur muyum
Yollara baksam?

Söner yangın birazdan
Yatışır özlem.
Bir gün karşılaşırız
Bir gün, bir yarım akşam.

BEHÇET NECATİGİL

YARIM AKŞAM SEVİSİ

Bir yerden başlıyorum. Çok garip. Tarif edemeden ne olduğunu yaşamak bu duyguyu acı veriyor bana. Hatırlamak sözcüğü aklımda dönüp dolaşiyor. Sürekli aklıma geliyor fakat o beni hatırlar mı bazen? Nerde, ne yapar şimdi? O güzel elleri, parlayan ışıl ışıl gözleri ve en içten cümleleri gelir aklıma eskilerden. Yaşlarımız almış başını gidiyor, ben ondan başkasını düşünmüyorum. O nerede, kiminle şimdi? Elleri yakarak ayırdı ellerimden. Parlayan özelemler arasından bakıyorum hayaline. Gidişini hatırlıyorum. Senin isteyerek gidişin, benimse seni istemeyerek kollarımın arasından bırakışım. Her acı ayrılışın kavurucu ateşiydi bu. Denize ışıltısını veren güneşle vedalaşıyorum her akşam. Doğuşuyla pek bir güzel, batışıyla pek bir acı. Sana benzetiyorum güneşi, yalnız aklımdan silinmeyen o gidişin, güneşin batışı gibi kırıyor kalbimi. Bu akşam ne garip sözcük? Sanki ilk defa duydum, yadırgıyorum. Çıksam dışarı zifiri karanlıkta, bulur muyum seni yollara baksam? Gençliğimin ince sızısı olarak kaldın avuçlarımda. Sessiz gecelerde yakarışlarım oldun kalbimde. Uzun hem de çok uzun zaman oldu seni görmeyeli. Kelimeler tükeniyor yine. Ayaza vurdu yüreğim kendini. Ağacın dallarındaki yemişler gibi rüzgârın etkisine kapılıp gökyüzüne doğru uçuyorum, bu çok güzel ama rüzgâr dinince kendimi yerde buluyorum. Geçmişimden bugünüme düşünüyorum, rüzgâr da senin gibiydi. Önce göklere çıkardı sonra yerlere çaldı beni. Geçmişimden bugünüme değişmeyen ama geleceğime doğru giden yolda yanımda eksik olan bir sen varsın. İlk gidişini hatırlıyorum şimdi. Kendimi avutuyorum, sensiz beni canlandırmaya çalışan anılarımı yaşıyorum tekrardan geri sarıp kaseti. Ama geriye senden bir şey gelmiyor ve kahroluyorum. Gözlerimden yaşlar akıyor. Nasıl sevmişim seni, adını adımla yazıp duruyorum aynı satırlara. Ardından bağıriyorum gidişindeki gibi oluyor, sessiz ve yutkunarak. Ve senin canım diye seslenişin geliyor kulaklarıma. Buğulu gibi olsa da sönüyor ateşim, özlemim az da olsa yatışıyor. Bir gün karşılaşacağız diyorum, içimden bir gün. Göreceğim o güzel yüzünü, yine hatırlayacağım parlayan anıları, beni görünce gözlerindeki şaşkınlığı. Beni unuttuğunu bile geleceğim yanıma. Belki çekinerek bakacaksın bana, belki de yanıma sen gelip eski anıları hatırlatacaksın. Her akşam olduğu gibi yine geleceksin kollarımın arasına. Bu bir hayal biliyorum, kendimi işte böyle durdurmaya ve duygularımı bastırmaya çalışıyorum. Ama biliyorum, bir gün karşılaşacağız, uzaktan da olsa göreceğim seni güneş batmadan. Bu uzun ayrılık, eskitemeyen sevgimi götürdüğü gibi, geri getirecek seni bana bir yarım akşam.

Melike ÖZKAN

Fransız Dili ve Edebiyatı

3. Sınıf

SEN DEN UZAKTA

Tadında bir çocukluk geçirmemiştik oysaki.
Zaman acımasızca sevindirmemişti belki yüzümü uzun zamanlar
Çocuk olmak ne bana göreydi ne de sana göreydi annem.
Kollarında tatmasam sevgiyi,
Başka kollarda öldürdüm belli ki.
Uzakken bile
Bir sözün yetti kalbime dokunmana,
Gözyaşlarımın, gülüşlerimin gerçeği oldun.
Gülmeyi bilmeden güldürdün gülen gözlerinle,
İnancımı da bana verdin, sabrımı da, şefkatini de.
Şimdi yazarken bunları,
Ben sana hasret, sen bana.
Senin büyüttüğün kollarda
Senin yetiştirdiğin öğrenciler gibi
Senden çok uzaklarda...
Yollar sana getirmeden beni
O eski, sen dolu, bir kaç resimde bulurum teselliyi
Ya da telefonun sonundaki özlemi unutturan öpücüklerinde.
Ama en güzeli
Yollar beni sana getirdiğinde
Yorgun argın çıktığım merdivenlerin bitimindeki kapının arkasındaki
O yılların hala eskitemediği gülüşünle, gördüğüm an seni...
O kapıyı hep sen aç annem...

Aylin Kulan

Fransız Dili ve Edebiyatı

2. Sınıf

İKİLEM

Yine bir ikilem arasındayım. Yine ölmekle kalmak arasında düşüncelerle uğraşıyorum. Çıkmaz bir sokağın içinde تنها, sessizce yürüyorum. Ne arkamda nede önümde kimsecikler durmuyor. Hayatta kalmak için tek başıma çaba gösteriyorum. İnsanı bu ikilem ölmezden beter ediyor. Hep bir tarafta sıkıntıların, bir tarafta da ölümle cebelleşen beynin var. Aslında insanın en zayıf zamanıdır bu anlar. Şeytanın en sevdiği durumlardan biridir. İnsanı çok çabuk kandırır. Ama neyse ki imanı olan insanlar bir noktada durun diyebiliyor. Yine çekilmiş bir köşeye sadece duvarı izliyorum. Hayatım film gibi gözlerimin önünden akıp gidiyor. Çocukluk anılarım aklıma geliyor. Düşünüyorum ne kadar da masum, kibirsiz günahsızmışız. Oysa gün geçtikçe biz büyüdükçe günahlarımız da, kibirlerimiz de, sıkıntılarımız da bizimle beraber büyüdü. Biz onları bıraksak da onlar peşimizi bırakmadı. İşte yine şeytan kafamı karıştırıyor. Karşımda sırtarak beynimi bulandırıyor. Artık bir tek onu değil onun yandaşlarını da görmeye başladım. Saçım, sakalım bir birine karışmış halde ben duvara bakarken bir yandan hayatımı bir yandan da sırtan yüzleri görüyorum. Hayatımda keşkelere yer vermezken bir anda bu keşkeler nerden çıktı? Ne yaptım da ben bu keşkeler peşime takılmaya başladım? Sonra yatağıma uzanıp biraz uyuyayım dedim. Uzanmaz olaydım. Ellerimi kafamın arkasına koyarak tavanı izlemeye başladım. Bu seferde hayatımdan geçen sevgililerimi görmeye başladım. Oysa ne çok sevmiştim hepsini! Hepsi nefretle bana bakıyorlardı, sanki ben onları terk etmişim gibi. Ama hep gidenler benden bir parçamı koparıp gittiler. İşte bu yüzden bin parça halinde başka vücutlarda yaşıyorum. İnsanların beni anlamadığını düşünüyorum. Aklımdan hep etrafımdaki insanlara karşı olan duygularım geçiyor. Onlara karşı yaptıklarımın binde birini isterken bazen hiç karşılık bile alamıyorum. İşte bu insanı üzmez ama kalbinde küçük çatlak oluşturur. Bu küçük çatlaklar birikerek kalbinde bir derin iz bırakır. Olmadı yapamadım. Dinleneyim diye uzanırken daha beter kafayı sıyırdım. Ayağa kalkıp odanın kapısını açıp balkona çıktım. Temiz havanın iyi geleceğini düşündüm. Bu seferde gözüm yıldızlara karıştı. Bir anda bir yıldız kaydı. Balkonda mahpuslar gibi sağa, sola gidiyordum. Biraz zaman geçtikçe kendime gelmeye başladım. Sanki temiz hava ciğerlerime dolarken, beynime de yenileme komutu veriyordu. Bir an içimden bir iki satır bir şey yazmak geçti. Odaya geçip kâğıt, kalem aldım. Rafta duran Dostoyevski'nin 'İnsancıklar' eseri biran gözüme takıldı. Ve o esnada kendiliğinden döküldü kelimeler

İnsanı katil yapanda insancıktır,
İnsanı aşık yapanda insancık.
Peki, barış, sulh, mutluluk varken,
Nedir senin derdin insancık?
Şerefini paraya satanda sensin.
Ey insancık! Tanrıya karşı çıkanda sensin
Kibrin, kinin Habil'den, Kabil'den başladı.
Nedir senin derdin insancık
Kaldır kafanı artık, gökyüzüne bak
Sen bile dert yanıyorsun haline insancık.

Rauf HASANALİYEV
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

BİZ BİZE

Zarar vermezdi hiç bir şey biz birlikteyken. Biz ağlardık bazen karın kaslarımız yırtılırcasına gülmekten... Çok düşerdik bazen takılıp engellere ama en fazla dizlerimiz kanardı. İzin vermezdik kalbimizin ezilmesine bir kaldırım taşında ya da taş gibi insanların varlığına... En çok biz kızardık birbirimize üzülünce; hayat zorluklarını gösterince... Biz beraberken bilirdik çünkü zırhlarıydık birbirimizin... Bir zırhtık etten! Bir zırh ne diye koruyamasın ki ait olduğu bedeni... Biz birlikteyken kalkanıydık birbirimizin... Kimin hangi tavda dövüldüğü aşikâr olmayan, keskin kılıçlara sahip olduğu değildi umurumuzdaki... Yaralan-sak bile es kaza bir boşluğumuza denk gelip kocaman kahkahalarımızı sargı bezi yapardık yaralarımıza... En çabuk etki eden iyileşme yöntemiymiş gülmek beraber... Düşünmezdik derdimizin dibi var mı? O dip bizi boğar mı diye... Çünkü biz illa kendimiz boğulmayı göze alıp yüzme bilmeden hayatın azgın sularına atlar bir diğerimizi kurtarırdık, emindik... Şimdi bir başka her şey... İklimlerce soğuk iklimlerce cehennem ayrılıklar yaşıyoruz. Düştüğümde yerdeyim. Yüzünüzü arıyorum her aynaya baktığımda. Yüzünüz yüzümde yansıma kalmışçasına; bir gün diyorum yine göreceksin kendini aynada. Tam zırhlarını giymiş, yenilmez! Ama şimdi ben bilmediğim sokaklarında kaybederken kendimi bir şehrin. Aklımda hep aynı cümle onlar varsa güvendeyim. Onlar yanımda değil sadece hayattaysa bile yalnız değilim.

Merve Gündoğmuş
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

AKIŞINA BIRAKINCA

O çok aradığımız cevaplar soru sormadığımız zaman geliyor.
O namussuz telefon beklemediğin zaman çalıyor.
Tutturunca sonuç istediğin gibi çıkmıyor.
Akişına bırakınca müthiş sürprizler geliyor.
Seni büyütüyorsa, akan gözyaşlarına değiyor, yoksa yazık oluyor.
Kimse neye ihtiyacın olduğunu senden iyi bilemiyor.
Her kafadan bir ses çıkıyor, hangisini dinlersen dinle günün sonunda iyisi de kötüsü de sana kalıyor.
Hiç kuşkusuz arkadaşlık iyi günde belli oluyor.
Yalnızca seni gönülden sevenler mutluluğunu paylaşmayı biliyor.
Eğer birini düşününce sevginden gözlerin doluyorsa, nefes aldığına değiyor.
Az konuşmak işe yarıyor.
Dinlemek konuşmaktan daha büyük mutluluk veriyor.
Samimi bir gülümseme sana çok şey katıyor.
Tek sermayen sana inanan insanlar oluyor.
İnanmak yola devam etmeni sağlıyor.
Kendini savunmamak kendine inancını sağlamlaştırıyor.
Yalnızlık bazen çok kıyak oluyor.
Tabii yalnızlığı yaşamayı bilmek hüner istiyor...
Aşk olduğu gibi kabul etmedikçe huzur bulunmuyor.
"Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk" şimdi anlam taşıyor.
En kötü şarkı bile sana bir şey verebiliyor.
Sevdiğin şarkıyı tekrar tekrar dinleyip onu senin yapmak çok zevkli oluyor.
Seçtiğin insanlarla kurduğun aile sana güven veriyor.
Korkular mutluluğu geciktiriyor.
Ve tabii ki korktuğun başına geliyor... Övgüler seni çoğaltmıyor.
Teşekkür etmek seni insan yapıyor.
Kendini sevmeye çalışmak zor ama en iyi yolculuk oluyor.
Karşındakinin yüzünü güldürebilmenin tadı hiçbir şeye değışilmiyor.
Hayata sarılınca hayat da sana sarılıyor.

Derya Yıldız
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

MARIA MISSAKIAN

yüksekkaldırım'da bir akşam
maria missakian'ı düşündüm
eğer kendimi bıraksam
yağmur olabilirdim yağardım
kasım'da bir çınar olurdum
yaprak yaprak dökülürdüm
kalbimi sıkı tutmasam

döküp saçıp boşaltsam
içimde yükselen şiiri
kaldırımlara döküp harcasam
gözleri balıkçıl gözleri
dudaklarından tutup rüzgarı
maria missakian adında biri
gelse göğsüne kapansam

gece gölgesine sokulsam
gökyüzünde bulutlar büyüseler
yağmuru dinlesem anlatsam
şimşekler kırılıp dökülseler
bizi sokakta bıraksalar
leylekler üşüyüp gitseler
dönüp arkalarına bakmadan

yine akşam oldu attila ilhan
üstelik yalnızım sonbaharın yabancı
belki paris'te maria missakian
avuçlarında bir çarmıh acısı
gizlice bir sefalet gecesi
çocuğunu boğarmış gibi boğup paris'i
sana kaçmayı tasarlar her akşam

Atilla İlhan (1925-2005)

MARIA MISSAKIAN

un soir à yüksekkaldırım
j'ai songé à maria missakian
si je me laissais
je serais la pluie
j'étais un platan au novembre
je laissais tomber mes feuilles une à une
Si je ne me tiens pas fermement le cœur

si je verse si j'éparpille si j'évacue
la poésie qui s'élève en moi
si je gaspille ses yeux ressemblant à l'héron
en versant sur les trottoirs
tout en tenant les lèvres du vent

qu'elle revienne maria missakian
et que je me pose la tête sur sa poitrine
que je m'insinue dans son ombre pendant la nuit
que les nuages dans le ciel grandissent
que je donne l'oreille à la pluie et que je m'explique
si les éclairs s'explorent, se dispersent
qu'on nous laisse dans la rue
que les cigognes s'en aillent ayant froid
sans se retourner en arrière

il a fait encore nuit attila ilhan
en plus étant seul, l'étranger de l'automne
peut-être elle était à paris, maria missakian
tu as un mal, un mal de crucifix aux paumes
une nuit de misère en cachette
elle a étranglé paris comme si elle a égorgé son enfant
chaque soir elle imagine de fuir pour toi

Atilla İlhan

Traduit par Galip BALDIRAN

Ölümden Anneye

Ağlama annem ne ağlarsın!
Gözündeki yaşlara su kısa ömrümü versem,
Yıksam da dağları sana yol etsem
Pamuk gibi ellerini yüzüme sürsem
Geçer mi acın, geçer mi annem?

Yanan yüreğine serpilene su olayım
Ağlama annem ayağına kilit olayım
Yollarına seyrarı, kollarına derman olayım
Diner mi feryadın, diner mi annem?

Yar, aşığı merhem diyorlar
Nar-ı aşka düşme diyorlar
Derdi çoktur deşme diyorlar
Ben yardan geçtim, ölüm benden geçemedi annem.

Üzerimdeki toprağı bassan yüreğini
Otursan mezarıma sersen yemenini
Azrail de bozsa yeminini
Şu kabirden kalkıp öpsem ellerini annem!

Bilirim sönmez yüreğinde evlat ataşı
Bilirim dinmez gözünün yaşı
Aldı beni bu mezar taşı
Geri vermez, vermez anne...

Pınar ERŞAHİN
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.Sınıf

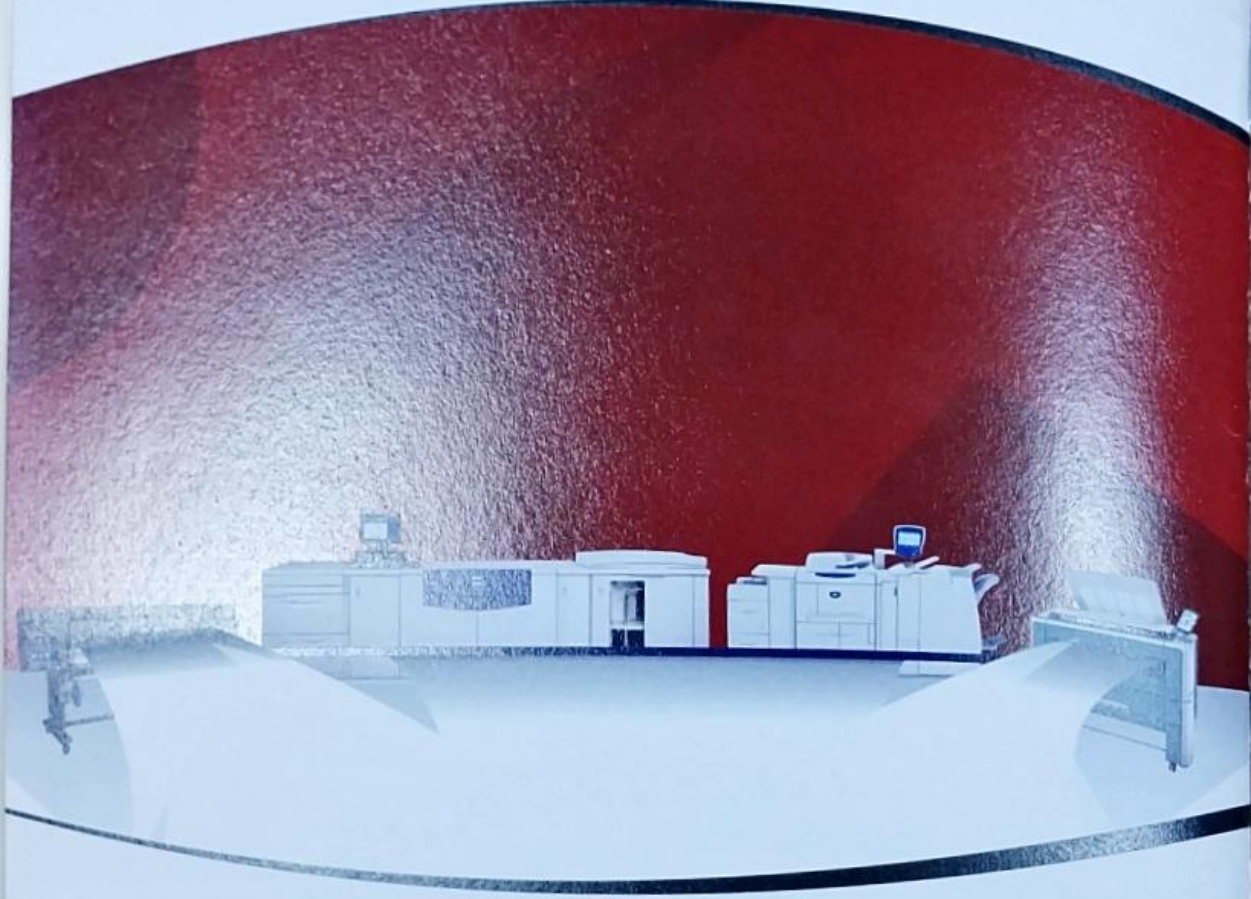
"Eserinize
Değer
Katar..."

AYBiL

DIJİTAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

www.
info@ **aybilonline.com**

AYBiL
DIJİTAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

Merkez

Tel : 0.332 350 21 71 Fax : 0.332 350 71 21

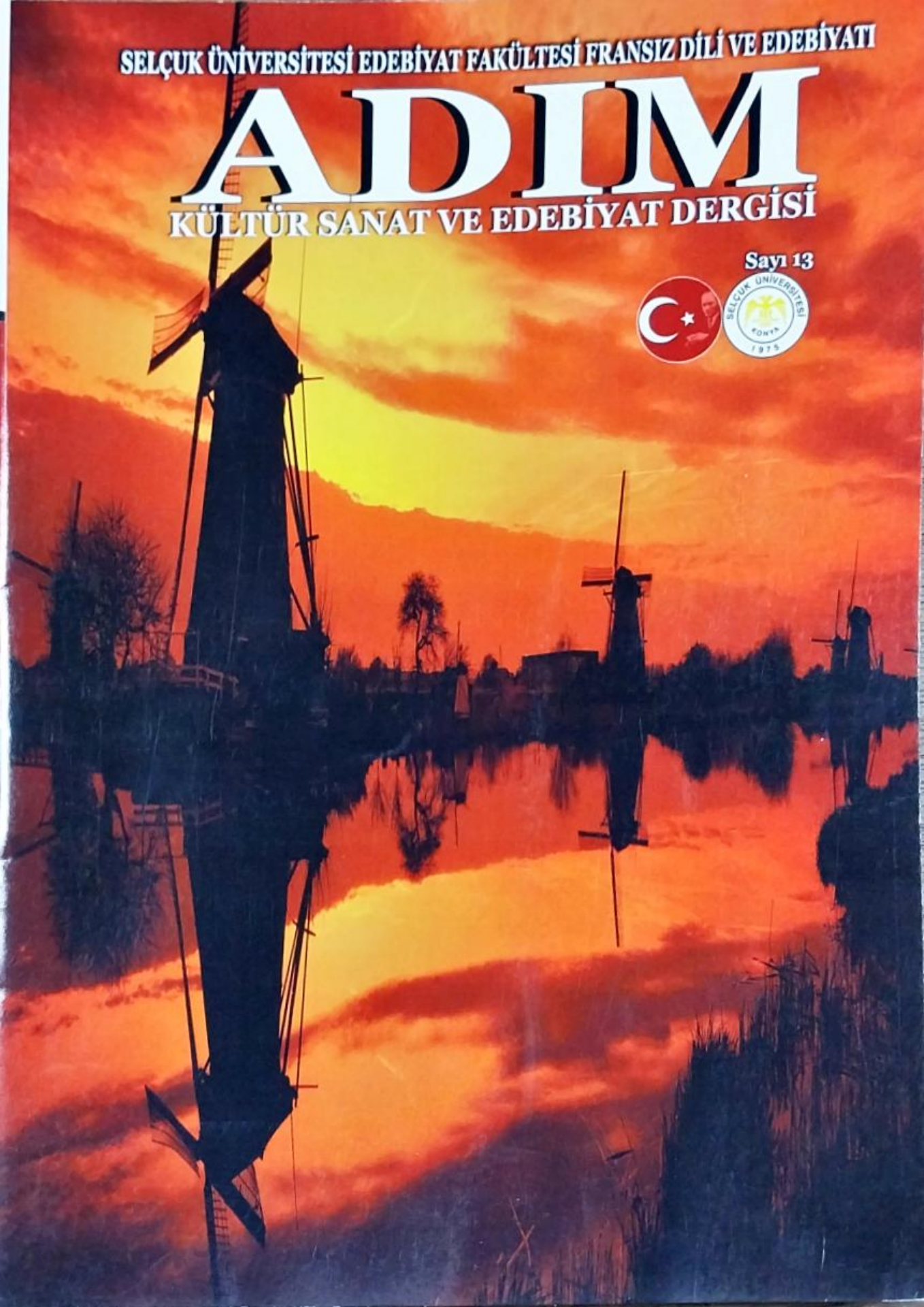
Ferhuniye Mahallesi Sultanşah Caddesi Aktif İş Merkezi No : 30 / A
Selçuklu / KONYA

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

Sayı 13

ADIM[©]

İki Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü
Mehmet BELEK

Yayın Yönetmeni
Melike ÖZKAN

Yayın Kurulu
Mehmet BELEK
Melike ÖZKAN
Ayşe ÖZKAN
Merve GÜNDOĞMUŞ

Ocak – 2013, Konya

Her Hakkı Saklıdır.
Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:
Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
Selçuklu / KONYA
adimdergisi1@hotmail.com

Dizgi
Mehmet BELEK

Basım Yeri
AYBİL DİJİTAL BASKI SİSTEMLERİ VE MATBAA

Ferhuniye Mah. Sultanşah Cad. No:30/A KONYA
Tel: 0332 350 21 71 Fax: 0332 350 71 21
info@aybilonline.com

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editör 'den	Yayın Kurulu	2
Sabahattin Ali – Kürk Mantolu Madonna	Nursabah ERCAN	3
Atatürk ve Türk Dil Kurumu	Zeynep Büke GÜLMEMİŞ	5
Hangi Dili Konuşuyoruz?	Ümit TAVAŞ	7
Karşılaşma	Emre AYKANAT	10
Tek Kahramanım Babama	Ayşe ÖZKAN	11
Solgun	Esra ÖRS	13
Ebru Sanatı	Belkıs AYAZ	14
Bilir misin?	Rauf HASANALİYEV	16
Seninle Biz Nokta	Damla YILMAZ	17
Farklı Üniversiteler Aynı İnsanlar	Şeyma YAZAR	18
İçimdeki Ses	Murat ERDEMİR	20
Fotoğraf ve Doğal Işık	Orhan AĞAYEV	21
Çevre ve Aile Baskısı	Melike ÖZKAN	22
Mutluluk	Şeyma YAZAR	24
Güzel İzmir	Merve KIRÇAK	25
Dünya Sinemasında Türk Geleneği	Selim ÜNLÜ	26
Genç Aşk	Ahmet YAMAN	27
Bir Türk Aşığı Pierre Loti	Kezban YAVUZ	28
Gece	Mehmet BELEK	30
Je sais que les routes qui menent vers toi sont barrées	Traduit par Demet COMERT	31
Kendi Şarkım	Talip APAYDIN	32
Ma chanson a moi	Traduit par Galip BALDIRAN	32
Aşk İklimi	Talip APAYDIN	32
Climat de l'amour	Traduit par Galip BALDIRAN	32

EDITOR'DEN

Adım Dergisi okurlarına merhaba...

Bir şehre alışmak gibi yaşamak. Bitmek bilmeyen sokaklarında binlerce adımlarla keşfedilmeye çalışılıyor. Bu şehrin sessiz ve soğuk bir köşesinde siz sevgili okurlarımıza hayatı anlatmaya çalışan dergimizi bunca zaman boyunca dinlediğiniz için sonsuz teşekkürlerimizi sunarız. Her gün biraz daha yüksek bir sesle sizlerle paylaştığımız hayatı ve sizleri anlatmaya çalışacağız bu sayımızda da. Zaman o kadar hızlı ve o kadar umursamaz ki nerdeyse unutturacak bize geçmişi. Yeni bir yıla daha girerken arkamızda bıraktığımız onca zamana şöyle bir dönüp bakmadan edemiyor insan: Koşmaktan çekindiğimiz yollar, anlatmaya korktuğumuz anılar, içimize işleyen gülücükler ve mutlu anların sessizliği. Dileriz ki yeni yıllar siz değerli okuyucularımıza her daim mutluluklar ve güzel günler getirsin.

Şimdi adım adım yaklaşırken zamana gözlerinizi kapatıp sesimize kulak vermenizi istiyoruz. Umarız sizi biraz olsun aydınlayabiliriz.

14. sayımızda tekrar görüşmek dileğiyle,

Mutlu kalın...

**Adım Dergisi
Yayın Kurulu**

Sabahattin Ali – Kürk Mantolu Madonna

*Kendimi bildim bileli, bütün günlerimi,
haberim olmadan ve nefsimi itiraf etmeden,
bir insanı aramakla geçirmiş ve
bu yüzden bütün diğer insanlardan kaçmışım.*

Hepiniz duymuşsunuzdur Sabahattin Ali'nin Kürk Mantolu Madonna romanını. Bir aşkın kitabıdır, hayal kırıklıklarının, yalnızlığın, insanın; kısaca hayatın kitabıdır. Kitabı okuyup da kendinden bir şey bulmamış insan azdır.

Bir aşk ki hem karşılıklı hem de umutsuz, hem ayrılmayacak şekilde bağlı hem de bu kadar uzak ve yalnız. Bir isyan ki mutluluğa bu kadar yaklaşmışken, her şeyi yitirmenin isyanı.

Gerçekliğin en başarılı örneklerini vermiş olan olağanüstü duyarlı yazar sadece hüznü bir aşk hikâyesini anlatmakla kalmaz aynı zamanda psikolojik tahlillerde de bulunur. Yenik, silik, içine kapanmış bir insan kişiliği üzerine çözümler yapan yazar bu kişiliğin ardında saklı kalmış dünyasını sade bir dille anlatır. Bu kitabın hala en çok okunan ve beğenilen kitaplar arasında olmasının başlıca sebeplerinden biridir.

Romanın ilk bölümü Raif Efendi'nin iş arkadaşı tarafından anlatılır. Ailesi tarafından bile gereksiz ve sıkıcı biri olarak görülen Raif Efendi'nin etrafına neden yabancılaştığını anlatıcıdan öğrenmeye başlarız. Bize onu ilk tanıtan ve karakter analizini yapan anlatıcı Raif Efendi'yi daha iyi anlamamıza yardımcı olur. Anlatıcı kapalı bir kutuyu açar ve içinden dünyanın en acıklı aşk öyküsü çıkar. Ailesi tarafından bile anlaşılammış olan Raif Efendi kendisini anlayan insanı kilometrelerce uzakta Almanya'da bulur. O zamana kadar kitapları ve resimleriyle yaşayan karakter mutluluğu tesadüfen karşılaştığı bir ressamda bulur. Fakat Raif Efendi'nin içinde mutluluğu yakalamak için bir istek yok gibidir. Hiç çaba göstermez, işleri tesadüflere bırakır ve olaylara müdahale etmez. O kadar ki tesadüfen karşılaştığı kıızıyla tanışmayı akıldan bile geçirmez hatta adını dahi sormaz. Bu yüzden okurken bağırarak istersiniz "söyle hadi, yanına git, konuş ..." diye. Ama Raif Efendi hiç bir şey yapmaz. Belki de bu sayede kazanır sevdiği kadının gönlünü. Tesadüfen bulduğu hayatının aşkını zorunluluklar yüzünden kaybeder.

raif Efendi hayatını bile sahiplenmez Madonna'sını sahiplendiği kadar. Şu cümlesiyle anlatır hislerini "Bu akşam anladım ki, bir insan, diğer bir insana bazen hayata bağlandığından çok daha kuvvetli bağlarla sarılabilmemiş."

Romanda aşk kadar yalnızlık da var. Yalnızlığın adı olur Raif Efendi. Kitaplarında yaşar. Yaşadığı aşkı bir deftere yazması bu yüzdendir. Sevdiği kadının terk etmesiyle etrafına bir duvar örer. Dünyadaki herkesi Madonna'sıyla bütünleştirir. Bunu "Dünyada bir tek insana inanmışım. O kadar inanmışım ki, bunda aldanmış olmak, bende artık inanmak kudreti bırakmamıştı. Ona kızgın değildim. Ona kızmama, darılmama, onun aleyhinde düşünmeme imkân olmadığını hissediyordum. Ama bir kere kırılmışım. Hayatta en güvendiğim insana duyduğum bu kırgınlık, adeta bütün insanlara dağılmıştı; çünkü o benim için bütün insanlığın timsaliydi." sözleriyle aktarır bize.

Sabahattin Ali'nin şu sözü her şeyi açıklıyor; "Dünya'nın en basit, en zavallı, hatta en ahmak adamı bile, insanı hayretten hayrete düşürecek ne müthiş ve karışık bir ruha maliktir! Niçin bunu anlamaktan bu kadar kaçıyor ve insan dedikleri mahlûku anlaşılması ve hakkında hüküm verilmesi en kolay şeylerden biri zannediyoruz?"

Romanın yazılmasında, başta yazarın duygu ve düşünce dünyasında yer edinen insan, sevgi, aşk, yalnızlık ve yabancılaşma temalarının olduğunu söylemek mümkündür. Ayrıca Sabahattin Ali'nin 1928

yılında Almanya'ya devlet tarafından gönderildikten sonra orada tanıştığı ve âşık olduğu Frolayn Puder adlı bir bayanla yaşadığı yoğun duygular da eserin yazılmasında etkili olmuştur.

Kürk Mantolu Madonna, Hakikat gazetesinde 18 Aralık 1940-8 Şubat 1941 tarihinde "Büyük Hikâye" başlığı altında 48 bölüm olarak yayımlanır ve kitap olarak da ilk kez 1943 yılında Remzi Kitabevi tarafından basılır.

Özet:

Kahraman-anlatıcı, Ankara'da işsiz kaldığı bir gün, sokakta eski arkadaşlarından Hamdi Bey'le karşılaşır. Hamdi Bey, bir şirkette müdür yardımcılığı görevine getirilmiştir. Anlatıcının işsiz olduğunu öğrendince ona şirkette bir iş verebileceğini söyler. Ertesi gün şirkete giden anlatıcıya bir iş verir ve orada çalışan mütercim bir memur olan Raif Efendi ile aynı odada çalışmasını ister. Haftalarca aynı odada çalışmalarına rağmen, iki memur arasında bir yakınlık ve samimiyet gerçekleşmez. Bir gün, Raif Efendi'nin yaptığı çevirinin memurlar tarafından unutulması üzerine Hamdi Bey feci bir şekilde Raif Efendi'yi azarlar. Raif Efendi de, Hamdi Bey gittikten sonra onun resmini yapar. Bu resimde başarılı bir insan tahlili gören anlatıcı, bundan sonra Raif Efendi'ye daha farklı bir nazarla bakmaya başlar.

Raif Efendi'nin hastalanıp bir hafta işe gitmemesi üzerine, tercüme edilmesi gereken bir yazıyı anlatıcı onun evine götürür ve ailesini de yakından tanıma imkânı bulur. Raif Efendi, bir şubat günü ağır bir şekilde hastalanır ve işe gitmez. Bu sefer durumu ciddi olan Raif Efendi, anlatıcıdan iş yerinde eşyalarını toplamasını ister. Eşyaları Raif Efendi'ye getiren anlatıcının bir defter dikkatini çeker. Raif Efendi, anlatıcıdan bu defteri sobada yakmasını ister. Defterde mühim şeylerin yazıldığını düşünen anlatıcı, Raif Efendi'yi ikna ederek defteri alır, otele gider ve defteri okumaya başlar.

Romanın ikinci olay örgüsünü Raif Efendi'nin hatıra defterine yazdıkları oluşturur. Havranlı bir aileye mensup olan Raif Efendi, çocukluğunda çekingen ve ürkek bir çocuktur. Akranlarıyla iletişim kurmakta zorlandığı için yalnızlığını kitap okuyarak ve resim yaparak gidermeye çalışır. Güzel Sanatlar Akademisi'ni okumak için İstanbul'a gelir ve eğitimini tamamlamadan buradan ayrılır. Maddi durumu iyi olan babası, Raif Efendi'yi sabunculuk tekniğini öğrenmesi için Almanya'ya gönderir. Burada, sabunculukta ileri bir tekniğe sahip olan fabrikaya gitmek yerine, müzelere ve resim galerilerine giderek vaktini geçirmeye çalışır.

Bir senedir burada olan Raif Efendi, bir gün bir resim galerisinde gördüğü Kürk Mantolu Madonna tablosundan etkilenir. Günlerce sadece bu tabloyu seyretmek için galeriye gider. Sonunda tablonun sahibi Maria Puder'le tanışır ve ona âşık olur. Bir yılbaşı günü Maria'yla birlikte olur. Ancak, bu birlikten sonra Maria'nın isteği üzerine birkaç gün görüşmezler. Onsuz bir yaşama dayanamayan Raif Efendi, Maria'nın hastaneye kaldırıldığını öğrenir. Hastalığı müddetince ona bakar ve tekrar güvenini kazanır. Maria'yla ilişkisinin tam rayına oturduğu bir zamanda memleketinden bir telgraf alır. Telgrafta babasının öldüğü ve derhal memlekete gelmesi gerektiği yazılıdır. İşlerini düzelttikten sonra Maria'yı da memleketine getireceği sözünü veren Raif Efendi, Almanya'dan ayrılır.

Maria Puder'le düzenli olarak mektuplaşır. Ancak belli bir zaman sonra Maria Puder, Raif Efendi'ye mektup yazmaz. Raif Efendi kandırıldığını düşünerek bir başka kadınla evlenir ve çocukları olur. Ankara'da bir gün, Almanya'dayken pansiyonunda kaldığı Maria Puder'in akrabasıyla karşılaşır. Ona Maria Puder'le ilgili imalı sorular sorunca Maria'nın on sene önce hastalandığını, hastalığına rağmen bir çocuk dünyaya getirdiğini ve babasının da bir Türk olduğunu öğrenir. Kadının isim vermediği bu Türk'ün kendisi olduğunu anlayan Raif Efendi, kadının yanında olan 8-9 yaşlarındaki kızına bakar. Bir dakika sonra tren hareket eder ve bu şokla Raif Efendi de hatıra defterine bunları yazmaya başlar. Defteri okuyan anlatıcı, onun iç dünyasının ne kadar zengin olduğunu anlar. Defteri vermek için Raif Efendi'nin evine gittiği zaman ailesi onun öldüğünü söyler.

Nursabah ERCAN
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

ATATÜRK VE TÜRK DİL KURUMU

Atatürk'e göre toplumlari millet hâline getiren en önemli unsur dildi. Ulu önder, hayatı boyunca Türk dilinin korunması için büyük destek vermiştir. Türkçenin Türk medeniyetini kucaklayacak en güzel dil olduğunu ifade eden Atatürk, Türk diline verdiği önemi yaptığı çalışmalar ile göz önüne sermiştir. Atatürk, "Türk dili, Türk milletinin kalbidir, beynidir." sözüyle milli duygularla dil arasındaki bağın önemini vurgulamış ve milliyetçilik ilkesiyle yakından ilişkisi olan Türk dilinin korunması için çabalamıştır.

Atatürk, Türk milliyetçiliğinin yerleşmesi ve sağlamlaşması, milletin ortak dil konusunda bilgilenmesi gerektiğine inanmıştır, kendinden sonra gelecek nesillerin de Türk diline ve tarihine sahip çıkmalarını istemiş ve bu amaçla kurulan kurumların çalışmalarına maddi, manevi katkıda bulunmuştur.

Türk dili üzerinde araştırmalar yapmak, Türk dilinin güncel sorunlarıyla ilgilenecek çözüm yolları bulmak, Türkçemizi yanlışsız kullanabilmek, evrenselleştirmek ve milletimize sevdirmek amacı ile 12 Temmuz 1932'de Atatürk'ün talimatı ile Türk Dil Kurumu kurulmuştur.

Cemiyetin kurucuları o dönemin edebiyatçılarından olan, Samîh Rifat, Ruşen Eşref, Celal Sahir ve Yakup Kadri'dir. Bu kurum ile Türk dilinin öz güzelliği, zenginliği meydana çıkacak, yeryüzü dilleri arasında değerine yaraşır mertebeye erişecekti.

1934 yılında yapılan kurultayda "Türk Dili Tetkik Cemiyeti" "Türk Dili Araştırma Kurumu" olarak değiştirilmiştir. 1936 yılında ise "Türk Dil Kurumu" olarak son halini almıştır. Yapılan kurultaylarda kurumun yönetim organları seçilmiş ve dil politikası belirlenmiştir.

Atatürk, yazdığı vasiyetname ile tüm mal varlığını Türk Dil Kurumu ile Türk Tarihi Kurumu'na bırakmıştır. Bu kurumların bütçesi Atatürk'ün mirasından karşılanmaktadır.

Türk Dil Kurumunun yapısı ile ilgili ilk önemli değişiklik 1951 yılında yapılmıştır: Milli Eğitim Bakanının kurum başkanı olmasını sağlayan tüzük maddesi değiştirilerek kurumun devletle bağlantısı koparılmıştır.

İkinci değişiklik 1982-1983 yıllarında yapılmıştır: Türk Dil Kurumu, Atatürk Kültür, Dil ve Tarih Yüksek Kurumu çatısı altında devletle yeniden bağ kurmuştur.

Günümüzde TDK, Prof. Dr. Şükrü Halûk AKALIN başkanlığında, 40 asil üyeye sahiptir. Bu 40 asil üye bilim kurumunu oluşturmaktadır. Bilimsel çalışmaları yürüten kol ve komisyonların üyeleri bu kurul tarafından seçilir.

Bilimsel çalışmaları yürüten kollar şunlardır;

1. Sözlük Bilim ve Uygulama Kolu
2. Gramer Bilim ve Uygulama Kolu
3. Dil Bilimi Bilim ve Uygulama Kolu
4. Terim Bilim ve Uygulama Kolu
5. Ağız Araştırmaları Bilim ve Uygulama Kolu
6. Kaynak Eserler Bilim ve Uygulama Kolu

Türkiye Türkçesinin çağdaş sözlüğünü sürekli geliştirerek yayımlayan ve Genel Ağ ortamında sürekli güncelleyen Türk Dil Kurumu, İmlâ Kılavuzu'nu 2000 yılında yayımlamış olup, 2004 yılında İlköğretim Okulları için İmlâ Kılavuzu'nu yayımlamıştır. 1998 yılı içinde 9. baskısı çıkmış olan Türkçe Sözlükte 75.000 civarında kelime yer almıştır. Son dönemde, yılda 30-40 bilimsel eseri yayın dünyasına kazandıran Türk Dil Kurumunun üç süreli yayını da bulunmaktadır. Güncel dil konularını ve geniş kitlenin anlayacağı dilde yazılmış araştırmaları içine alan Türk Dili Dergisi ayda bir yayımlanmaktadır. Altı ayda bir yayımlanan Türk Dünyası Dil ve Edebiyat Dergisi; Kazak, Kırgız, Tatar vb. Türk topluluklarının dil ve edebiyatlarıyla ilgili araştırmalara yer verir.

Türk Dil Kurumunda şu anda, üç proje yürütülmektedir:

1. Türklük Bilimi (Türkoloji) Alanında Yabancıların Eserlerinin Türkçeye Çevrilmesi Projesi
2. Türk Dünyası Destanlarının Tespiti, Türkiye Türkçesine Aktarılması ve Yayımlanması Projesi
3. Mühendislik Terimleri Sözlüğü Projesi

Türk Dil Kurumunun biten projeleri ise şunlardır:

1. Türkiye Türkçesi Sözlükleri Projesi
2. Karşılaştırmalı Türk Lehçeleri ve Şiveleri Sözlüğü ve Grameri Saha Araştırması Projesi
3. Türkiye Türkçesi ve Tarihî Devirler Yazı Dilleri Grameri Projesi
4. Göktürk (Runik) Yazılı Belge, Yazıt ve Anıtların Albümü Projesi

Türk Dil Kurumu 800'e ulaşan yayını, 40 Bilim Kurulu üyesi, 17 uzmanı, 56 çalışanı ve zengin bir araştırma kütüphanesiyle Türkiye'nin saygın bilim kuruluşlarından biri olarak çalışmalarını sürdürmektedir.

Bizlere düşen görev, en büyük mirasımız olan dilimizi sonsuza kadar koruyup, yaşatmak ve elimizden gelen maddi veya manevi her türlü katkıyı sağlamaktır.

*Ülkesini, yüksek istik-
lâlini koru mesurini bilen
Türk milletti, dilini de
yabancı diller bozmuştu-
runun dan kurtulmalıdır.*
Gazi M. Kemal

Zeynep Büke GÜLMEMİŞ
Fransız Dili ve Edebiyatı
1.Sınıf

HANGİ DİLİ KONUŞUYORUZ?

21. yüzyılda dilimiz tarihinde görülmemiş ihanete uğramaktadır. 1932 yılında Ulu Önderimizin uzun uğraşları sonucunda Türk Dil Kurumu kuruldu. Türk Dili yabancı kelimelerden arındırılmaya başlandı ve dilimizin zengin yapısı ortaya çıkarıldı. Eğitim dili Türkçe oldu. Ulu önderimiz matematik ve fen bilimlerinde kullanılan ve günümüzde de hâlâ kullanılan terimleri Türkçeye çevirdi. 1954 yılından itibaren dilimiz İngilizcenin etkisi altına girmeye başladı. Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin resmi dili Türkçe olmasına rağmen bugün okullarımızda yabancı dille eğitim verilmektedir. Anayasaya göre bu bir suçtur çünkü resmi dilimiz Türkçe olmasına rağmen biz eğitim sistemimizde yabancı dil kullanıyoruz. Öğretmenlerimizi ve diğer meslek kütmesinden olan insanlarımızın Türkçe'yi ne kadar iyi bilip bilmediklerini değil ne kadar iyi yabancı dil bildiklerini sorguluyoruz. İşte bu yüzden dilde ikilem içindeyiz. 1980 yılından itibaren dilimizde İngilizcenin etkisi daha çok görülmeye başlandı. Mağaza, dükkan, bina isimleri sözde ilgi çekici olsun diye İngilizce isimler konularak, dilimize en büyük balta kendi milletimiz tarafından vurulmaya başlandı. Günlük konuşmalarımızda, telaffuz ettiğimiz kelimelerin arasına yabancı kelimeleri katarak farklı olduğunu düşünen, kendini farklı konumda hisseden aydınlarımız ve gençliğimiz türedi. Oysa kendi dilimize, kendi öz benliğimize, özgürlüğümüze ihanet içerisinde olduğumuz farkında bile olmadık. Bilim ve irfan yuvası olan okullarımızdaki öğretmenler, evrenkentlerimizdeki(üniversite) Türk Dili ve Edebiyatı bölümleri, Türk Dil Kurumu ve gençlerimiz bu konuda yeterince hassasiyetlerini göstermediler. Yabancı kelimelerle Amerikan Türkçesi konuşan gençlerimiz kendi öz kültürlerini, benliklerini hızla unutmaktadır. Yapılan araştırmaya göre gençlerimizin günlük konuşmalarında 200 ile 300 kelime kullandıkları saptanmıştır. Bunun en büyük sebebi gençlerimizin yeterince kitap okumamaları, ezberci bir eğitim sisteminin olması ve vakitlerini bilgisayar başında boş yere tüketmeleridir. Günümüzün bilişim çağı olması nedeni ile bilgiye ulaşmak çok kolaylaştı fakat internet ağ sayfalarında Türk dilini hiçe sayan yarısı İngilizce, Fransızca bilgiler türedi. Bu sayfalar İngilizce ve Fransızca'dan alınan kelimeleri okunduğu gibi Türkçe'ye uyarladı. Bu konuda yeterince önlem alınmadığı için, Amerikan Türkçesi ile konuşan bir toplum haline geldik. Türk Dil Kurumu yabancı kelimelere Türkçe karşılık buldu. Fakat bu Türkçe karşılıklar yaygınlaştırılmadı. Bunun sonucunda Türkçe konuşamayan ve düşünemeyen nesil yetişti. Yabancı kelimeleri Türkçe gibi kullanan arkadaşlarıma kelimenin anlamını sorduğumda, cevap verememeleri ve bunun sonucunda kendilerini haklı çıkarmaları, dilimizin sahipsiz bırakıldığını ispatlar niteliktedir. Hatta sen Türkçe'nin bekçisi misin diye alay edenler bile oldu. Zamanında bende günlük konuşmalarında yabancı kelimeler kullanıyordum ama uyandım, yaptığım yanlışın farkına vardım. Peki neden? Neden biz ihanet içerisindeyiz ve bu emperyalist oyuna dur demiyoruz? Fransızlara Ermeni soykırımı yüzünden kızgın ama onların dillindeki kelimeleri kendi dilimize uyarlamışız ve bu şekilde konuşuyoruz. Türkçe'de yabancı kelimelerin bütün karşılıkları var ama kendi dilimizi kullanmaktan o kadar aciziz ki, Fransızların dilini kullanarak, Fransızlara tepkimizi gösteriyoruz. Tepki, Fransızcadan kendi dilimize geçen kelimeleri kullanmayarak gösterilir. Geçen yıl televizyon izlencesinde(program) yapılan bir bilgi yarışmasında Millet Meclisi'nin bir diğer anlamını bilemeyen genç kızımıza herkes yerden yere vurmuş, gazetelerde ve diğer izlencelerde kız eleştiri konusu olmuştu. Millet Meclisi'nin bir diğer adı parlamento oluverdi. Bu arada milletvekillerimizde kendilerine parlamenter adını verdi. Parlamenter, yabancı dil kökeninde, lâf yapan, lâf üreten demektir. Vekiller kurulu Bakanlar kurulu oldu ve aynı zamanda kabine lâfı duyulmaya başlandı. Kabinenin dört anlamı vardır son anlamı heladır(tuvalet) (TDK sözlüğü). E-ileti, imeyil(e-mail) oldu. Başlıklı kâğıt antetli kâğıt (Fr. en-tete) hâline dönüşüyor, herkesin ağzında antetli kâğıt diye dolaşır hâle geliyor. Televizyonda haberleri sunan sunucunun adı sipiker (speaker) oluveriyor ve sunucumuz haberlerini sunarken üst başlığı, haber başlığını sürmanşet olarak izleyicilerine aktarıyor

(Fr. sur manchette) ya da haber başlığı yerine haber manşeti diyor aynı zamanda Türkçe'de cankurtaran kelimesi ambulans diye telaffuz ediliyor. Cankurtaran araçlarının üzerinde Türkçesi yerine "ambulans" diye İngilizcesi yazılıyor. Günlük hayatta, adapte edildi diyoruz, halbuki bu kelime Türkçe'de uyarlamak, uyarlanmaktır. Bir de deklare etmek var, "bunlar onlara zamanında deklare edildi" bu cümleyi bizim bir millet vekilimiz televizyon izlencesinde kullanıyor. Kendi vekilimiz bile Türkçemizi sahip çıkmıyor. Deklare etmek Türkçe karşılığı bildirmek, duyurmaktır. Teşekkür ederim demekten bile birçok kadını acizdir. Teşekkür ederim yerine "mersi" derler. Bu kelime yavaş yavaş unutulmakta ama hâlâ kullanılmakta. Mobilya mağazalarında, "sergi odası" ve "sergi yeri" yerine "show room" kullanıyor, ayrıca bazı şirketler çağrı merkezi yerine "call center", araba kiralama dükkanları "rent a car" kelimelerini tanıtım tabelalarına yazdırıyorlar. Hazır yemeklere "ast-food", kendi isteğimize göre seçtiğimiz, yaptığımız işlere "self-sevis (İng. Self-service)", Ziraat Bankası'nın bütün para çekme makinalarında olduğu gibi. Tarafsız olunuz demiyoruz objektif (İng. Objective) olunuz diyoruz. Ayrıca benim çok dikkatimi çeken dükkanlarda, bazı ürünlerin üzerine yazılmış "natürel" kelimesi, bu kelimeyi bile Türkçeleştirmişiz, "ü, ü olmuş ve karşımıza çıkmış. Günlük hayatımızda tanıştığımız ya da sohbet ettiğimiz insanlara sizin uğraşlarınız ya da yığlarınız nedir diye sorulmuyor tam aksine hobileriniz ve fobileriniz nedir diye cevap bekliyoruz. İtiraf edeyim ben hâlâ bu kelimeleri karıştırırım. Sen hemen sinirleniyorsun ya da saldırganlaşıyorsun demeyiz, hemen agresifleşiyorsun deriz. Yerleşke kelimesini kaldırıp yerine kampüs (Fr. campus) kelimesini koyduk. Selçuk Evrenkentinin girişinde yerleşke yazarken şimdi kampüs yazıyor. Özellikle adres verilirken bazı yazışmalarda yerleşke bazılarında ise kampüs geçiyor. Yasal ve yasa dışı yerine "legal" ve "illegal" kelimeleri kullanılıyor. Hatta bu kelimeleri özellikle aydınlarımız ve siyasi liderlerimiz kullanıyor. İlân tabelaları demiyoruz bunu yerine "billboard" diyoruz. Basın-yayın kelimesi "medya" diye telaffuz edilmeye başlandı. Basın bile diyemiyoruz artık. Bir de biz dil öğrencilerinin kullandığı "gramer" kelimesi var, dil bilgisi denildiği zaman, karşınızdaki kişi sizi anlamakta güçlük çekiyor. Yarıyıl tatili "sömestir (Fr. semestre)" olarak gazete ve dergilerimizde yer alıyor. Geçen yıl tatilinde en çok satan gazetelerimiz ana başlıklarında "okullar sömestre tatiline girdi" diye başlık atmıştı. Bunu gazete alırken fark ettim ve özellikle hepsine baktım. Hava limanlarında uçak bilet işlemlerinde giriş (İng. check-in) işlemi var. Görevli hanımefendi Türkçe konuşmaktan aciz olduğu için "check-in" işlemi yaptınız mı diye soruyor. Son günlerde haberlerde, Suriye'nin "angajman (Fr. engagement)" kurallarına uymadığı söyleniyor. Angajmanın Türkçe karşılığı anlaşmadır. Evde babamla birlikte haber dinlerken sunucu bu kelimeyi telaffuz ettiğinde babama angajmanın anlamını sordum, bilemedi. İşte kendi dilimizde ikilem içerisindeyiz. Dilimize sürekli yabancı kelimeler girdiği için, aydın kesim ile halk arasında anlaşmazlık var. Belgegeçer diyemiyoruz bunun yerine "faks" kelimesini kullanıyoruz. Ulusal yayın kuruluşlarımız, gazetelerimiz Türkçeyi en büyük darbeyi vuran kuruluşlardır benim gözümde. Eğer bu kuruluşlar Türkçeyi gereken hassasiyeti göstereceklerse inanılmaz dilimize bu kadar yabancı kelime girmezdi. İş yerinde kişiye uygulanan baskının karşılığı T.D. Kurumu bezdiri (mobbing) olarak Türkçe karşılığını buldu, aynı gün gazetelerde yayımlandı fakat o gün aldığım gazetede T.D. Kurumu'nun bulmuş olduğu Türkçe karşılık haberi veriliyor ve diğer sayfada yine bezdiri yerine mobbing kullanılıyor. Tv kanallarının isimleri yabancı ve sunulan izlencelerde gösteri yapma kelimesi yerine "şov yapma" kullanılıyor. Günlük hayatta, küçük hatalarımızdan dolayı afedersiniz kelimesini çok nadir insanımız kullanır. Bunun yerine, bana göre çok kaba olan Fransızca "pardon (Fr. Pardon)" kullanıyoruz. Turizm bölgeleri tamamen Türkiye'den ayrılmış, bağımsız yabancı devletlerin yönetimi altına girmiş ülkeler gibi. Çok merak ediyorum Almanya, Fransa, İngiltere bizim ülkemiz gibi mi yani oralardaki turizm bölgeleri böyle mi? Tam aksine böyle değil Fransızlar dillerine çok sadık insanlar Almanlar ve İngilizler'de aynı. Bugün Almanya'da üç milyon civarında yurttaşımız yaşıyor, buna rağmen oradaki yeni Türk nesli Türkçe konuşmıyor çünkü okullardaki eğitim o ülkenin resmi dili.

İngilizce hayranı insanlar araştırmıyorlar İngilizce dört beş dilin toplamı, kuralsız bir dildir. Buna rağmen İngilizler sömürgeleri altına aldıkları ülkelerde edebiyat bölümceleri(fakülte) açtırmamışlar, kendi dillerini zorla öğretmişler. Bunun en büyük sebebi o ülke insanı kendi dilini ve tarihini öğrenmesin, bize baş kaldırmasin diye. Ama biz kendi ülkemizde, kendi dilimize yabancılaşıyoruz. Bakın Türk dili o kadar zengin ve köklü geçmişe sahip, matematiksel yapısı olan, kelimeler türetebilen bir dil ki biz kendi dilimize yabancılaştığımız için dilimizin zerafetini göremiyoruz. Batıya duyduğumuz hayranlık yüzünden Türkçe konuşamaz, düşünemez hâle geldik ve kendi öz benliğimizi değerlerimizi, dilimizi, kültürümüzü unuttuk. Hiç kimsede bundan şikâyetçi değil. Vatana olan borç beşikten mezara kadardır. Bu yüzden milli değerlerimizi, dilimizi, kültürümüzü korumak ve bu değerleri en güzel şekilde yarıncı nesillere aktarmak vatana olan ayrı bir borcumuzdur. Bir an önce bu konuda topyekûn mücadele etmeli ve ihanetten kurtulmalıyız. Kendi dilinde düşünemeyen, anlayamayan bir toplum bilimde de geri kalır. Okullarımızdaki eğitim dilini tamamen Türkçeleştirmeli ve bu gidişata dur demeliyiz. Yazımı küçük bir alıntıyla sonlandırıyorum.

1960'lı yıllarda müteveffa Fransız lider De Gaulle Ankarayı ziyaret ettiğinde, kentin o zamanki belediye başkanı, 'briefing' vermiş. Ankara Belediyesi'nin hizmetlerini anlatırken şöyle konuşmuş:

Ankara'nın kanalizasyon problemi tamamlandı. Ankara'da belediye hizmetleri komple ve koordinasyon içinde.

Yanıbaşında bekleyen çevirmen, belediye başkanının konuşmasını De Gaulle'e aktarmaya kalkınca, Fransız devlet adamı müdahale etmiş:

Sakin tercüme etmeyin! Ben galiba türkçe biliyorum. Belediye başkanının söylediği her şeyi anladım, demiş. (Barlas, 1995) (Dil ve Kültür, Şükrü Ünal)¹

Eğer ülkemizi gerçekten seviyorsak dilimize sahip çıkalım. Onu gelecek kuşaklara en iyi şekilde aktaralım. Unutmayalım ki dilini sahip çıkmayan toplumlar, yok olmaya mahkûmdur.

Ümit TAVAŞ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

¹ Şükrü Ünal (2005) (S. 51 Dil Kirlenmesi) Dil ve Kültür Nobel Yay. 3. Baskı, Ankara.

Kaynaklar: Prof. Dr. Hamza Zülfikar **Dünden Bugüne Türkçe**. Türkçesi Olduğu Hâlde Fransızcasını Kullanmaya Devam mı? (TDK internet ağ sayfası).

Prof. Dr. Oktay Sinanoğlu (2012). "Bir New-York Rüyası **Bye Bye Türkçe**". Bilim+Gönül Yay. 55. Baskı, İstanbul.

Şükrü Ünal (2005) Dil ve Kültür Nobel Yay. 3. Baskı, Ankara

KARŞILAŞMA

Baharı saklıdır mevsimleri gönlümüzün,
Dışa kış vurur,
İçe efkâr.
Ve tekrar başa sarar tüm plaklar.
Yağdıramazsın yüreğindeki kara bulutları,
Islatıp ta içindeki yangını söndüremezsın.
Ben yine başımda o alemlerin sarhoşluğu,
Geçiyorken içinden zamanın.
Sen çıktın ve çok ta şıktın.
Yıllara meydan okur gibiydi tenin.
Sanki zaman sana hiç değmemiş,
Ve o şiir yüzün hiç değişmemişti.
Hayallerim cebimde yürürken yol boyu,
Sen çıktın ve şakaklarıma eski günleri sıktın.
Meğer ben dostlarıma hep yalan söylemişim,
Meğer unutmanın faturasını hiç ödememişim...

Emre AYKANAT

Benim sevgili, canımın içi, tek kahramanım babama,

Bu mektubu sana yazıyorum baba. Eline geçmeyecek biliyorum, ama gökyüzünde bir yerlerde, cennetin bir köşesinde belki de ben yazarken okuyacaksın. Bu mektubu yazarken içimde kalanları sana yazmak, anlatmak, ilk göz ağrın beni tanıman ve sana karşı hissettiğim o müthiş sevgiyi bilmen için yazıyorum. Giderken arkada gözü yaşlı çocuklar ve bir eş bıraktın. Senden sonra birçok şey çok da iyi gitmedi aslına bakarsan. Okulumdan ayrılmak zorunda kaldım. Evin en büyüğü olarak çalışmak ve güçlü kızı oynamak zorundaydım. Her zaman evimizin kaymakamı sensin kızım derdin, bu evin bende sonraki reisi sensin. O yüzden bu kadar çok sorumluluğu sana bırakıyorum, demiştin. O zamanlar bunları pek de anlamamış olabilirim ama şuanda o kadar iyi anlıyorum ki seni. Beni barış elçisi ilan eden, her şeyin bir orta yolunu bulursun sen kızım diyen sesin hala kulaklarımda. Yıllar geçti üstünden hala ilk gün ki gibi seviyorum seni baba. Gidişine hala alışamadım. Mesafeler vardı belki aramızda, uzaktık belki de birbirimize ne bileyim belki de tanı mıyorduk birbirimizi ama her şeye rağmen sen benim babamdın. Kimselerle paylaşmadığım herkesten her şeyden üstün tuttuğum benim canım sevgili babamdın. Her kızın ilk aşkıdır babası sen benim ilk ve tek kahramanımdın. Hayatta en imrendiğim, en çok sevdiğim, en çok kızdığım, en çok ile başlayan tüm cümlelerimin devamıydın. Bırakıp giderken bizleri biliyorum isteyerek yapmadın. O lanet hastalık yüzünden bizlerden ayrılmak zorunda kaldın. O hastalık seni bizlerden benden ayırdı. Hala hastalığını neden söylemediğini, neden bizlerden sakladığını bilemiyorum. Sorduğumuzda bizleri üzmemek için demiştin. İyi de bizler bu şekilde

daha çok üzülmek mi? Her şeyi en sonunda öğrenmek bizleri daha fazla üzmedi mi babam? Gidişinin ardından yıllar geçti. Pek çok şey değişti. Ama ben seni aramaktan asla vazgeçmedim. Birçok yere başvurdum; önce akrabalar, gidebileceğin arkadaşların, memleketimiz sonra farklı yerler, başka iller, karakollar, huzurevleri, en sonunda hastanenin birinde kaldığını bulabildim. Hasta olman ve durumun gerçekten kritik olması beni derinden sarstı. Önce o kadar şaşırıdım ki giderken sağlıklıydın hiç bir şeyin yoktu. Seni hasta olarak bulmak beni daha çok üzdü ve daha çok kızdırdı. Kendimi sorgulattı. Seni bulduğumda kanser hastalığının son evresindeydin. Bulduğun hastaneye gelip seni o odada bulduğumda içimden yok olmak geçti. O kadar küçülmüş, o kadar zayıflamış bulacağımı asla ama asla hayal edemezdim. Benim heybetli, taşı sıkça suyunu çıkartacak, çalışmaktan asla yorulmayan adam adeta kaybolmuştu, yerineyse bir deri bir kemik kalmış, elini kaldıracak gücü olmayan bir adam gelmişti. Seni gördüğüm o anı asla unutamam. Biraz kederli biraz sevinçli baktın yüzüme. Sanki kızım beni buldun çok şükür ama neden buldun der gibiydin. Utanmıştın benden ve o andaki halinden. Sen ne yaparsan yap gene de babamsın. Seni senden vazgeçmeyecek kadar sevdiğimi biliyorsun. Bu şekilde bırakamazdım seni babam. Seni tek başına bu kadar dert içinde hastalıkla boğuşurken bırakamazdım. Yalnız olmana gönlüm elvermezdi. Dedim ya ben senin nasıl ilk göz ağrınısam sen de benim ilk göz ağrısın be babam. O zaman ki kucaklaşmamızın sıcaklığını hala hissediyorum. O zamandan sonra son yolculuğuna kadar hep beraberdik. Hastalık seni senden ettiğinden çok konuşamadık ama gözlerin var ya baba gözlerin kelimelerin yerini almıştı. O pişmanlıkla, utançla dolu bakan gözlerin her şeyi iyisiyle kötüsüyle, haklısıyla haksı-

zıyla, eğrisiyle doğrusuyla anlatmıştı. Başka bir açıklama yapmana gerek yoktu. Sana kızamazdım ki zaten. Gidişinin ardından sessizliğe büründüm. Senden sonra epey zaman tek kelime etmedim adından başka. Artık baba diyememenin acısı beni yok etti. Beni koruyacak kollayacak, sırtımı güvenle yaslayabileceğim bir adam yoktu. Koca bir boşluktu hissettiğim. Kelimelerimin aklımdan uçup gittiği bir zamandıydım. Saatler, günler, haftalar artık hiçbir anlam ifade etmiyordu. Senden sonra hatıraların benimle çok uzun süre yaşadı baba. Kokunu bile hala hatırlıyorum, yokluğuna alışmak çok zor. Özlemin o kadar çoğaldı ki bende, kalbim iyice zorlanmaya başladı. Zaman geçtikçe sen olmadan seninle yaşar hale geldik. Hala aynı evde oturuyoruz. Biliyor musun sofradaki yerini sen varmış gibi düzenleyip bırakıyoruz. Altı kişilik sofrayı kuruyoruz. Kimse senin yerine geçip oturmuyor. Evdeki düzen sen bizi bırakıp gittiğin zamanda aynıydı şimdi de aynı. Değiştirmeye gücümüz yetmiyor. Sen hayattaymışsın gibi yaşıyoruz. Kuralların hala geçerli, kardeşlerimi bu kurallara göre yetiştiriyoruz annemle. Merak etme, gözün arkada kalmasın senin bıraktığın ne varsa hala aynı yerlerinde duruyor. İki erkek kardeşimde büyüdü. Murat üniversiteden mezun oldu. Bu yaz evlenmek istiyormuş; ama annem önce askerlik yapılacak diye tutturdu. Sanki kız tarafı kendisi, onun derdi de başka ya ben biliyorum aslında. Sanırım Murat'tan ayrılmak onu bir başka kadınla paylaşmak istemiyor. Sen merak etme el birliğiyle annemi yola getireceğiz. Kemal ise bu sene liseden mezun olacak. Üniversite sınavlarına hazırlanıyor. Hedefi büyük doktor olmak istiyormuş. Senden sonra onda da büyük değişiklikler var. Hayata karşı daha azimli ve daha çalışkan yani anlayacağın o da sonunda adam olacak gibi. Hani sen hep derdin ya bu çocuğun akli bir karış havada diye sonunda o da aklını

buldu. Zeynep geçen sene evlendi. Yazın teyze olacağım galiba. O da çok mutlu eşi lise de okuyan öğretmen. Hem de matematik öğretmeni. Hatırlamıyorsun bilmem ama Zeynep okuldayken iyice matematikten kalırdı. Galiba bunun etkisi onda o zamandan kalmış. Sonunda matematiği iyice öğrendi baba. Annemle bana gelince hala dışarıda şiyoruz ama gene de iyi geçiniyoruz. Yaşlandı epey, gözleri de kulakları da artık eskisi gibi değil. Ama huysuzluğu hala yerli yerinde. Doktora gitmek istemez, ilaç içmek istemez ama hastalanmaktan da asla vazgeçmez bir yapıda. Bana gelince hala bildiğin gibiyim baba. Senin ardından pek kimseyle anlaşamaz oldum. Yalnızlığımı iyi anlaşıyorum. O kadar çok şeyle uğraşıyorum ki başka birine ayıracak pek zamanım olmuyor. Annemin de kardeşlerimin de doğacak olan yeğenlerimin de varlığı yetiyor bana. Hayat mücadelesidir dedik her şeye boş verdik. Bundan gocunmuyorum ya da sana sitem etmiyorum baba. Benim de tercih yapmam gereken zamanlar vardı ve ben de yaptığım tercihlerin sonucunu yaşıyorum. Mutluyum bu şekilde, sevdiğim, arkadaşlarım yanımda bunlar yetiyor bana. Olduğun yerden bizleri gözetmeye korumaya devam et baba. Sana buradan dualarımızla ve özlemlerimizle daha çok söz söyleyeceğiz. Seni çok seviyorum.

AYŞE ÖZKAN

Fransız Dili ve Edebiyatı

4. Sınıf

SOLGUN

Kırgınlıkların son demlerini yaşıyorum aslında ne var ne yok uçuşan balon misali ellerimden sallıp gitmesini, vapurun buğulu sesi gibi uzaklaşmasını belki de her şeyin arkasından mendil sallamak sonra da martılara simit serpiştirmek isteğiydi benim ki. Gidenlerin arkasından mı bakmak derdim yoksa düşen yaprakları tutmak mı? Belki bir heyecanla sokak aralarında koşup soluksuz kalmak, kulak kabartmak kuşların cılız sesine. Sessizliğe boğulan duyularımın her zerresi çığlıklara hasret. Hani olur da bir ses olmadı bir yankı isterler gün yüzüne çıkmaya.

Dört bir yanımı çevreleyen bir sızıntının ta ortasındaım sanki yönünü çevirdiğim rüzgâr çarpar oldu her bir damlaya. Çarptıkça azalan yerle bir olabildi benimkisi. Zamanı gelmeden ufkun en keskin noktasına belki bir bulutun en şeffaf yüzeyinden bakmaktı. Uzaklardan gelen tınıyı yakalamak varlığın en kuytuda kalmış silik silüetini. Sayısız ışığın nazarında yalnızca tek sokağın tek sarı ışığında dans etmek. Kırgınlık dedim ya adlandırdım soyutun maddeleşmiş çaresizliğini. Her varlığın içine kara bir leke gibi oturan, iç çekişlerin sembolü olan sevimsiz kelime. Benimkisi mi? öyle ya, kabuğunun altında deriye çöreklenmiş damarların arasında süzülen oradan da her saniye çarpmakta olan kalbe ulaşan sızıntı. İskele. Şimdi biraz denizin yosun kokusunu ciğerime doldurma zamanı, süzülen martının gözlerindeki yeme arzusunu dindirme... Bir parça simit... Belki biraz da umut.

Kırgınlıkların son demlerini yaşıyorum aslında ne var ne yok silinsin istiyorum en derinlerde. Bir balon uçurmak istiyorum mavinin en koyusuna umut vaat edecek sınırlarına. Bir resim çizmek istiyorum çocuğun saf ellerinden belki bir kayak bir kürekle. Savrulsun istiyorum saçlarımın telleri dökülsün önüme tüm gri taşlar, yeni bir filiz çatlatsın kuru toprağı minik su zerresinin nefesiyle. Kırgınlıklarımı solgun mendilime sarıp fırlatmak istiyorum kuytuya. Sonra mı? Gidenlerin arkasından el sallamak, bir parça simitle umut atmak iki mavinin arasın da uçuşan gözlere...

EBRU SANATI

Ebru, kitleyle yoğunlaştırılmış su üstünde, özel hazırlanmış boylarla oluşturulan desenlerin kâğıt üzerine geçirilmesi yoluyla yapılan bir süsleme sanatıdır. Bazı kaynaklar ebrunun, su yüzü anlamına gelen 'ab-rü' sözcüğünden, bazı kaynaklar ise Orta Asya dillerinden Çağatayca'da harelî görünüm, damarlı kumaş ya da kâğıt anlamına gelen 'ebre' den geldiğini söylese de en yaygın kanı, kelimenin kökeninin Farsça'da bulutumsu, bulut gibi anlamına gelen 'ebr' den gelmekte olduğudur. Başlangıçtan günümüze kadar, kâğıt ve kitap süsleme sanatı olmasının yanı sıra cam, seramik, ahşap ve kumaşlarda da ebru kullanılmıştır.

Tarihi

Özbekistan'ın Buhara şehrinde sekizinci veya dokuzuncu yüzyılda başladığına inanılan ebru sanatı, İpek Yolu ile İran üzerinden Anadolu'ya ulaşmıştır. On altıncı yüzyılda olgunluğa erişmiş, en parlak dönemini on yedinci yüzyılda yaşamıştır. En eski ebru, İstanbul Üniversitesi Kütüphanesi'nde bulunmaktadır. Bu ebrunun 1519'dan önce yapıldığı tahmin edilmektedir. 1539'da yapıldığı tahmin edilen başka bir ebru da Topkapı Sarayı'nda bulunmaktadır. Ebru tarihinde bilinen ilk ebruzen 'Şebek' lakabı ile tanınan Mehmet Efendi'dir. En önemli üstatlardan bir diğeri de Hatip Mehmet Efendi'dir. Günümüzde 'Hatip' adı ile anılan ebru türünü bulmuş ve yaygınlaştırmıştır. Diğer ebru sanatçılarımız ise Şeyh Sâdik Efendi, Nafiz Efendi, Hezarfen Ethem Efendi, Necmettin Oktay, Sami Oktay, Sacit Oktay, Abdülkadir Kadri Efendi ve Mustafa Düzgünman'dır. Eserlerine imza atmadıklarından dolayı günümüzde birçok ebru sanatçısı tanınmamaktadır.

Ebru Çeşitleri

- 1- **Battal Ebru:** İki veya üç renk boyanın fırçayla damlalar halinde su yüzeyine serpilmesinden sonra hiç bir ek müdahalede bulunmaksızın kâğıda geçirilmesi yoluyla olur. Tüm ebru çeşitlerinin yapımına önce battal ebru yapılarak başlanır.
- 2- **Gelgit Ebru:** Battal ebrudan sonra biz yardımıyla tekne yüzeyinde eşit aralıklı, teknenin kenarlarına paralel zıt yönde çizgiler oluşturulur.
- 3- **Bülbül Yuvası:** Helezonik yuvarlaklar oluşturacak biçimlerin tekne yüzeyinde eşit büyüklüklerle sıralanması yoluyla oluşturulur.
- 4- **Şal Ebrusu:** Uçları kıvrımlı 's' harfine benzer kıvrımlı şekiller oluşturularak yapılır.
- 5- **Taraklı Ebru:** Ebru tarağı adı verilen bir araçla gelgit ebru üzerinde oluşturulan bir çeşittir.
- 6- **Hatip Ebrusu:** Taraklı ebru zemin üzerine çiçek, çarkıfelek ya da yıldız benzeri şekiller oluşturularak yapılır.
- 7- **Çiçek Ebrusu:** Taraklı ebru zemin üzerine karanfil, papatya, gül, sümbül, gelincik gibi çiçek figürlerinin stilize edilerek kendilerine özgü tekniklerle yapılmasıyla elde edilir.

Ebru Sanatında Kullanılan Malzemeler

- 1- **Su:** Kitle, denizkadayıfı veya boy tohumu gibi suyun yoğunluğunu sağlayacak doğal maddeler ile karıştırılır. Su kireçsiz ise dinlendirilmiş musluk suyu kullanılabilir. Eski ebru üstatları ise yağmur suyu kullanırlardı.
- 2- **Toprak boya:** Ebruda kullanılan boylar eskiden doğada bulunan topraktan elde edilmiş. Bu toprak ezilip, elekten elenip ve suda süzülerek kullanıma hazır hale getirilmiştir. Günümüzde ezilmiş hazır toz boylar kullanılmaktadır. Ebru yapımında renk olarak genellikle oksit kırmızı, oksit sarı, oksit siyah ve lahur çiviti tercih edilir.
- 3- **Öd:** Öd genellikle büyük baş hayvanların safrakesesinden elde edilir. Safrakeseleri delinir ve içindeki öd süzülerek bir kapta toplanır, benmari usulü kaynar suda yirmi dakika bekletilir. Yüzeyde biriken

köpük bir kapak yardımıyla alınır. Bu işlem kötü bir kokuya neden olduğu için günümüzde rafine öd tercih edilmektedir.

4- Kitre: Ebru yapımında kullanılan suyun belli bir yoğunluğa sahip olması ve özel olarak hazırlanan boyayı üzerinde tutabilmesi gerekmektedir. Her hangi bir suyla ebru yapılamaz. Ebrunun suyuna bu özelliği veren maddenin ismi kitredir. Kitre, Türkiye'nin güney ve güneydoğu bölgelerinde kırlarda yetişen yabani bir dikenin (geven) özsuyudur. Yerel halk, kırlarda geven dikeninin gövdesine bıçakla çizik atarlar ve birkaç gün beklerler. Daha sonra bitkinin özsuyu çizik bölgeden akar ve kurur. Bitki ağaç kabuğuna benzer bir görünüm alır ve bu kabuklar toplanır. Kabuk şeklinde ya da toz olarak kullanılmaktadır. Ebrunun suyu hazırlanırken saf suyun içine belli ölçülerde kitre konulur. Su ağzı kapalı bir kapta bu şekilde bir süre bekletilir. Belli zaman aralıklarıyla mıcıkılarak eriyen kitre özünün dağıtılması gerekir. Suyun yeterli yoğunluğa ulaşmasından sonra, içinde kalan erimemiş kitre kalıntılarını ayırmak için ebru suyu iyice süzülmalıdır. Kitre ebru yapımında kullanılan suyun belli bir yoğunlukta olması için suya karıştırılan maddelerden biridir.

5- At kılı ve Gül Dalı: Fırça yapımında kullanılan kıllar atın yelesi ya da kuyruğundan elde edilir. At kılına gözenekleri sayesinde boyalar fırçadan tek bir vuruşta dökülmektedir. Böylece tüm yüzeyde boyalar eşit büyüklükte ve miktarda olur. Gül dalının esnek olması ve küf tutmaması nedeniyle fırça yapımında gül dalı kullanılır.

6-Kâğıt: Genellikle birinci hamur kâğıt kullanılır ve bu kâğıt mat ve emici özelliğe sahip olmalıdır.

7-Tekne: Tekne denilen içine kitre konan kaptır.

Ebru Yapımı

Ebru yapımına başlamadan önce seçilecek kâğıdın ölçüsüne uygun büyüklükte bir tekne alınır, tekne kitreli su ile doldurulur. Ebru teknesi basitçe alüminyum bir baklava tepsisi gibidir. Bir bitkinin özünden elde edilen kitreden bir avuç veya tepeleme iki çorba kaşığı iki litre kadar su içinde bırakılır. Birkaç gün bekletilerek kitrenin su içinde iyice şişmesi sağlanır. Şişen kitre su içinde el ile yoğrulurak iyice karıştırılır. Kitreli su boza kıvamında veya az seyreği olmalıdır. Hazırlanan sıvı ince bir tülbent ile süzülerek temizlenir. Son haliyle tekneye yavaşça (köpürtmeden) boşaltılır. Değişik renklerde toprak boyalar ayrı ayrı iki seramik yüzey arasında iyice ezilir. Ezilme esnasında hafif su katılır. Ezilme sonrasında meydana gelen çamur benzeri boyaya sığır ödü katılarak on beş gün veya bir ay kadar bekletilir. Boyanın öd asidiyle pişmesi sağlanır. Beklemeden sonra mamul sulandırılarak kullanılır. Boya açılmıyorsa öd katılır. Rengi açmak için su kullanılır. Hazırlanan boyalar fırça veya metal çubuk yardımıyla daha önce hazırlanmış olan kitreli suyun üst yüzeyine damlatılır ve şekil verilir. Son olarak kâğıt düzğünce tekne üzerine bırakılır, görüntünün kâğıda işlenmesi sağlanır. Birkaç saniye sonra kaldırılır ve kitreli su süzülünceye kadar iki ucundan asılır ve temiz bir ortamda kurumaya bırakılır. Su yüzeyinde meydana gelen şekiller, teknik gereksinme sonucu daha çok soyut olarak gelişir. Yaptığımız ebrunun tam olarak nasıl olacağını değil neye benzeyeceğini bilebiliriz. Bu yüzden iki defa aynı ebruyu yapmak imkânsızdır.

Belkis AYAZ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

Bilir misin?

Belki duyarsın sesimi biraz ağlamaklı biraz hüzün katmış içine
Öylece başımı alır giderim sensiz bir garip halde, umutsuz.
Gözlerim kapanır, sanki sen yokken bir an dünyam kararır, ağlarım
Yine utanmadan erkekçe.

Öyle garip bir haldeyim ki seni düşünürken,
Anlamsız suskunluğum içime bir kor gibi saplanır.
Sen sanır mısın sensiz nefes aldığımı?
Sanır mısın içinde sen olmayan bir dakikam olduğunu?

Tekerleme gibidir çığlık atsan da boğulursun.
Senden uzaklarda olsa da yüreğim,
Bilir misin o nasıl içten içe büyüyerek içimde sen oluşturur.
Özlerken içten içe bağırımdan anlar mısın?

Düşünür müsün bu canın sensiz nefes alamadığını, bu garip sessiz halini.
Ey sultanım benim kavgam kime,
Benim kavgam kimin için bilir misin?
Bir tek şey uğruna cananım, umman gibi gözlerine...

Rauf Hasanaliyev
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

SENİNLE BİZ NOKTA

Seninle biz bir kelebeğin bizce büyük dünyaca küçük kanatlarının gölgesinde kaldık, her dakika, her saniye, her salise. Seninle biz konuştuk mu Dünya estirirdi en sert rüzgârlarını. Daha bir umursamazdık inatlaşırçasına. Seninle biz günde bir kez beş dakika gökyüzüne bakma şansı verilen bir mahkûm gibiydik. Üstelik suçsuzda değildik. Seninle biz gökyüzüne bakmayı denemedik. Seninle biz yağmurun bize bir kez bile dokunmasına izin vermedik. Seninle biz ıslanmaktan korkmazdık. Korkumuz bir daha kuruyamamaktı belki de. Belki de küçük dokunuşları ölesiye sevmekten korktuk. Seninle biz kadar korkmazdın çift dikiş atarak gittiğim hayattan. Oysa ben her defasında elime iğne batırmaktan yorgun düşmüştüm. Seninle biz sisli bir sokak başında her gece aynı saatte o yorgun bedeniyile beliren yaşlı dilencinin gülümseme ihtimaliydik. Her gece acı bir deliğin üstünde renksiz gökyüzünü seyrederken küçük yarasaların manevralarıyla tenime değmesiydi hayat, hayatımız... O hep bir şeyleri düzeltme çabasıydı. Seninle biz geçmişin yankılanışını dinlerdik ve daha çok birbirimize vaat etmediğimiz gül bahçelerimiz olurdu. Dikensizdi güllerimiz vaat edilmemişliklerinden, yanlış kapıdan girmeseydik bu bahçeye belki incinmezdik. Kana bulanmazdı avuçlarımız. Seninle biz susarak o kadar çok konuşurduk ki ses çıkarmadan, seslendirmeden anlatırdık masallarımızı... Yani susarak, yani en içten... Seninle biz, göz göze geldik sadece bir kez. Her yapamadığımız şeyden daha şanslıydık gözlerimiz. Seninle biz, birbirimizin küçük bir kız çocuğunun gülünüşüne emanet ettik. Seninle biz nereye sığınabilirdik birbirimizden başka... Seninle biz ve daha çok yine ben en istemediğim sonu yazdım. Hep başlangıçlara son yazdım. Tek derdim huzurlu bir uykuya gizliydi. Seninle biz daha çok yine ben güzel sonlu masalları dert edinmiştik. Hiç bizim olmayan Kaf dağının arkası kadar uzak, nefesimiz kadar yakın güzel sonlar düşlemiştik, birbirimizden habersiz... Güzel sonlar var mıdır ki? Sonlar güzel midir? Diye sormaktandı hep acelem. Her başlangıcımda sonu aramış bulundum. Korktum... Güzel son diye bir şey yok diye haykırdım. Başlamasın o zaman, başlamasın! Seninle biz. Seninle biz benim başlamayan en güzel sonum en buruk yanım, en tatlı vazgeçilmez acım olduk. Seninle biz hiçken her şey, her şeyken hiçtik. Kendimizi inandırmadığımız masallarımız gibiydik yani. Seninle biz beynimizken her bir hücremize yayılan bir sırdık ve daha çok sen uykumu bölendin. Aslında uyumazdım hiç... Seninle biz başucumdaki müziğin sözleriydik ama bir türlü ezberlenemedik. Hiç bir melodi başucumdaki dahi anlatamadı seni çünkü gerçek bir düş, düş gibi bir yalandık. Seninle biz... Aynalar yalan söylerdi hep çünkü seninle biz gözyaşları kadar gülmeyi de severdik. Seninle biz sekizinci renktik. Sorular sorardık umulan cevapları almak için, söylediklerim ise söylemek istemediklerimden ibaretti. Bu ibadetin var olamayacağı bir yerde seninle biz sadece uyumak istedik. Seninle biz eksik iki fazlaydık bu dünyaya. Her şey olmaktan bir eksik iki fazlaydık, iki kişilik yalnızlığımız iki kişilik kalabalıktı. Kırıyamadım... Güzel bir son yazamadım... Dokunamadım, dokunsam gülecektin, dokunsam ağlayacak...

Damla Yılmaz
Sanat Tarihi
4. Sınıf

Dünya ülkelerinin eğitim sistemleri ele alındığında ortaya çıkan farklılık ve bu durumdan doğan kategorileşme sadece genel eğitim sisteminde değil üniversite bazında ele alındığında daha çarpıcıdır. Yalnızca yükseköğretimin gerçekleştirildiği kurumlar olmanın ötesinde bilim ve teknolojinin üretildiği merkezler olarak üniversiteler bir toplumun beyni gibidir. Dolayısıyla ülkelerin gelişmişlik düzeylerini de belirleyen temel faktörlerden birisidir üniversitelerin kalitesi ve araştırmalar sonucu birçok ülkenin ve ülkemizin temel yapı taşı olan üniversitelerin başlıca özellikleri şu şekildedir.

Polonya'da eğitim hat safhada önem arz eder, son yıl verilerine göre 500 civarında üniversite barındıran Polonya'da okumak şart diyebiliriz. Ülkenin nüfusu 40 milyon dahi değilken ve 365 tanesi özel olmak üzere 500 civarında üniversite bulunmaktadır.

Fransa'da eğitim ve yetiştirme devletin halka borçlu olduğu bir hizmet olarak değerlendirilmiş ve bir hak olarak devlet garantisi altına alınmıştır. Laiklik, özgürlük ve eşitlik ilkesinin temele alındığı saygıyla devlet, insanların coğrafi, kültürel ve sosyal olarak sahip oldukları özelliklere bakılmaksızın, Fransa'da yaşama hakkına sahip gençlerin ve çocukların eğitim hakkından yararlanmalarını garanti eder.

İngiliz yüksek eğitim sistemi öğrencilere hem zengin bir akademik kariyer planı sunmak hem de mezuniyet sonrası öğrencilerin kolaylıkla iş bulabileceği çok çeşitli eğitim programlarını bünyesinde barındırır. Teknolojik alt yapısı ve öğrencilerine sağladığı imkânlar ile uluslararası eğitim dünyasında özel yere sahiptir.

Ülkemize bakacak olursak, Türkiye'deki modern eğitim sistemi, özgür ve sorgulayan, farklılıklara saygı duyan, kişilerin din, dil, ırk ayrımı gözetmeksizin eşit insanların bulunduğu topluma saygı gösteren, Türkiye'nin bilim, sanat, din, dil alanında gelişimine katkı sağlayacak ve baskıcı yasaklar toplumundan uzak özgür bireyler yetiştirmeyi amaçlar.

Dünya çapında tüm üniversitelerin kapasiteleri, verdikleri eğitim her ne olursa olsun okumak isteyen ve bu sistemden olumlu faydalanmak isteyen tüm insanlar nerede yaşarlarsa yaşasınlar, kültürleri ne kadar farklı olursa olsun yaşadıkları durumlar mutlaka aynıdır. En azından her birimiz insanız ve ahlaki tüm farklılıklara rağmen insan olmanın getirilerini yerine getirdiğimiz sürece olaylardan çıkarttığımız dersler aynıdır. Tüm bunların dışında özele inmek gerekirse yaşadığımız yer ya da okuduğumuz üniversite bize geniş bir ufuk ve bakış açısı yaratır.

İnsanoğlu dünyaya gözlerini açtığı ilk andan itibaren çeşitli çaba, gerekli yöntemler ve en önemlisi de ailenin sergilemiş olduğu yardımlarla kendini yetiştirmek istemiştir. Okullar ise bu yolda insanlara destek olmuş ve onlara yürüdükleri yolda birer rehber sıfatını yüklenmişlerdir. Yeterli vasıfta olmak için okullar insan hayatının olmazsa olmazıdır. Bunun aksini iddia etmekse kör kuyu diplerine haykırmaktan ileri gidemez ve cehalet kapısını sonuna kadar açmakla eş değerdir.

İlkokul ve lise basamaklarının yanı sıra üniversite ruhumuzu yetiştirdiğimiz evrenin son safhasıdır. Zamane gençlerinin aklında ilk uyanan " üniversite " hayalinin aksine bu dönemlerde her şey aslında hiçbir zaman olmadığı gibi öyle tozpembe değildir. Çünkü üniversite her birimize farklı şeyler öğretir.

Hayaller, hedefler, idealler bilinçli bir insanın yolunu çizen yapı taşlarıdır. Bu çetrefilli yolda yapılan mücadele beraberinde birçok şeyi de getirir. "Hayatım boyunca asla karşılaşmam, başıma gelmez, imkânsız" dediğimiz çoğu şey farklı bin bir türlü sebepten dolayı bir bir önümüze serilebilir. Esas olan bu değer ve doğrularla dolu yolda gardımızı düşürmeden, kendimizden parçalar bırakmadan devam edebilmektir. İşte asıl sıkıntıyı da bu noktada çekmiyor muyuz zaten?

Yeni insanlar, yeni isimler, farklı karakterler, farklı kişilikler. Algıda seçicilik denen şey bu dönemde devreye girer ve hepsini farklı kategorilere sokarak onlara birer değer verir. Kimileri en yakınlarımız olur, kimileriye en uzağımızda yer bulur. Aynı zamanlarda aynı şeyleri düşünmek, farklı duygularda ortak paydada buluşmak uyumun ta kendisidir. Çoğu ne dediğini bilmeyenin aksine üniversitede dostluğun ete kemiğe bürünmüş hali tüm çıplaklığı ve saflığıyla gözler önündedir. Tam tersi durumlarda peyda olur kimi zaman ama incir çekirdeğini bile doldurmayan sebepler istenmeyen sonuçlar doğurabilir, can yakabilir, acıtabilir... Bir de tanıdıkça uzaklaştığımız insanlar vardır arkadaş listenizde. Tutarsız davranışlar, kendi ağzından çıkmadığı iddia edilen saçma sapan yorumlar, göz göre göre yapılan dedikodular, bir lafa bin laf katmalar, yapılan iyiliklerin altında yatan çirkin çıkarlar, gözlere bakılarak söylenen yalanlar ve bu yalanları inandırmak için edilen yeminlerin vermiş olduğu etkiyi hala üzerimden atabilmiş değilim. İnsanların ne kadar çok ve bir o kadar da anlamsız ve boş konuşmaları midemi en çok bulandıran şey olsa gerek. Ağlamanın sadece gözyaşından ibaret olmadığını, anne özlemini, özelin özel olarak kalması gerektiğini ve en yakınla bile arana mesafe koyma gerekliliğini kendi kulağıma fısıldadığım günler gün aşırıydı.

Üniversitenin en kayda değer ve önemli faktörü ise bireye kazandırmış olduğu bilgi birikimi ve yaşatmış olduğu tecrübelerle o bireye kendi ayakları üzerinde durma ve yere daha sağlam basmasını emrederek gelecek diye adlandırılan bu sahnede sesinin daha gür ve kendinden emin çıkmış olmasını sağlamaktır. Uykusuz kalan geceler, bir ekmeği pay etmek, maddi ve manevi desteğin sonsuz olduğu, gelecek kaygısının doruklarda yaşandığı dönemlerde ise sona yaklaşırken akılda kalan sadece yaşanması gereken ve yaşanan kötü tecrübeler değil beraber gülebilmeyi öğreten en kıymetli anlardır.

Her şeye rağmen hayata bir adım daha yaklaşmak için yaşantılardan ders çıkartmak gerekir. Bir üniversite sanıldandan daha fazlasını sunar bize; bunu değerlendirmek için öncelikle fark etmek gerekir. Düşmekten korkmamalı insan, denemekten yılmamalı, vazgeçmekten vazgeçmeli bir bakıma. İşte bunu yakaladığımız gün gelecek güzel ve güneşli günler için bir milat olacaktır. Bir üniversite kalifiye olmaktan daha fazlasını sunar.

Şeyma YAZAR
Fransız Dili ve edebiyatı
3. Sınıf

İÇİMDEKİ SES

Islak sokaklarda koşarken
Yüzüme vuruyor şimdi şimal rüzgârları
Duyduğumu mı sanıyorsun
Titreyen, ıslak ve ansızın solan
İçimdeki sesi, içimdeki seni
Birkaç adımla gökyüzüne tırmanıyorum
Bulut oluyorum, sonra yağmur biraz korkak, biraz cesur
Evrene gömülmüş sesin duyuyorum
Ardım sıra geliyor yıldızlar
Durmadan ilerliyorum, düşünmüyorum
Duymadan yaşayabilirim sanki
İçimdeki sesi, içimdeki seni

Bir bahar akşamı bakarken
O çok uzak pencereden
Yoruldu bakışlarım
Gökyüzü öyle uzak ki şimdi
Ruhum yetişemez ardından
Düşürür belki avuçlarından
İçimdeki sesi, içimdeki seni
Gökyüzü ağlamaklı
Bir şeyler yayılıyor zamana
Zaman çok düşünceli her gölgede
Geceden kaçan ışıklar
Sahipsiz uçurtmalar
Martıların kanatları
Herkes her yer bütün evren
Düğümlendi boğazıma
Lakin susturamadı
İçimdeki sesi, içimdeki seni

Şimdi içim sonbahar
Avuçlarım boş bir ev
Gözlerim sisli sokaklarda
Ararken seni dinliyorum
İçimdeki sesi içimdeki seni

Murat ERDEMİR
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

FOTOĞRAF VE DOĞAL IŞIK

Uçsuz bucaksız bir ovada otlayan koyunlar ve hemen yanı başında bütün yorgunluğu, bütün yalnızlığı ile sessiz çoban veya pencereden bütün ihtişamıyla içeri giren gün ışığında, etraftaki ufak toz taneleri içinde çalışan kadın. Ne muhteşem fotoğraf kareleri! Fotoğrafçı bu kareleri yakalayabilmek için belki de binlerce araç kullanacaktır diye düşündüğünüzü duyar gibiyim. Oysa ihtiyacı olan sadece doğal ışık. Evet, dünya çapındaki fotoğrafçılar için elde edilebilecek en ucuz ve en mükemmel araç doğal ışık. Dünya çapında büyük ödüller alan fotoğraflara baktığınızda esasen doğal ışıktan başka bir donanım kullanılmadığını fark edebilirsiniz. Doğal ışığı kullanmayı ve doğal ışığın nasıl davrandığını öğrendiğiniz taktirde onunla nasıl çalışabileceğinizi de anlamış olursunuz. Böylece çılgın fotoğraf donanımlarına, çılgın paralar harcamadan da şahane fotoğraflar çekebilirsiniz. Gün içinde güneşin açısı, gücü hem astronomik olaylardan hem de hava koşullarından dolayı sürekli değişiklik gösterir. Bu da doğal ışığın renk ısısını, şiddetini, keskinliğini değiştirir yani yapay ışık kaynağı kullanırken sizin kontrolünüzde olan tüm özelliklerin doğal ışıktaki karşılığı anlamına gelir. Günün farklı zamanlarındaki ışık fotoğraf sahnenizi çok büyük değişiklikler yaratır. Fotoğrafçılar için bunun anlamı, bir manzara o an istediğiniz gibi görünmüyorsa günün farklı bir zamanında hayalinizdeki görüntüyü yakalamamanız için hiçbir sebep yok. Genellikle güneşin batmak üzere olduğu altın ışıktaki çekilen tüm fotoğraflar mükemmel, gün ortasındaki sert ışıktaki çekilen fotoğraflar ise başarısız girişimlerdir. Gerçekte bu düşünce tarzı aslında yaratıcılığınızın önündeki bir engeldir. Altın ışıktaki çekilen fotoğraflar güzeldir çünkü altın renkli, yumuşak, vurduğu yerde parıldayan bir ışık gerçekten de harika manzaralar sunar. Ama bu bizim göstermek istediğimiz bir başka duygu ve düşünceye uygun olmayabilir. Bir öğle güneşi bütün yakıcılığıyla kavurduğu işçilerin o andaki zorlu hayatlarını anlatmak için mükemmel bir araçtır ve bu kareyi güneşin tam batmakta olduğu süre içine taşırsanız fotoğrafın taşıyacağı düşünce tamamen değişir. Örneğin gün içinde elinizde bir fotoğraf makinesiyle ışığın, gittiğiniz her yerdeki hareketini inceleyin. Eşyalarla, odanın duvarlarıyla, havadaki toz parçacıklarıyla, suyla nasıl etkileştiğini, hangi saatte nasıl gölgeler oluşturduğunu inceleyin. Gözünüzü ışığı nasıl kullanabileceğine dair eğitmiş olursunuz. Bu da sizin, ışığın her saniye farklı bir tonda olduğunu görmeye ve anlatmak istediğinizi, orda duran gerçeği özellikle de o an içinize işleyen duyguyu yansıtmakta yardım edecektir.

Orhan AĞAYEV
Fransız Dili ve Edebiyatı
4.Sınıf

Hayat dersi verenlerden her zaman sıkılmışımdır, tıpkı herkes gibi... Ama gün gelir ben de yaşımı başımı alıp çocuklarıma ya da ne biliyim torunlarıma bunu yapacağımdan eminim. Büyüklerimizin başına gelenleri bize anlatıp dikkatli olmamızı söylediklerinde bizi sevdiklerini biliriz tabii ki... Ama şöyle bir baktığımızda sadece olaylar aynı fakat insanlar farklıdır. Ve hep aynı konulardır. O konuları sıraya koyacak olursak ki birçok başlık olacaktır. Ama ben burada en çok duyduklarımızı yazacağım. Örneğin; 'Arkadaşlarını iyi seç yavrum, arkadaş insanı vezir de eder rezil de.' Bence de öyle, bu cümle herkes tarafından doğrulanmıştır zaten ama yaşamadan göremeyiz elbette ya da kendimden örnek verecek olursam bu cümlenin anlamını çok iyi idrak edebiliyorum ve ne yazık ki bilerek hala şu arkadaş seçiminde bir türlü kendimi eğitemiyorum. Ben buna doyumsuzluk diyorum ve bu doyumsuzluğun adı da dost kazığıdır... Maalesef bu konuda kendime yapacak hiçbir şeyim yok ama bunun böyle gitmeyeceğini de biliyorum. Zamanla biz de bu olaylara tepkisiz kalmayacağız. Aslında insanların çoğunu tanıyor ve ne yapabileceklerini kestirebiliyoruz fakat toyluktan olsa gerek o an tepki veremiyoruz. Burada tek problem zaman, zaman geçtikçe biz de büyüdükçe bizimle büyüyecek her şey. Ve işte o zaman bize atılan o dost kazıklarına öyle bir tepki verecek hale geleceğiz ki biz bile kendimize şaşıracağız. Hatta aynanın karşısına geçip kendi kendimize övüneceğiz bu davranışlarımızla ama ben böyle olsun istemem. Ne zaman başıma böyle şeyler gelse ne gerek vardı şimdi bu yapılanlara deyip bu durumlardan sıyrılmışım kendimi. Ve diğer bir örnek de büyüklerimizin bize dışarı çıkarken 'Dikkatli ol, eve geç saatte gelme, yolda tanımadığın kişilerle münasebete girme, bak hava soğuk üstüne kalın şeyler giyin, dışarıdayken hareketlerine dikkat et bir gören olur, bir de evden çıkarken yukarıdaki komşuya uğra seni özlemiş Ayşe teyzen vs.' Her ergen gibi benim de başıma geldi bu tarz şeyler. Ve bunları sanki bir falcının tekerleme gibi ardı ardına sıralayıp anlattığı gibi büyüklerimizin de kapının eşliğinde beş dakika içerisinde bunları anlatması ve bizim de bunları ayaküstü anlamamızı beklemeleri beni her zaman şaşırtmıştır. Hâlbuki ben dışarıya çıktığımda hep kendime dikkat ederim ama Allah korusun kafama tuğla düşse 'ben sana dışarı çıkma demiştim, gördün mü içime doğmuş, biraz büyük sözü dinlesen incilerin dökülür, dimi' der ve bu konuşmanın sonunda kendime dikkat etmemle ne ilgisi olduğunu bağdaştırmaya çalışırım, sonuçta yolda yürürken şizofrene bağlamış insanlar gibi 'Aman Allah'ım kafama her an tuğla düşebilir' diyerek kafam yukarıda yürüyemedim tabii ki... Ama yolda yürürken trafik lambalarında vs. yerlerde dikkat etmezsem bunun sorumlusunun ben olacağımı da belirtmeliyim. Bilinçli olmak da lazım günümüzde. Ayrıca yolda yürürken bir insan bana saatin kaç olduğunu sorsa tanımıyorum diye öyle uzaylı gibi yüzüne bakıp hiç cevap vermeden de gidemem, huyum değildir. Ama annelerimize kalsa kesinlikle muhatap bile olmamalı ve bu önyargılarla yoluma devam etmeliyiz. Ama nedense ben annemle yürürken biri gelip saat veya adres sorsa annem anında o programa ayarlanmış gibi cevap verirdi. Neden diye sormayın arkadaşlar çünkü nedeni belli bunu yapan bir anneydi veya bir babaydı. Onlara hiç kimseden zarar gelemez ve bizse onların gözünde hala daha büyüyememiş yavrularıyız. Yeri gelince de kazık kadar olmuş insanlarız. Dışarı çıkmadan evvel annemin kapıdaki merasimlerine artık alışmışım. Hep son rötuşlarını annem yaptığından dolayı lahana gibi kat kat dolaşmaya hazır bir robottum ve tabii suratımdaki ifadeyle annemin üstüme uyumsuz giydirdiği ama beni sıcak tutan montum ve içimdeki yeleklerimle aynaya bile bakmadan kendimi dışarı atıp arkadaşlarımla buluşmaya giderdim. Eminim ki bu her gencin başına gelmiştir. Dışarıya adımınızı attığınız anda da bir tedirginlik başlar bir şey yapmasanız bile evden çıkmadan size söylenen hatta çaktırmadan bilinçaltına verilen uyarılar da vardır. Ve kendinizi gün boyu kasarsınız aman bir gören olursa diye. Görende bir şey yapıyorsunuz sanır ama bilinçaltına işleyen o yersiz bilgiler sizi yer bitirir. Bir komşunuzu görseniz eliniz ayağınıza dolanır. Bu çevre baskısı insanı istemeden

de olsa esir olarak alır. Ama altı üstü arkadaşlarınızla yolda yürüyor ya da bir çay bahçesinde çay kah-
ve içiyorsunuzdur. Ne garip geliyor değil mi kulağa? Ve evden çıkmadan da apartmanda komşu mera-
simi de vardır, anneniz sizi komşuya gönderir Ayşe teyzenize uğrarsınız ya da tam çıkacak olursunuz
sorular başlar... 'A kızım nasılsın, nereye gidiyorsun bakıyım böyle süslenmiş püslenmiş, şu benim
çöpü de döküver bari bacakların tutmuyor.' Çöpü dökmesine dökerim de çöp bahane tabii... Komşu-
lar şimdi bir araya gelir, 'Şu Hatice'nin kızı yok mu? Giyinmiş süslenmiş püslenmiş dışarı çıktı bugün,
kim bilir ne haltlar karıştırıyor' diyerek dedikodunuzu yapacaklarından emin bir şekilde, annenizin
tedirgin bakışları üzerinizde ve elinizde çöp poşetiyle yolunuza koyulursunuz. Ama bırak akşam ezanı-
nın daha arkadaşlarınızla buluşmadan telefonunuz başlar çalmaya hadi eve gel diye. Yani kısacası o
günü burnunuzdan gelir. İnsan hayatında çevre çok önemlidir. Türkiye'yi çevre konusunda kısmen
ele alıp incelediğimizde bile aslında hayatımızda çok büyük rol oynayan ve bizleri çok etkileyen bir
yapı olduğunu anlarız. Ve Türkiye'de hayatımız her zaman çevreye bağlıdır. Yapmak isteyip de yapı-
madığınız çoğu şey 'millet ne der?' psikolojisine bağlı olduğundan kursağımızda kalmış bir yaşam mo-
deliyle hayatımızı devam ettiririz. Ailemiz ve çevremiz tabii ki önemlidir. Fakat bunun dozajını ayarla-
yarak kendimize daha sağlıklı bir yaşam ortamı sağlayabiliriz. Baskı altında olmadan kendi sevdiğimiz
eylemleri gerçekleştirmemiz daha sağlıklı bireylerin ortaya çıkmasına yardımcı olacaktır. Yaptığımız
meslek seçimleri de buna dahildir. Herkesin severek yapabileceği ve becerisine uygun mesleği seçme-
si gerekir. Ama ne yazık ki günümüzde bu böyle değildir. Ailemizin ve çevremizin baskısı altında kala-
rak hiçbir zaman mutlu olmayacağımız seçimler yaparız. Ve böylelikle sevmediğimiz mesleğimizi iyi
icra edemeyiz. Bu sadece kendine zarar vermekten çıkıp topluma da zarar verir. Bize yararı olmayan
bir şeyin başkasına hiç yarar sağlayamayacağını biliriz. Artık bu çevre baskısını silkelenip üzerimizden
atmanın vakti geldi de geçiyor bile. Türkiye'nin kendi kararlarını kendi alabilen, bir şeyler hakkında
yorum yapabilen, kültür düzeyi iyi olan, bilinci açık, akli hür insanlara ihtiyacı vardır. Umudumuz her
zaman gelecektendir ki bunu yapacak olan da gençlerdir.

Melike ÖZKAN
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

Evini bir parti sonrası temizlemek için saatlerce uğraşıyorsan
Birçok arkadaşın var demektir.
Faturalarını ödeyebiliyorsan
Bir işin var demektir.
Pantolonun biraz sıkıyorsa
Aç kalmıyorsun demektir.
Gölgen seni izliyorsa
Güneş ışığını görüyorsun demektir.
Otobüsten indiğin yerden işyerine yolu uzun buluyorsan
Yürüye biliyorsun demektir.
Hükümet hakkında eleştiri yapabiliyorsan
Konuşma özgürlüğün var demektir.
Yanındaki adamın sesinden rahatsız oluyorsan
Duyuyorsun demektir.
Camları silmen, çatıyı onarman gerekiyorsa
Bir evde yaşıyorsun demektir.
Doğalgaz faturan yüklü geliyorsa
Isınıyorsun demektir.
Yığınla yıkanacak ve ütülenecek çamaşırların varsa
Yığınla giyeceğin var demektir.
Çalar saatin sabahın nurunda çalışıyorsa
Yaşıyorsun demektir.
Aksamları kendini yorgun hissediyor ve bacakların ağrıyorsa
O gün üretici olmuşsun demektir.
Ve tüm bunların farkına varabiliyorsan mutlusun demektir.
Mutluluk.
Sorunsuz bir yaşam değil,
Onlarla başa çıkabilme yeteneği demektir...

Şeyma YAZA
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.Sır

GÜZEL İZMİR

İzmir Türkiye'nin dünyaya açılan penceresidir. Bu pencereden yenilik, rahatlık, özgürlük ve özgüven girer. Batı Anadolu'nun gözbebeğidir. İzmir Türkiye'de birçok yeni hareketin çıkış noktasıdır. Bu yüzden İzmir geniş bakar, geniş düşünür herkesi dinler ama yine de kendi bildiğini yapar. Yüce annemiz Zübeyde hanımın kabrinin İzmir'de olmasından mıdır bilinmez, İzmir anaç ruhludur. Her kesimden insanı kucaklar. Söylentiye göre İzmir'de yaşayan Rumlar bu şehre 'Güzel İzmir' sıfatını vermişlerdir. İzmir'i bir kraliçeye, Bornova'yı da kraliçenin tacı olarak simgelemiştir.

İzmirli olarak ayrı bir dilimiz vardır. Gittiğimiz şehirdeki insanlar bizi anlayamazlar. Bizim için geliyorum değil geliyom, simit değil gevrek hatta mısır yoktur darı, çekirdek yoktur çiğdem vardır. Bu sözcükleri kullandığımızdan garip bakışlara maruz kalabiliyoruz ya da İzmirli olduğumuzu ele veriyoruz. İzmir'de çok sayıda Balkan kökenli insanlar yaşar. 'bre, more, kızçe, kızan, asan' türünden kelimelere şahit olursunuz.

Otuz beş sadece plaka sayısı değil, yaşam biçimidir. Konak her İzmirli'nin ilk buluşma noktasıdır. İzmir aceleciliği sevmez. Dükkânlar geç saatte açılır, gece geç saate kapanabilir. Trafikte kavga eden sayısı çok azdır. Küçük bir gülümsemeye her şey tatlıya bağlanır. İzmir gülen ve gülümseyenlerin kentidir. Başka şehirden İzmir'e gelen kişiler bu durumu yadırgayabilirler.

İzmir'de kar yağmasını beklemek hiç gelmeyecek sevgiliyi beklemek gibidir. Merakla, bıkmadan, usanmadan beklemek... Uzun soluklu aşk gibi... İmbatın hırçınlığı derin izler bırakır, hoyrat yağmurlar hüznümüzü götürür yerini güneşten gelen sıcak gülümsemeye bırakır.

İzmirli olmak için bu şehirde doğmak gerekmez. Eğer kordon denildiğinde aklınıza yer ismi geliyorsa; arapsaçı, turp otu, boyoz, deniz börülcesini biliyorsan; Churchill senin için bir içecek ismiyse; kumrunun bir kuş türü olmadığını biliyorsan; Kuşadası'na ada diyorsan; Montrö, Lozan Avrupa şehri değilse; İzmir'den uzaktayken 'şimdi İzmir'de olsaydım' diyorsanız siz gerçekten İzmirlisinizdir. Mustafa Kemal Atatürk'ümüzün 'ben bütün İzmir'i ve İzmirli'leri severim. Güzel İzmir'in temiz kalpli insanların da beni sevdiklerine eminim' sözü her şeyi açıklar niteliktedir.

Merve KIRÇAK
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

DÜNYA SİNEMASINDA TÜRK GELENEĞİ

Bu yazımda dünya sinemasında değerlerimizin nasıl ısıtılıp ısıtılıp önümüze koyulduğuna dikkat çekmek istiyorum. Size şimdiye kadar izlediğim üç filmde Türk imgelerinin nasıl kullanıldığını ve bizim bunların farkına varmadan nasıl hayranlıkla izlediğimizi anlatacağım.

İlk olarak; 18 Aralık 2009 yılında vizyona girmiş olan James Cameron' un yazıp yönettiği Avatar filmiyle başlayacağım. Avatar filmi; gösterimin üçüncü haftasında 1 milyar dolar hasılatı geçti ve altıncı haftada Cameron'un daha önceki filmi Titanik'in sahip olduğu 2 milyar 185 milyon dolar hasılatı geride bırakarak tüm zamanların gişe hasılatı rekorunu elde etti. 67. Altın Küre Ödülleri'nde en iyi film ve en iyi yönetmen (James Cameron) ödülleri aldı. 9 dalda aday gösterildiği 82. Akademi Ödülleri'nde ise sanat yönetimi, görüntü yönetmeni ve görsel efekt dallarında 3 ödül kazanmıştır. Avatar filmi Na'vi halkının destansı mücadelesini anlatan bir filmidir. Bu filmde Türklerin İslamiyet'i kabullenmeden önce Şamanist yaşam tarzından kesitlere yer verilmiştir. Bildiğiniz üzere Türkler İslamiyet'i kabullenmeden önce Toyonistti. Şamanizm de "Kam" adı verilen büyü ve sihir sanatına denirdi. Türk destanlarını incerseniz "Yaşam Ağacı" figürüyle karşılaşacaksınız. Bu filmde de "Yaşam Ağacı" bire bir kullanılmıştır.

İkinci olarak; Yüzüklerin Efendisi: Yüzük Kardeşliği filminde yaptığım gözlemlerimi sizinle paylaşacağım. Peter Jackson'un yönettiği, Yüzüklerin Efendisi üçlemesinin birinci filmi olan ve 2001 yılında, John Ronald Reuel Tolkien'in aynı adı taşıyan üçlemesinin birinci kitabının sinemaya uyarlamasıdır. Yüzüklerin Efendisi: Yüzük Kardeşliği, uluslararası olarak 871.368.364 dolara ulaşmıştır. Türk geleneğinde yüzük, hakanı veya hükümdarı temsil etmektedir. Gerekirse bu uğurda savaşlar edilir. Bu filmde de ana tema budur. Eserde Orta Avrupa mitolojisinde yer alan "Elfler" ve "Troler"den de faydalanılmıştır.

1981 yılında İngiltere ve ABD'nin ortaklaşa yaptığı, John Landis'in yazıp yönettiği, Kurt Adam filmiyle ilgili gözlemlerimi sizinle paylaşacağım. Film 1982 yılında "En İyi Makyaj Akademi Ödülü"nü ve yine "En İyi Film" ve "En İyi Makyaj" dallarında Satürn ödüllerini almıştır. Filmde dolunay ortaya çıktığı anda ana kahraman kurt adama dönüşür.

Türk Geleneğinde "dolunay" figürü kurdu, "kurt" ise Türk milletini temsil eder. Bildiğiniz üzere kurda boyunduruk vurulmaz. Türk milleti bu yüzden kurda benzetilmiştir. Tarihte de Türkler hiçbir zaman kimsenin egemenliği altına girmemişlerdir. Gerekirse devlet yıkıp yeniden bağımsız bir devlet kurmuşlardır.

Son olarak Dünya Sinema tarihin en başarılı filmlerinde Türk imgeleri bolca yer bulmaktadır. Fakat durum oldukça üzücü boyutlara sahip. Biz bu filmleri hayranlıkla izlerken ve "Adamlar yapıyorlar" diye hayıflanırken aslında kendi tarihimizi ve geleneğimizi başkalarının gözlerinden farkına varmadan izliyoruz.

Selim ÜNLÜ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.Sınıf

GENÇ AŞK

Bir okul gezisinde tanışmıştı kızla. Adam bir sınıfta, kız başka bir sınıfta ama ikisi de aynı okuldaydı. Kızı görmüş, kızın kendisini görmesini sağlamış, uzunca bir süre bakıştıktan sonra da kızla konuşma cesaretini bulmuştu kendinde. İyi ki de konuşmuştu. Kız öyle söylemişti adam kendi cümlelerini bitirdiğinde. Her şey basit ve hızlı olmuştu tıpkı henüz kurtuldukları çocuklukları gibi. Gündüzün sona erip günün geceye kavuşması gibi gelmişti ilişkilerindeki karmaşalar. Ve birbirlerini tanıdıkça uzak kaldılar birbirlerine ve hatta kendilerine.

Adam ardından yürüyen kadına aldırmandan yürümeye devam etti. Karşıdan karşıya geçmek değildi mesele. Çocukluğundan kurtuluyor olmanın vermiş olduğu gençlik ve kendini ispatın dayanılmaz baskısıyla yoldan geçen arabalara aldırılmıyormuş gibi yaparak, ama aslında aldırıldığını da belli ettirmeden arkasında yürüyen kıza, karşıdan karşıya geçti. Korkusunun kokusunu alabiliyorsa kendisi, arkasında yürüyen kız da alabilirdi belki. "Ne yapmalı Allah'ım" diye düşündü genç adam. Arkasından yürüyen kız yolun boşalmasından faydalanıp adamın ardından yolun karşısına geçti. Adam son yarım dakikadır ayrı kaldığı arkasından yürüyen kıza beklemekten sıkılmış gibi yaparak kızın ilgisini kendi korkusunun kokusundan uzaklaştırıp, kızın yanlış yaptığı korkusuna kapılmasını sağlamaya çalışıyordu farkında olmadan. Kız arkasından yürüdüğü adamın yanına vardı mahcupça. Adam arkasından gelen kızın yanına varmasıyla yaptığı hatayı anlayarak, yüzüne takındığı sert ifadeyi yumuşatarak, ama adamlıktan da ödün vermeyerek, kıza hafifçe gülümsedi. Aslında yaptığı dişlerinin görünmesine bile yetmeyecek kadar yana doğru ve yalnızca bir insanın yılları paylaştıktan sonra gülümseme sayabileceği bir şekilde hafifçe esnetti dudaklarını. Kız kendisi için yapılan bu jesti fark etmiş olacak, adamın yanında yürümeye başladı. Artık yürürken bir ileri bir geri gidip gelen elleri arada bir de olsa, kazayla ya da bilerek, hafifçe değişirdi birbirine. Kız artık adamın yanında yürüyor olmanın verdiği güvenden olacak, daha gürültülü konuşuyor, daha çok ve çok daha cüretkâr gülüyor. Adam kızın bir anda gelişen bu rahatlığına şaşırır. Yanında yürüyen kız daha demin ardından yürürken sessiz, sakin, ürkek ve kırılğan durmuyor muydu? Daha yardıma muhtaç duyuş, adamın kendini işe yarar hissetmesini sağlamıyor muydu? Bu işte bir terslik vardı. Adam ne olduğundan tam olarak emin alamıyordu. Ve bu onu iyiden iyiye rahatsız ediyor, yanında yürüyen kız kakhahalarını özgürce serbest bırakırken adamın aklındaki sorular artıyor, alnında soğuk terler birikmesine neden oluyordu. Adam arada bir de olsa kapıldığı düşüncelerinden sıyrılıp yanında yürüyen kızın bahsettiği konulara ilgi duyuyor, anlattıklarını anlıyor ve onaylıyor, kakhahalarına katılıyormuş gibi yapıyordu. Zaten yanında yürüyen kıza ilişkilerinin bu kadar uzun soluklu olmasını sağlayan büyü bu değil miydi? Adam hiçbir şeye anlam veremiyordu artık. Bunun yeni yeni fark eden adam, yanında yürüyen kızın yüzüne bakarak yürümeye devam etti. Artık yan yana yürüdüğü bu genç kıza dolu dolu yaşamayı hayal ettikleri ilişkilerinin kontrolünü ikisinin de ellerinden kaybettiğini ve artık bu ilişkinin kaçınılmaz girdabına kapıldıklarını yeni yeni anlıyordu.

Günlerdir içini kemiren, karşıdan karşıya geçerken şu an yanında yürüyen genç kıza sürekli ardında bırakmasına neden olan, olmayan korkulara kapılıp olmayan kokular duymasına neden olan şeyi bulmuştu. Rahatladı adam. Yanında yürüyen genç kıza durdurdu. Gözlerinin içine baktı. Güldü. Gerçekten güldü. Dişlerinin göstermekten gurur duyuyormuş gibi güldü. Ve dünya durdu o an. "Birbirine eşit mesafede ve karşı karşıya duran, birbirlerinin gözlerine bakan ve biri ötekini diğerinin kendisinin sevdiği kadar seven bize, ilişkimize, hiçbir şey -hatta zamanın alıştırmaları bile- zarar veremez diye düşünüyordun adam. "Seni seviyorum." dedi karşısında duran kıza. Kız şaşkın bir mutluluk, hafif korkuyla karışık bir telaşla, ama kendinden emin, "Ben de seni seviyorum." dedi.

BİR TÜRK AŞIĞI

PIERRE LOTI

Asıl adı Louis Marie Julien Viaud olan Pierre Loti'ye ismi, kimi kaynaklara göre öğrencilik yıllarında; kimi kaynaklara göre ise, 1867 yılında yaptığı Okyanusya seferi sırasında, Tahitili yerliler tarafından verildiği söylenir. "Loti", egzotik iklimlerde yetişen bir çiçeğin adıdır².

Kendisinin yazarlık dışında, bir de askerlik geçmişi vardır. Asker olan abisini örnek alarak, ikinci denemesinde askeriyeye kabul edilen Pierre Loti, deniz subayı olarak başladığı görevi sayesinde, birçok şehir görür. Bunlardan biri de İstanbul'dur. İstanbul'a ilk geldiği tarih 1876'dır. İstanbul'dan sonra en çok sevdiği şehir, yeşiline hayran olduğu Bursa'dır. Asker olmasına rağmen Loti, hiçbir silahlı eylemde bulunmamıştır.

Loti eserlerini sanat olsun diye yazmamıştır; dolayısıyla anlattığı durumlar birer fotoğraf özelliği taşır, çünkü eserleri belgesel tarzındadır. Her ne kadar aşk hikâyeleri anlatıyor olsa da, Loti için romantik demek mümkün değildir çünkü anlattıkları hayal değil, gerçek, yoğun ve içten bir aşktır. Bu durumda denilebilir ki Loti, realist bir yazardır.

Tüm eserleri otobiyografik olduğu için romanlarında Loti'nin ruh hallerini görmek mümkündür ve tüm romanlarının aşk kahramanı kendisidir. Loti muhafazakâr bir kişiliktir; eskiyi arar ve eskiye özlem duyar. Çünkü Loti gelecekte ve geleceğin getireceği yeniliklerden çekinen bir insandır. Ona göre yenilenme ve ilerleme, esrarengizliğin gizemini öldürmektedir. Onun için İstanbul, eski ile yeninin karışımı, insanı içine çeken, gizemli ve çözülmesi gereken bir şehirdir. Sürekli kaçmış biri olarak İstanbul, Loti için huzur ortamıdır.

Eserlerinde Türkiye'yi, daha önce tanımlayanlara göre çok daha objektif, çok daha sıcak tarif etmiştir. Nerval'in bir labirente benzettiği İstanbul'u, Loti gerçek haliyle anlatmıştır. Zira Loti, iyi bir gözlemci ve gözlemlediğini oldukça güzel aktaran iyi bir anlatıcıdır. Böylece romanlarında olayın kurgusundan çok, İstanbul tasvirlerine rastlamak mümkündür. Loti'nin romanesk hisleri, İstanbul'un güzelliği içinde erir, kaybolur ve bu tarz sadece Loti'ye özgü bir tarzdır.

Eserlerinden anlaşıldığı üzere Loti, Türklüğü benimsemiş, hep bir Türk gibi olmak için çaba göstermiştir. Türkçe öğrenmeye çalışmış, bunun için kendisine bir hoca dahi tutmuştur. İstanbul'da bir ev tutmuş, yöre halkı gibi giyinmiş, elinde tesbihle medrese ve camileri gezmiş, kahvelerde oturup Türk kahvesi ve nargilenin keyfine varmıştır. Sevdiği ve sürekli bulunmak istediği bu ortamın benzerini Rochefort'da bulunan evinde de oluşturmuştur. Hatta bahçesinde küçük bir camisi bile vardır. İslam dinini anlamaya çalışmıştır. Belki de bir gün bu memleketin insanı olma hayalini ile yaşamıştır. Türkiye, özellikle İstanbul, Loti için bir ilham

² Bkz. http://tr.wikipedia.org/wiki/Pierre_Loti

kaynağı değil, sığınılacak bir limandır. Eserlerinde geçen kişi ve yer isimlerini hep Türkçe olarak nakletmiştir. Bazı isim ve tarih değişikliklerini, gizli yaşantısını açığa vurmamak ve dönemin padişahının tepkisini çekmemek için yaptığı düşünülmektedir. Loti'nin İstanbul aşkı, gerçek bir insana duyulan aşk gibi derin, içten ve gerçektir. Onun gözünde İstanbul, sadece Türkiye'nin değil, tüm doğunun sembolüdür.

Pierre Loti'nin eserlerinde oldukça sade bir dil hakimdir. Aşk ve ölüm temaları başlıca konulardır romanlarının. Eserlerinde insanlığa karşı hem umutsuzluk hem de şefkat vardır.

Loti'nin kariyerini dönem dönem incelemek gerekirse, 1876-1908 arası dönem, Loti'nin yazarlık dönemidir. Loti tüm eserlerini bu yıllar içinde kaleme almıştır. 1914 sonrasında ise Loti bir diplomat, bir asker ve bir Türk savunucusu olarak çıkmaktadır karşımıza. Türkiye ile ilgili gelişmeleri yakından takip etmiş, Avrupa'yı keskin bir dille eleştirmiş, Türk hükümetine uyanlarda bulunmuştur. Loti Türklerin I. Dünya Savaşı'na girmesine ve meşrutiyet rejimine tüm gücüyle karşı durmuştur. Herkes Türklerin barbar olduğu konusunda ağız birliği etmişken, o kaleminin son mürekkebine kadar bunun büyük bir yalandan ibaret olduğunu yazmıştır. Fransız hükümeti ile Türk hükümeti arasında arabuluculuk yapma çalışmaları sonuçsuz kalmıştır. Türkleri anlatan çoğu yazısı Fransız dergilerinde yayınlanmadan geri gönderilmiştir. 1918 yılında yayınladığı "Les Massacres d'Armenie"³ makalesi ile Avrupa'ya karşı lehimize yapılan ilk çıkış olmuştur. 1919 yılında Le Figaro'da yayınlanan "Les Ailles qu'il nous foudrait"⁴ makalesi ile Türklere yapılan zulüm ve baskıları yazmış, bunları belgelemiştir.

Görüldüğü üzere, Türklerin yaşadığı acıları bir Avrupalı gözüyle en iyi Pierre Loti aktarmış, kendine atfedilen "Türk Dostu" lakabının hakkını vermiştir. Onun Türk'e olan sevgisini yine en iyi kendi cümlesi açıklar: "Doğuda uzun süre yaşadım, her çeşit sosyal sınıfın içine girdim ve kardeşleşmiş değişik ırktan müteşekkil bir bütün halk içinde sadece Türklerin sağlam bir dürüstlük, incelik, tolerans ve tatlı bir yiğitliğe sahip olduklarına gerçekten emin oldum." Böylece Pierre Loti, anısının yaşatılmasını hak eden, bizden bir yazar olmuştur ve minnetle anılmaya değerdir.

Kezban YAVUZ
Fransız Dili ve Edebiyatı
Yüksek Lisans Öğrencisi

³ Pierre Loti, *Ermeni Katliamı*, 1918.

⁴ Pierre Loti, *Bize Lazım Olan Müttefikler*, Le Figaro, 1919.

GECE

Gözyaşlarını tutamıyor gece, avuçlarım sırlısıklam
Dokunsam susacak, dokunsam aydınlık
Ama neme lazım ya kararırsa dünya
Ya göremezsem seni, gözlerini
Susuyorum adam akıllı bütün kelimelerimle
Evren de susuyor damarlarımda
Bu kadar çok susmak olmaz diyorum içimden
Bu kadar çok sevmek de olmaz
Bitecekse eğer hayat şakaklarımda
O zaman kaybolsun gece, ağlamasın gözlerin
Öleceksem eğer bir kış vakti sokak ortasında
Elimde yağmur damlaları
O zaman çığlık çığlığa kaybolsun sesin
İçimde büyüsün çocukluğun
Ama dur gitme hemen!
Biraz soğukta duralım
Temiz bir gökyüzü çizelim ellerimizle
Tasaduf bu ya hiç yoktan yağmur yağar belki
Belki kelimeler ıslakken daha az acıtırlar
Kim bilir belki damla damla özlemeye başlarsın beni
Üstelik korkmuyorum da! Korkma sen de!
Bu son değil, okyanus kucak açar elbet sessizliğime
Yok olmak da bir marifet hem gözlerinde
Gitmek şimdi bir kıyamet günü sözcüğü
Her adıma karışıyor gölgen
Her köşe başında içime işliyor sesin
Çıkıp hayatınızdan yol geçecekmiş diyorlar
Çıkıp vuruyorlar sonra bir daha ölüyorum
Büsbütün bir gözyaşı var denizde şimdi
Geceye dokunuyorum
Sonra saçlarına

MÜYÜRÜM SANA GİDEN YOLLAR KAPALI

Biliyorum sana giden yollar kapalı
Üznelik sen de hiç bir zaman sevmedin beni

Ner kadar yakından ve arada uçurum;
İnsanlar; evler, aramızda duvarlar gibi

Uyandırm uyandırm, hep seni düşündüm
Yalnız seni, yalnız senin gözlerini

Sen Bayan Nihayet, sen ölümüm kalımım
Ben artık adam olmam bu derde düşeli

Şimdilerde bir köpek gibi koşuyorum ordan oraya
Toksiz gururlu bir kişiyim aslında, inan ki

Anımsamıyorum yarı dolu bir bardaktan su içtiğimi
Ve içim götürmez kenarımdan kesilmiş ekmeği

Kaç kez sana uzaktan baktım 5.45 vapurunda;
Hangi şarkıyı duysam, bizim için söylenmiş sanki

Tek yanlış aşk kişiyi nasıl aptallaştırıyor
Nasıl unutmuşum senin bir başkasını sevdiğini

Çocukça ve seni üzen girişimlerim oldu;
Bağışla bir daha tekrarlanmaz hiçbirini

Rastlaşmamak için elimden geleni yaparım
Bu böyle pek de kolay değil gerçi...

Alıpırım seni yalnız düşlerde okşamaya;
Bunun verdiği mutluluk da az değil ki

Çıkar giderim bu kentten daha olmazsa,
Sensizliğin bir adı olur, bir anlamı olur belki

İnan belli etmem, seni hiç rahatsız etmem,
Son isteğimi de söyleyebilirim şimdi:

Bir gece yarısı yazıyorum bu mektubu
Yalnız onun okuma çarşamba günleri

Cemal SÜREYA (1931-1990)

JE SAIS QUE LES ROUTES QUI MENENT VERS TOI
SONT BARREES

Je sais que les routes qui mènent vers toi sont barrées
En outre, tu ne m'as jamais aimé

Combien sont-ils proches les gens, les maisons ;
Et le précipice entre nous comme les murs qui nous séparent

Je me suis réveillé des fois, j'ai toujours pensé à toi
Mais seulement à toi, et à tes yeux

Et toi, madame Nihayet, tu es ma mort et ma vie
Ce chagrin me rend la vie impossible

Maintenant je cours à gauche et à droite comme un chien
En fait j'ai ma fierté, crois-moi

Je ne me souviens pas de boire l'eau d'un verre plein à moitié
Et j'ai mal au cœur de pain mangé

Combien de fois je t'ai regardé à distance en bateau 5.45 h.
Chaque fois que j'entends une chanson, je pense qu'elle a été chantée pour nous

Comment un amour unilatéral fait sot l'homme
Comment j'ai oublié que tu aimes quelqu'un d'autre

J'avais des comportements enfantins qui t'affligent;
Ils ne seront jamais répétés encore une fois, pardonne-moi

Je fais de mon mieux pour ne pas te rencontrer
Cela n'est pas autant facile en réalité...

Je m'habitue à te caresser seulement dans mes rêves,
Le bonheur que tu m'as donné, j'en suis satisfait

Je m'en vais de cette ville au moins,
Être sans toi a un sens pour moi

Crois-moi, je ne te dérange jamais,
Maintenant je peux dire ma dernière demande:

J'écris cette lettre à minuit
Je te prie de ne pas la lire tous les mercredis

Traduit par Demet CÖMERT
Fransız Dili ve Edebiyatı
Yüksek Lisans Öğrencisi

Tek başına yaşayan kuşlar gibi
Yaşadım dayanabildiğim kadar
Öğüncüm bu olacak yeryüzünde

Bir yol ki kendimizden başlar
Kolay olmayan güzel olan
Gelecek Türkiye'ye gidecektir
Geçip yalnızlığın tarlasından

İnanıyorum gerçek bu tarafta
Öyle gecelerim oldu ki apaydınlık
Pişman değilim üzgün değilim
Git kafamdan yalnızlık

Talip APAYDIN (1926-)

Comme des oiseaux survivant tout seuls
J'ai vécu tant que j'ai pu y résister
Ce serait mon éloge sur la Terre

Il existe un chemin qui commence de nous-mêmes
Ce qui n'est pas facile mais ce qui est bon
Il emmène à la Turquie dans le futur
En passant à travers des champs de la solitude

J'y ai la confiance, la réalité est de ce côté
J'avais tant de nuits toute lumineuses
Je n'en ai pas de regret, je n'en suis pas triste
Va-t-en de ma tête, la solitude

Talip APAYDIN (1926-)
Traduit par Galip BALDIRAN

AŞK İKLİMİ

On sekiz yaşın nisan günleri
Dünya bir kızın gözlerinden ibaret
Hayat bir tas su içimi
Ne zaman oldu aklımda yoktu
Yağmurlar yağdı hatırladım
Yayıldı içime aşk iklimi

Toprak kokusu bu muydu
Böyle miydi benim insanların
Ben hiç yorulduğum mu severken
Ah bu uzak ses kimin
Şüphenez olmasın şimdi bile
Düşüp ardına gidebilirim

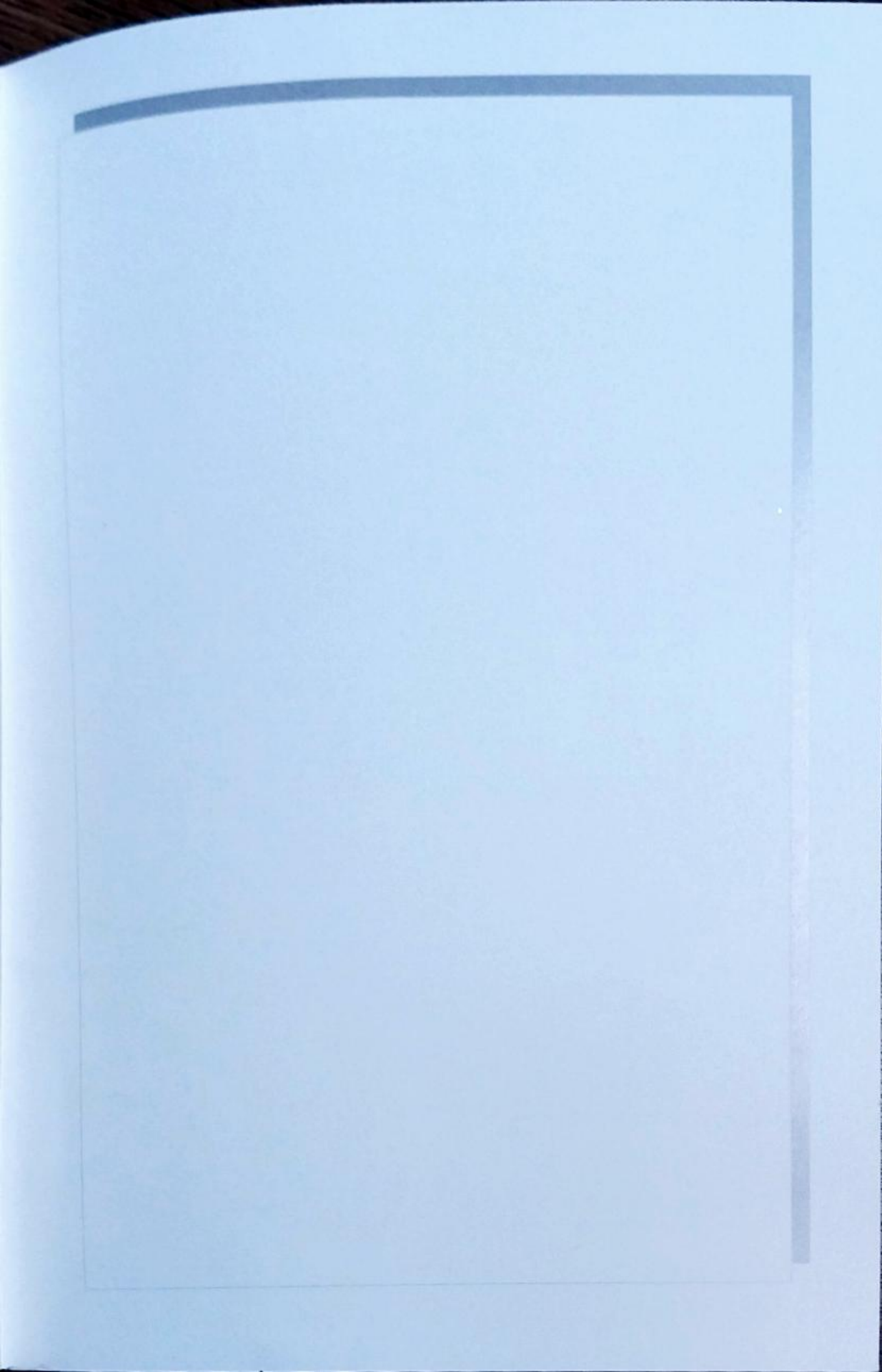
Talip APAYDIN (1926-)

CLIMAT DE L'AMOUR

Dans les jours d'avril de dix-huit ans
Le monde consiste dans les yeux d'une jeune fille
La vie n'est qu'une gorgée d'eau dans une tasse
Ça fait longtemps que je l'ai oublié
Il a plu je m'en souviens
C'est répandu en moi le climat d'avril

C'était bien ça, l'odeur de la terre ?
C'était comme ça, mes bons hommes ?
Suis-je fatigué de l'amour
Oh ! A qui appartient cette voix lointaine
Ne vous en faites pas de souci maintenant
Je peux m'en aller à sa poursuite

Talip APAYDIN (1926-)
Traduit par Galip BALDIRAN

"Eserinize
Değer
Katar..."

AYBiL

DIJITAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

www.
info@ aybilonline.com

AYBiL
DIJITAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

Merkez

Tel : 0.332 350 21 71 Fax : 0.332 350 71 21

Ferhuniye Mahallesi Sultanşah Caddesi Aktif İş Merkezi No : 30 / A
Selçuklu / KONYA

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

NİSAN - 2013

Sayı 14

*Nereye Gideceğini Bilmeyen Gemiyeye
Hiçbir Rüzgar Yardım Edemez...*

ADIM®

İki Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü
Mehmet BELEK

Yayın Yönetmeni
Melike ÖZKAN

Yayın Kurulu
Mehmet BELEK
Melike ÖZKAN
Ayşe ÖZKAN
Merve GÜNDOĞMUŞ
ELİF KARAER

Konya, Nisan-2013

Dergi Türü
Yerel Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Her Hakkı Saklıdır.
Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:
Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
Selçuklu / KONYA
adimdergisi1@hotmail.com

Dizgi
Melike ÖZKAN

Basım Yeri
Selçuk Üniversitesi Aleaddin Keykubat Kampüsü Edebiyat Fakültesi
Zemin Kat Fotokopi Merkezi-KONYA
Telefon: 0332 223 13 96

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editör'den	Yayın Kurulu	2
Al Bayrağın Gölgesinde...	Ümit TAVAŞ	3
Fikir Yoksulluğu	Şeyma YAZAR	7
Küçük Bir Çocuk	Merve KIRÇAK	9
Bir Ütopya Sayılmaz	Ceren ÇEKİLMEZ	10
Uzaklık	Merve GÜNDOĞMUŞ	11
En Sevgili	A. Ceren BAŞTÜRK	12
Sen Hep Kendini Kandırırsın	Yeliz YANIK	13
Vazgeçme	Emre AYKANAT	14
Gölgeler ve Suretler	Ayşe ÖZKAN	14
Annem	Şerife ÖZDEMİR	15
Kuşlar	Murat ERDEMİR	16
Fotoğrafta Kompozisyon	Orhan AĞAYEV	17
Onlar	Melike ÖZKAN	18
Yalnızlık	Ahmet YAMAN	19
Karanlık	Mehmet BELEK	20
Hasret	Esra ÖRS	21
İnsan Yok	Pınar ERŞAHİN	22
Sana Olan Şiirimin İdamı Olsun	A. Safa SEVİM	23
Bir Çınarın Öğrettikleri	Eşemen ÇİNİKAYA	24
Bir Veda Hikâyesi	Derya YILDIZ	26
Ne Kadar Garip Aslında	Hazal DEVECİ	27
Sen	Rauf HASANALİYEV	28
Sembolizm	Elif KARAER	29
Aşk İki Kişiliktir	Ataol BEHRAMOĞLU	31
L'amour est à deux personnes	Çeviren: Demet CÖMERT	31
Bugün De Ölmedim Anne	Ahmet ERHAN	32
Je ne suis pas mort encore aujourd'hui	Çeviren: Galip BALDIRAN	32

EDITÖR' den

Merhaba sevgili Adım Dergisi okurları...

Bilginin ana kaynaklarından biri okumaktan geçer. Bildiklerimizi ve bilgilerinizi bu dergimizde bir araya getirerek bir adım daha atmış olduk. Unutmayalım ki, bilgi paylaştıkça çoğalır ve anlam kazanır.

Her gün daha fazla okuyan, daha fazla gelişen bir toplum oluyoruz. Umuyoruz ki, giderek gelişen toplumumuzda az da olsa payımız vardır. İnsanlık var olduğu sürece okumanın ve yazmanın önemi hiçbir zaman eksilmeyecek aksine git gide gelişecektir.

Her insanın ayrı bir göz rengi, ayrı bir ten rengi ve kişiliği olduğu gibi düşünceleri de farklıdır. Bu nedenledir ki her bir okurumuzun düşüncesi bizim için ayrı bir değer taşır.

15. sayımızda tekrar görüşmek dileğiyle,

Mutlu kalın...

Adım Dergisi
Yayın Kurulu

AL BAYRAĞIN GÖLGESİNDE ŞEHADETE EREN KINALI EVLATLAR

Hastalanmış yatağa düşmüş bir baba, eski gücü, heybeti kalmamış, bitkin ve yorgun yatmaktadır ölüm döşeğinde. Evlatları hasta adamın başına toplanmıştır. Hepsi üzgün, çaresiz babalarını düşünmektedirler. Baba, evlatlarının gözlerinin içine, bana yardım edin, ayağa kaldırın dercesine bakmaktadır. Evlatları öyle gözü pek yığittirler ki babalarını ölümün pençesinden çekip alacaklar, nasıl 1000 yıl önce bu topraklara güçlü bir şekilde adım atıp, onları bugünlere getirdiyse şimdi de evlatları babaları için mücadele edeceklerdi. Onların hepsi birer korkusuz kahraman, gözü kara bileği bükülmez evlattılar. Çiğnetmeyeceklerdi babalarını. O cesur yürekleriyle analarının duaları ve başlarına yaktıkları kına ile çıktılar yola.

Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım;
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!
Kükremiş sel gibiyim, bendimi çiğner, aşarım.
Yırtarım dağları, enginlere sığmam, taşarım.¹

MEHMET ÂKİF ERSOY

ÇANAKKALE

En kesif orduların yükleniyor dördü beşi.
Şu Boğaz harbi nedir? Var mı ki dünyada eşi?
Tepeden yol bularak geçmek için Marmara'ya-
Kaç donanmayla sarılmış ufacık bir karaya.²

MEHMET ÂKİF ERSOY

Birinci Dünya Savaşı Osmanlı Devleti'nin çıkmaza girdiği bir yoldu. Çünkü Trablusgarp'ı kaybetmiş, hemen ardından iki Balkan Savaşı geçirmiş ikisinde de yenilgiye uğramıştı. Türkleştirilmiş Rumeli toprakları elimizden çıkmış ve bu ağır savaşlardan dolayı Osmanlı Devleti'nin savaştığı gücü yoktu. Emperyalistlere göre, hasta bir adam vardı karşılarında. Nitekim Osmanlı Devleti Almanya'nın yanında 1. Dünya Savaşı'na girmeye zorlanmıştı. 28 Temmuz 1918'de Birinci Dünya Savaşı başladı. İtilaf devletlerinin amacı Osmanlı'nın Başkenti İstanbul'u alıp İstanbul ve Çanakkale Boğazlarını kendi denetimlerine geçirmekti. Bu yüzden 19 Şubat 1915'te İtilaf Devletleri Çanakkale Boğazını 25 Şubat'a kadar aralıklarla bombaladılar. Ölmüş sanılan Türkler dirilmişlerdi sanki. İtilaf Devletlerinin ellerinde en iyi silahlar bulunmaktaydı, Türklerde ise 27 batarya halinde teşkilatlanmış çeşitli çapta 104 top ve bir de mayın kümesi vardı. Topların bir kısmı savaş gemilerinden çıkarılmış gemi toplarıydı. Bütün olumsuzluklara rağmen Kahraman Mehmetçik umudunu yitirmiyordu. Vatan, bayrak, din, namus uğruna var gücüyle göğüs geriyordu bütün zorluklara. Haçlı ordusu toplanmış baskıla-

¹ İstiklâl Marşı'nın 3. Kıtası. Mehmet Âkif Ersoy

² Çanakkale Şehitlerine şiiri Mehmet Âkif Ersoy

ını gün geçtikçe artırıyordu. Kınalı Mehmetler geçit vermiyordu. 18 Mart 1915'te Haçlı Ordu- su Boğazları zorlayarak geçme kararı aldı. Ama 18 Mart sabahı Türk mayın gemisi Nusret bo- ğazı mayınlamıştı. Saldırı başlamıştı, düşman gemileri boğazdan girmeye başlamış ilk isabeti Gaulois gemisi almış ve batmıştı, daha sonra Fransız gemileri boğazdan girmeye başlamış ve Fransız muharebe gemisi Bauvet aldığı isabetlerle batırılmış, daha sonra İngilizlerin irresistab- le savaş gemisi etkisiz hale getirilmişti. Ona yardıma giden Ocean isimli gemi savaş dışı bira- mayınlar son darbeyi vurmuştu. Düşman mayın temizleme gemileri boğaza girince Türk top- çularının ağır ateşle karşılaştı ve geri dönmek zorunda kaldı. Müttefik Donanması'nın Bo- ğazı terk etmesi ile Boğaz Muharebesi Türklerin kesin zaferiyle sonuçlandı. Bu yenilgiden son- sefer kara harekâtı başlatmışlardı.

Kaynıyor kum gibi, mahşer mi, hakikat mahşer.
Yedi iklimi cihanın duruyor karşında,
Avustralya'yla beraber bakıyorsun: Kanada;
Çehreler başka, lisanlar, deriler rengârenk:
Sade bir hâdise var ortada: Vahşetler denk.
Kimi Hindu, kimi yamyam, kimi bilmem ne belâ...³

MEHMET ÂKİF ERSOY

Milli şairimiz Mehmet Âkif Ersoy'un dediği gibi kimi Hindu, kimi yamyam, kimi bil- mem ne belâ saldırıyorlardı Mehmetçiğin üzerine. Kınalı evlatlar geçit vermedi, kendilerini yenilmez olarak gören Müttefikler şaşkıncı. Balkan Harbi'nde öldü sanılan Türkler yeniden dirilmişlerdi. Karadan saldırılarla püskürtüldü. Çanakkale Harbi'nin önemli cepheleri; Kumka- le, Beşike, Bolayır, Arıburnu, Kabatepe, Conkbayırı Anafartalar'dır. Arı Burnu, Conkbayırı ve Anafartalar'da yaptığı başarılı savunma savaşlarıyla savaşın kaderini değiştiren komutan Yar- bay Mustafa Kemal askerlerine : "Size ben taarruz emretmiyorum, ölmeyi emrediyorum. Biz ölünceye kadar geçecek zaman zarfında, yerimize başka kuvvetler ve komutanlar geçebilir" diyerek savaşın ne kadar çetin geçtiğini anlatmaktadır. Çanakkale, vatan evlatlarının canları pahasına toprağını koruduğu, yiğidin harman olduğu yerdir. İtilaf devletleri zehirli gazlar kul- lanmışlar, İngilizler Mehmetçiğin ayak kabıllarının iyi olmadığını bildikleri için zehirli çiviler atmışlar, batan çiviler Mehmetçiğin ayağına battıktan sonra kangren olmasına sebep olmuş- tur. Bunun bir savaş suçu olduğunu söylüyorlar ama İngilizler verdikleri cevapla hiç şaşırmtı- yorlar; doğrudur bir savaş suçudur fakat Türkler insan sayılabilir mi? diyorlar. Biz, onlara gö- re barbarız. Hâlbuki kendileri birçok ülkeyi sömürge altına almış, insanları kendi vatanlarında özgürlüğe muhtaç etmişlerdir. 25-26 Nisan 1915'te Arıburnu'nda karaya çıkıp Conkbayırı'nda ilerleyen çıkarma kuvvetleri Türk birliklerince durduruldu. Bu birliklerden biri Yarbey Hüseyin Avni Bey'in komutasındaki 57. Alaydı. 57. Alay'ın başta komutanları olmak üzere 628 kişilik

³ Çanakkale Şehitlerine Mehmet Âkif Ersoy

mevcudunun tamamı, 25-28 Nisan 1915 tarihleri arasında şehit düştü. Yiğidin harman olduğu Çanakkale, 15 yaşındaki çocukları bile asker etti. Şimdi türkü haline gelmiş bu Anadolu Ağıtı 15'likler için yakılmış bir ağıttı. Ne yazık ki günümüzde düğünlerde şarkı gibi çalınıp göbek atılmakta, kendi tarihimizi öğrenmekten o kadar aciziz ki böyle bir ağıtın hikâyesini bile bilmiyoruz. Aynı zamanda; Birinci Dünya Savaşı'nda Tıp Fakültesi'nden; 680 Türk, 40 Rum, 35 Ermeni ve 10 Musevi olmak üzere toplam 765 öğrenci silâh altına alındı. 1915 yılında Tıbbiye'ye kaydolan 1. sınıf öğrencilerinin tamamının Çanakkale'de şehit düştüğü ve bu nedenle 1921'de Tıbbiye'nin hiç mezun vermediği öteden beri söylenegelmektedir⁴. Aynı şekilde diğer okulların üst sınıflarından genç fidanlarımız gönüllü olarak orduya katılmışlardır. Deniz Savaşı'nda Rumeli Mecidiye Tabyası'nda ayakta kalabilen tek top vardı onun da mermi kaldıran vinci bozulmuştu. Seyit Onbaşı büyük bir güçle 215 Okkalık mermiyi üç kez kaldırarak namlunun ucuna sürmüş ve bu kahramanlığı ile Ocean gemisine büyük bir hasar verdimişti. Aynı gün geç saatlerde Çanakkale Boğazı Müstahkem Mevki Kumandanı Cevat Paşa, ödül olarak Seyit'e onbaşılık rütbesini verdi. Merminin bir defada kendi huzurunda kaldırmasını isteyen Cevat Paşa'ya komutanım ben o anda Rabbimin bana vermiş olduğu güç ile kaldırdım şimdi aynı mermiyi kaldıramam demiştir. Çanakkale Savaşı'nın Türk Tarihi'nde bir eşi benzeri yoktur. En kanlı savaşlardan birisidir, yetişmiş insan gücünün eriyip tükendiği büyük bir savaştır. 1916'da savaş bittiğinde 253.000 vatan evladı şehit düşmüştür. Çanakkale ile bir anlamda Milli Mücadele de başlamış oldu. Bu kadar kaybın acısını Cumhuriyet kurulduğunda da çektik. Çünkü yeteri kadar tahsilli insanımız yoktu. Anadolu'da kıtlık baş göstermiş, bütün eli silah tutan insanımız cepheye gittiğinden bütün işler kadınlarımız ve çocuklarımızın sırtına yüklenmiştir. Açlık, sefalet diz boyudur. Vatan evlatları bizim özgürlüğümüz ve Al Bayrağımızın semada hür bir şekilde dalgalanması için bütün zorluklara göğüs gerdiler. Bizler o insanların o dönemde nasıl acı çektiklerini bilmiyor, kendi tarihimizi araştırmıyoruz. Üzülerek söylemeliyim ki hâlâ birçok şeyin bilincinde değiliz. Her şeyi çok çabuk unutuyoruz. Geçmişimize bakarak, geçmişimizden ders çıkartmıyoruz. Dün o insanlar bizler için canlarını verdiler, ama biz hâlâ yediğimiz yemekten, içtiğimiz sudan şikâyetçiyiz. Mehmetçiğin 1917 yılındaki yemek listesi:

1917 YILI YEMEK LİSTESİ

GÜN	SABAH	ÖĞLE	AKŞAM	EKMEK
15 Haziran	Üzüm Hoşafı	Yok	Yağlı Buğday çorbası	Tam
26 Haziran	Yok	Yok	Üzüm Hoşafı	Tam
18 Temmuz	Üzüm Hoşafı	Yok	Yok	Yarım
8 Ağustos	Yarım ekme	Yok	Şekersiz üzüm hoşafı	Yok

⁴ İstanbul Tıp Fakültesi genel ağ sayfası. 1. Dünya Savaşı'nın Meçhul Tıbbiyelileri Prof. Dr. Nuran Yıldırım

Not: 21 Temmuz 1917' den itibaren başlayarak ordu emriyle ekmeğin istihkakı 500 gram'a indirilmiştir. Çünkü un ve ekmeğin kalmamıştır.

Acaba biz bu yemek listesinden ders çıkarabilir miyiz? Tabelâlarda ekmeğin israfını önlemek için ülke genelinde, yayın kuruluşlarında uyarılar yapılmakta, ekmeğimizi çöpe atarak ne kadar kaybettiğimizi bildirmektedir. Aslında bu yemek listeleri yer almalıdır o tabelâlarda ve o görüntülerden belki birçoğumuz kendisine ders çıkarır. Biz günümüzde kazandığımız Zafer'leri tam anlamıyla bilinçli olarak kutlamamaktayız, hâlâ insanlarımız bilinçsiz. Kamuoyu yoklaması yapılsa çok azımız Çanakkale'ye gitmiştir. Japonlar, Hiroşima ve Nagazaki'yi, çocuklarını küçük yaşta itibaren ellerinden tutarak gezdirmektedirler. Nedeni ise çocukların o yaşta geçmişten ders almalarıdır. Aynı zamanda Avustralya ve Yeni Zelanda'dan, İngilizlerin kandırarak getirip bize karşı savaştırdığı Anzakların torunları her yıl düzenli bir şekilde Çanakkale'ye gelmekte ve Atalarını anmaktadırlar. Biz kutlamalara daha fazla kişiyle katılmalı Atalarımıza olan borcumuzu bir nebze olsa bu şekilde ödemeye çalışmalıyız. İşte bizde evlatlarımızı Atalarımızın ne zorluklarla emperyalizme geçit vermediğini, şehitliklerimize götürerek onları bilinçlendirmeli ve sağlam yarınlar inşa etmeli ve Atalarımızın, Ata Yurdu'nu ne zorluklarla kurulduğunu öğretmeliyiz. Aziz şehitlerimizin mekânları cennet, ruhları şad olsun. Bizlere haklarını helâl ederler inşallah.

Ümit TAVAŞ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

FİKİR YOKSULLUĞU

Hiç kırmızı araba düş kurar mı? Yıldızlar konuşuyorsa eğer, sesleniyorsam, duyuyorsa, kırmızı arabalar da dilek tutar bence.

İnsanlar artık kurdukları cümlelerde bile bir başkasının düşüncesini yererek konuşmaya başladılar. Çünkü kendilerini ön plana çıkartacak şeyin tasarladıkları cümleler ya da bu zamana kadar taşıdıkları değer ve doğruları değil de başkalarının söylemlerinin yanlışlığı olduğunu sanırlar. Aslında doğru, yanlış olan şey ise bu yanlış düzeltmemeleridir. Çünkü işlerine gelmez, öz güven problemlerini etraflarındakileri eleştirerek kapatmaya çalışırlar ki bu yüzden başkasından yola çıkarlar. Diğer düşüncelerden önce kendi bahislerinden şüphe duysalar o zaman en doğru şeyi en azından kendileri için yapmış olacaklar. Ortada bir fikir yoksa yalan vardır. Kaybolan bir şey varsa, bulan kişi çalmıştır gibi bir itham ama ilk söylediğim şeyin doğruluk payı daha yüksek, duygu yoksa sahtelik vardır, fikir yoksa yalan. Toplum baskısı denen şey bizi konuşmaya iter böylelikle fikrimiz yoksa bile biliyormuş gibi davranıp çıkmaz yollara girer ve hayal etmediğimiz kadar yalanın içinde buluruz kendimizi. Bunu yapmamak için, ya da en basit örnekle yükselme çabası içindeyken daha komik duruma düşmemek için bazen susmamız gerekir, susmak için ise bunun nasıl yapıldığını bilmemiz önemlidir. Aynı zamanda, savunacağımız durumların bize ne kadar doğru geldiğini tartmak ustalık işidir, zekâ işidir bir yerde, hayata bakış açımızı yansıtmak ki eleştiriden başka bir fikre sahip olmayanlar için ne kadar zordur kim bilir. Konuşmaya başlamadan önce söyleneceklerin beyne birikmesi demek onların bilgilerine işaretken bir cümleyi ikiden fazla kuran kişinin beyne biriken bilgi sayısı yüzde bir bile değildir. Bunun için sizi dinlerken başka taraflara bakan insanlardan uzak durun. Bu bazen saygısızlık bazen dikkate alınmadığınız belki karşıdakinin sizden sıkıldığı anlamına da gelse bu durumda anlamamız gereken tek şey karşıdaki sizi dinliyor olsa dahi sergilediği yanlış hareketten dolayı hiç düşünmeden varacağınız sonuç daima aynı olmalı "hiçbir bilgisi yok ve asla olmayacak" anlattığınız şey hakkında elbette bilgisi olmayabilir. Ama ahlaki değerleri bilmemesi bir adım atmaktan öteye gitmez, karşıdakine en azından insan olduğu için saygı duyulması gerektiği hususundan bir haber de olabilir ama burada bilgiden ya da bilgisizlikten kasıt belki de nasıl davranması gerektiğidir. Basit düşünmek gerekir. Herkes değiştiği gibi iyiye giden şeylerin de değişim gösterdiğini açıkça görüyoruz ne acıdır ki başta ta-

mamen çevremizdekilerden ister istemez etkileniyoruz ya da onlar bizi etkilemek için çok uğraşıyorlar belki başarıyorlar, bilemiyorum. Kendi kişilikleri hakkında en ufak bir fikre sahip olmamaları onları hiçlik kavramından daha farklı bir hale getiriyor. Hayatlarında olup biten sadece isimleri, boyları, saçları, kıyafetleridir ve olan biten her şey onların üzerine kurulu sanki. Ama sınırlı, ama ifadesiz, ama dünya yine de onlardan ibaret değil mi? Bunu biliyoruz bizde ona göre davranmalıyız ve onlara önem verip olmaması gereken şeylerde duyarlılık göstererek, fikirlerimizi paylaşarak onları tedavi yoluna götürebiliriz. Fakat doğruyu bilseler de, görseler de uygulamayacaklardır. Bu yüzden sadece onların sayesinde farkında olmadan daha iyi bir insan olabiliriz. Bu bazen çıkar ilişkisinden başka bir şey halini almaz. Aslında yine de bunu bu şekilde değerlendirmeyelim yerine yani adına yapılan bir takım ufak hareket ve belirtilmesi gereken kısa cümleler olması gerekir. En azından insanoğlu hiçbir şeyi unutmaz ders almaları önemli değil önemli olan unutmamaları, sizi yanlış anlayan biri aradan yıllar da geçse de en azından bir gün anlayacaktır ki muhtemelen bunu kabul etmeyecektir. Bu yüzden hem kendimize hem kırmızı arabaların düşlerinin gerçekleşmesine yardımcı olalım, yıldızlarla konuşalım.

Şeyma YAZAR
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

KÜÇÜK BİR ÇOCUK

Daha küçük bir çocukken;
Mutluydum.
Amcam çikolata getirdi diye.
Daha küçük bir çocukken;
Gururluydum.
Babam herkesten daha güçlü diye.
Daha küçük bir çocukken;
Umutluydum.
İleride doktor olacağım diye.
Daha küçük bir çocukken;
Sevimliydim.
Büyükler ilgi gösterebilir diye.
Büyüdüm.
Mutlu değilim;
Çünkü çikolatayla yetinemedim.
Gururlu değilim;
Çünkü babam yıllara yenik düştü.
Umutlu değilim;
Çünkü okusam da bir şey fark etmedi,
Sevimli değilim;
Hayatta gülecek bir neden yok.
Korkuyorum çok.
Ay dedeyi bulamaz oldum gecelerimde,
Uyumaz oldum annemin ninnileriyle,
Yorulduğumda atlayamadım babamın kucağına,
Doyasıya sallanamadım,
Söyleyemedim ufak bir türküyü bağıra bağıra.
Ben küçük bir çocuk olmak istedim.
Büyümek ağır geldi baba...

Merve KIRÇAK
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

BİR ÜTOPYA SAYILMAZ

Bir gün değiştirmeye kalkışsaydım dünyayı, dünyayı; ilk önce 38 beden olmaya çalışmakla başladım. Daha kolay kıyafet bulur, yürürken daha az nefes nefese kalırdım. Sonra sıra yolda mendil satmaya direten çocuklara gelirdi. Hepsini içinde hiç kâğıt mendil olmayan bir kampa sokar, her şeyi parasız verirdim, verirdim ki parayı, parayla olan savaşlarını unutsunlar. Sonra kimsenin sıra beklememesini sağlardım; otobüslerde, bankamatiklerde, ucuzluklarda. Herkesin ucuz ama güzel kıyafetler almasını sağlardım. Gipta olsun haset olmasın insanlar arasında. En iyi kalpli insanlar patronlar, meclistekiler ve öğretmenler olsun diye uğraşırdım. Kimse kızmasın kimseye. Sonra bir de aşk acısı var hani; insanlığın problemi. Ona hiç dokunmazdım...

Bırakalım dibine kadar yaşabildiğimiz ve herkesin tadabildiği tek bir şey kalsın.

Ceren ÇEKİLMEZ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

UZAKLIK

Uzaklık kötü şey...

Sevdiklerinin kızgınlığını özlemek de... Evini, dolabını, televizyon karşısında uyuklamaları özlemek. Uykü garip oyunlar oynuyor. İstanbul'a kapatıp gözlerini Konya'ya açmak, her gün aynı sitemi koklamak gibi... Kınamayın beni a dostlar! Bu satırlar içimden geldiği gibi...

İstanbul'dan başka bir yerde yaşayamam diyen ben... Nasıl da sınanıyor insan yapmam dedikleriyle... Tokat gibi çarpıyor yüzüme laflarım, sonra elime bir kitap geçiyor... Gülüyorum... Sanki ben yazmışım gibi geliyor, şaşırıyorum... "Kibrimle dalga geçiyor kâinat inceden inceye görmesini bilene..." Elbet vardır bir hikmeti diyerek sıyrılmaya çalışıyorum bu düşünceden. Mutlu bir çocuktum ben... Ama işin gençlik ve yetişkinlik kısmı sarsıcıymış... Hiç uzak olmadım sevdiklerimden, bastığım kaldırım taşını bile değiştirmedim çoğu zaman... Sonra halka bir yerde kopuverdi de özlemek neymiş gerçekten anlattı dünya... Rüzgâr bekliyorum şimdi, karaya vuran geminin yırtılmış da olsa umut vaat eden yelkenlerini şişirsin diye... Deniz kokusu gelir belki diye, yanına annemin kokusunu da alarak... Belki güneşi sevdiklerimden daha erken uğurlamak zorunda kalmadığım günler de gelir. Az kaldıkça azalmaya devam etmediğim günler... Bir yandan da buraya çok alıştığımı hissediyorum. Bu iyi mi kötü mü kestiremiyorum... Ama eğlenceli geliyor burada hayat, arkadaşlığın bile garip bir tadı var burada. Çok iyi insanlarla karşılaştım. Burayı da özleyeceğim tabii ki... İlginç bağlar kuruyor insan, bir yandan doğduğun, büyüdüğün, havasını suyunu nefesin gibi bildiğin bir yeri ve seni seven kalpleri özlemek... Bir yandan da buradan sadece kendinden sorumlu olarak yaşamanın hafifliği... Tabii eski dostlukların da ne kadar pekiştiğinin hesabını siz yapın! Her anlamda büyük bir kazanç içindeyim... Sanki buradan önceki yaşantıma İstanbul'a dair her şeye yabancıyım gibi... Tüm ezberlerim bozuldu hayata dair... İçimde ne kadar melodi ne kadar koku varsa ezberim bozuldu. İçinden deniz geçen ben, şimdi biriktirdiğim suların, denizlerin kokusunu taşıyorum gözlerimden... Bu yüzden uzaklığım kilometrelerce ölçülüyor artık... Doğduğu şehre yabancı biri çıktı içimden bu günlerde. Bu sebeple "kendinin bile en ücrasında" ruhum...

Merve GÜNDOĞMUŞ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

En Sevgili

Dinle, Ey sevgili
Çerağ kaybetmek nedir bilir misin?
Ruhunda hicranı söylemek hikâyesini
Avare gezen gönlün feryadını
Göklerde sönen yıldız edilen matemini
Söyle, En sevgili
Bülbül de ses gülde renk açmaz oldu
Vaat edilen son şarap içilmeden döküldü
Sisler içinde bir mazi kayboldu
Gönlüm, gönlünün hazanı ile doldu
Yandım, En sevgili
Dünyayı feda eyler idim sen benim olsan
Eğlemezdim şikâyet ahkâm-ı sevdadan
Cihan-ı kalbimde gam yer bulmadan
Gel de uyandır Leyla'yı derin uykudan...

Aygen Ceren BAŞTÜRK
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

SEN HEP KENDİNİ KANDIRIRSIN

En çok söyleyemedikleri yakar insanın canını
İyi de olsa kötü de olsa
Seni seviyorum diyemeyenler pişmanlık içinde geçirirler vakitlerini.
Diğer grup biraz farklıdır...
Genelde bir giden vardır ve gidene söylenecek çok söz biriktirmiştir içinde...
Ah keşke şunu da deseydim diye dövünüp durur.
Bir ömür versen ona yinede yetmez bitmez onun dövünmesi.
Çünkü ne söylerse söylesin biliyordur ki içindeki yangını söndüremeyecektir.
Derin bir boşluktur yani kaçıışı yoktur.
En çok yeniden başlamak yakar insanın canını...
Birine yeniden anlatmak kendini,
Neleri sevip neleri sevmediğini anlatmak,
Mesela küçücük bir uğur böceğinin elime konması beni mutlu ederken, bir böcek dünyaları yıkma
sebebim olabilir benim.
Yüzüm kızarıncı çok çirkin olduğumu zannedebilirim...
Bilen bilir saçlarımı pek severim, küçükkken saçlarım kısa diye pazar meydanında bana uygun peruk
arayışlarım bile oldu benim...
Küçükkken tavşanımın boynuna ip bağlayıp gezdirmişliğim de vardır neyse ona hiç girmeyeceğim.
Evrane her ne kadar pozitif enerji yaysam da karakersiz insanları bulup çıkarmışlığım var benim.
İnsanlara ne kadar toleranslı olsam da beni üzebildiklerini görmüşlüğüm, kazık yemişliğim var benim.
İşte zor gelir tüm bunlar...
Kendini en baştan anlatmak ve anlaşılmayı beklemek zor gelir insana.
Hele birde kendini kandırmalar vardır...
En olmayacak insanlara onca anlam yükleyip güzel şeyler bekleyebilir insan evet, bunu yapabilir.
Kendisiyle çelişir en tahammül edemeyeceği şeye günlerce, aylarca katlanabilir,
Bir de bunun adına aşk diyebilir...
Birçok şeyi görmezden gelebilir ve sabrının son damlasına kadar harcayabilir.
Evet, en kötüsü bir başkasının yaptığı hata için kendini kandırmaktır.
O bir başkası hep seni kandırır sense hep kendini kandırırısın...

Yeliz YANIK

Fransız Dili ve Edebiyatı

2. Sınıf

VAZGEÇME

Bırak terk etsin bahar bizi,
 Boş ver ayrılışın yapraklar dalından.
 Ne çıkar bulutlar yollamışsa yağmuru?
 Hem kime ne göç etmişse kuşlar?
 Yeter ki sen gitme,
 Sen gidersen mutluluk bize ulaşmaz.
 Yeter ki kal sen,
 İnan ki ayrılık bize bulaşmaz.
 Gözden uzak olunca biliyorum gönül de uzaklaşacak,
 Bak gidersen tanıdık tüm yüzler tuzaklaşacak.
 Dur şimdi vazgeçme!
 Az geçsin, yaz geçsin, sen vazgeçme...

EMRE AYKANAT

GÖLGELER VE SURETLER

Gölgeler ve suretler,
 Hayatımız bu iki şeyden ibaret.
 Gölgeler; tanımadığımız insan gölgeleri.
 Farklı zamanlarda, farklı yerlerde
 Sürekli karşılaştığımız, selamlaştığımız
 Gölgeden ibaret insanlar.
 Varlıklarıyla yokluklarının birbirine karıştığı,
 Sessiz ve bir o kadar da heybetli duran gölgeler.
 Suretler; silik, mutlu, mutsuz, anlamsız
 Boş bakışlı donuk suretler.
 Her defasında "Acaba ne düşünüyor?" dediğimiz
 Farklı renklerde, cinslerde, tenlerdeki suretler.
 Her biri diğerine zerre kadar benzemeyen
 Silik suretler.
 Hayatın bir kenarına tutunmuş yanında seni de
 Elinden tutup götüren suretler.

Ayşe ÖZKAN
 Fransız Dili ve Edebiyatı
 4. Sınıf

ANNEM

Bana öyle bakma anne! Gülemem... Benden her gün "merhaba" dememi bekleme! Biraz buruk, biraz yorgun düşmüş zihnime ihanet edemem. Bu kadar acının eşiğinden geçmişken ihanet etmemi bekleme hüznlerime, beni güldürerek... Öyle bir yer var ki anne, gitmek isteyip henüz keşfedemediğim. Her günün sonunda bir kaçamak yapıp acılarımı, kederimi, kafamın içini karınca gibi kemiren düşüncelerimi bırakabileceğim bir yer. İçimde öyle bir "susus" var ki anne henüz anlamını bilemediğim... Uçurumlara gidip atasım var, kendimi olur da içimdeki "susus" çılgın atar diye. Denizlerde kendimi boğasım var, olurda içimdeki gece gündüz olur diye.

Anne! Söyle onlara durmasınlar çalsınlar sessizliğin nağmelerini. Sarhoş olasım var bu gece yalnızlığımı içerken yudum yudum... Ben gözlerindeki o tatlı tebessümle büyümüşüm meğerse. Affet! Ama sakın beni bana emanet etme anne, gülemem, gülmesem ölürüm bilirsin. Kim ne söyleyebilir ki bana sen yanımda oldukça. Yine ben eteklerine sımsıkı tutunurken başımı okşayıp saklayabilir misin beni arkana? Koruyabilir misin hayata inat? Ben arkana saklanırken küçüklüğümde olduğu gibi geçer mi korkularım? Diner mi bu kalp ağrısı? Ya dinmezse acım, ya geçmezse korkum anne? Tozu dumana katarak varıp gidesim var bu bedenden sen bırakırsan. Bu sabah büzüşüp yine bir köşeye hıçkırma hıçkırma ağlayasım var içimde yarım kalmış tüm çocukluğumla. Kızma, anne! Ama doğuşuma lanet edesim var öfkeden kızarmış gözlerimle...

Dün yine sinirlendiğimde yaptığımı, yani saçlarımın bir tutamını ağzıma alıp ısırırken sana yakalanmışım ya, sorma niçin sinirlendiğimi, söyleyemem... Sana beni ölecek kadar sevenin, beni bırakıp gittiğinde öldüğümü söyleyemem. Onsuz ellerimin nasıl üşüdüğünü, her adının geçtiği yerde nasıl ürperdiğimi anlatamam...

İşte! İşte sırf bu yüzden yosun tutasım var, bir tutam durgunluk olup suda. Ah be anne! Değişmem hiçbir şeye şu hiç eskimeyen kaldırımlarımı, ne vakit yürüsem kaldırımda ıslık çalıp şeytana uyasım var. Ne zaman yapsam kızarsın ama bu akşam oturup fütursuz soğukla buğulu cama içimdeki sırrı yazasım var...

Bana öyle bakma anne! Gülemem... Benden her güne "merhaba" dememi bekleme. Biraz buruk, biraz yorgun düşmüş zihnime ihanet edemem...

Şerife ÖZDEMİR

KUŞLAR

Uçmaktan yorgun kuşlara uzanmış gözlerim büyüyor
Elimde ıslanıyor sanki rüzgâr
Yorulmaya başlıyorum ben de
Bir kimsesiz toprak parçasına konuyoruz birlikte
Dinlemeye başlıyoruz yanımızdan geçen zamanı
Güneş içimize damlıyor, ısıyor hayallerimiz
Kuşlar sessiz, toprak sessiz
Ne çok umutlanmışız gökyüzüne bakarken
Üzülecek bir şey yok, susuyoruz sadece
Yağmuru özlemeye başlıyor kuşlar olur olmaz
Gökyüzü büyüyor aniden, dünya küçücük
Konuşmaya başlıyor kuşlar
Çocukluğum, mavi uçurtmam
Tren raylarına saplanmış demir gülücükler
Dallarda asılı kalmış nice hayallerim
Sıralanıyor uzun, sıksa gagalarda
Tedirgin olmamak elde değil
Kuşlara yakışmıyor konuşmak
Yüzüme çarpmasından değil
Azlığından korkuyorum çocukluğumun
Uçup gitme vakti gelsin artık
Birlikte uçup, susalım hep bir ağızdan
Uzaklaşalım topraktan
Gökyüzüne sığınalım üşüyerek
Olmaz biliyorum ama
Diliyorum da susmaktan ölürlen
Susuyor kuşlar, susuyor gözlerim
Maviliklere karışıp yok oluyor kuşlar

Murat ERDEMİR
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

FOTOĞRAFTA KOMPOZİSYON

Bilindiği üzere kompozisyon çeşitli parçaların birleşmesinden meydana gelen bir bütün oluşturma işidir. Aynı şekilde fotoğraf çekerken de bu bütünü oluştururuz. Fotoğrafta kompozisyon kare içindeki konuları göze hoş gelecek şekilde seçmek ve düzenlemekle ortaya çıkar. Bu şekilde çalışmamızda ortaya koyduğumuz kompozisyonumuz, fotoğrafta verilmek istenen mesajın yerini bulmasına aynı zamanda da fotoğrafın akılda kalıcılığını artırmasına olanak sağlayacaktır. Kompozisyon tekniğiyle fotoğrafa bakarken başka kimsenin bir yardımı olmaksızın amaçlanan mesaj, bakan gözlerle anında iletilmiş olur. Bir bütünü temsil eden kompozisyonu elde edebilmek için bir takım özellikleri barındırıyor olması gerekir. Ancak bu şekilde fotoğrafın biçimini oluşturup okunaklı bir görüntü elde edilebilir.

Bu özellikleri kısaca açıklamak eminim bir fotoğrafta kompozisyonu oluşturmak adına hem bizlere çok yardımcı olacak hem de baktığımız her fotoğrafta işlenen kompozisyonu hemen algılamamızı sağlayacaktır.

Fotoğrafta çok önemli bir yere sahip olan teknik her hareketin saptanacağı bir kritik anın bulunmasıdır. Bu an başlangıçta, ortasında veya sonunda olabilir. Örneğin; oduncunun havadaki baltası hareketin ortasıdır, dalgaların kayalarla buluşup dönmesi ise hareketin bitimidir. Yine aynı şekilde fotoğraf çekerken bakış yönümüzü belirlemek bir o kadar önem teşkil eder. Konudaki değişimin izlenebildiği yönden bakılması gerekir. Çamaşır yıkayan bir kadının yandan ve arkadan çekilen fotoğraflarının önden çekilenlere göre daha az belirgin olması buna çok güzel bir örnektir. Bir diğer önemli unsur olan bakış uzaklığı da fotoğrafa büyük bir katkı sağlar. Çekilen konu çerçeveyi yeterince doldurmalıdır. Örneğin; normal objektif ile yüz metreden çekilen balıkların ne yaptıklarını kestirebilmek güçtür. Fotoğrafta dikkat edilen sadelik, fotoğrafı mümkün olduğunca az elemanla anlatmaya çalışması bakımından ve ilgi merkezini artırmak için karmaşık olmayan bir fon seçilmesi fotoğrafta kompozisyonun olmazlarından sayılabilir. Bu ve buna benzer özellikleri bir araya getirdiğimizde hafızalardan hiç silinmeyecek bir kompozisyon elde etmek oldukça kolaylaşır.

Orhan AĞAYEV
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

ONLAR

Bakma sen benim içten gülüşüme

Yüreğimin yarısı gamı, yarısı anılarımla dolu

Bilmek istemezsin aslında gerçekleri

Zaten gözlerin de bilmek istemiyor sanki

Bakışlarına bakarım ben senin

Görmek istemem görürüm içindekileri

Bilmek isterim aslında senin gerçeklerini

Yüreğimi bir de seninle doldurmak isterim

Herkesi bilirim, tanırım ben

Beni korumaya çalışma onlardan

Her şeyi bu gözlerimle gördüm ben

Gerçekleri zaten onlardan öğrendim ben...

Melike ÖZKAN
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

YALNIZLIK

Üşüyor içim. Yalnızlığım hükmediyor, kimsesizken düşlerim. Sevilmiyor hiçbir şey, uzak kaldıkça gönle. Göremesem de sevebildiklerim var elbet. Onlar da sevildiğini bilmezler. Bilemezler çünkü dudaklarım mühürlü ve kursağıma takılıyor tüm sevinçler. Çaresizliğim bundandır çoğu zaman. Beni dize getiren yalnızlık yapılan küçük bir yanlışlık olsa keşke. Hatırlamayı unutmuşsa olsa keşke sevenler beni unutacaklarına. Ne vardı sanki kendimle kalacak. Gidenlerden birinin peşine takılıp gitseydim keşke. Gitseydi bu beden de. Nasılsa kimsesizliğe vurulup sürgün oldu yüreğim. Ne de olsa hatırlamıyor unutanlar ve unutulmuyor hatırlananlar. Ya ben çok yanlışım, ya da çok yanmışım. Ve öyle devam eder ben susmayı öğrenemedikçe. Göremedikçe gerçeğin ardına istiflenmiş düşleri. Düşüşüm de olsa düşlerim, kimsesizliği, düşünüşlerim olur kimseler. İşin tuhafı kimler olduğunu da bilmiyorum bu kimselerin. Kimlerse artık bu kimseler, sessizce gölgeleyip hayatımı öyle çekiliyorlar bir köşeye. Niye olmasındı ki ümitler? Neden hayata kapılıp gidemiyoruz da, artık hayatta birer ayrıntı olmaktan öteye geçemeyenlerin ardına takılıp kalıyoruz? Sorgusuz sualsiz kabullenebilsek ya geçmişini ve isyan edebilsek keşke kendimizce...

Susuyorum. Çünkü cevap vermeme bekliyor anılar. Seslenmemi istiyor umut. Susuyorum. Hem kendime hem kimseye hem de hiç kimseye verdiğim en güzel cevap bu diye düşünüyorum kendi kendime. Bir nevi şahsi dolduruşa getiriyorum kendimi. Kendime inanıyorum bir anlığına. O kadar düştüğüm de oluyor ister istemez. Kim bilir belki her şeyi yaşamışlık adına yapıyorum, yaşıyorum bunları. Belki de sebepsiz, öylecesine yaşıyordur hayat. Belki kimsenin elinde değildir de sadece sen varsındır su götürmez bir gerçeklikle. Belki de tüm bu ihtimallerin aksine hiçbir şey yoktur aslında ve hiç kimse de olmamıştır asla. Olmayacaktır büyük bir olasılıkla. Olmasın da zaten. Bu kadar alışmışken yalnızlığa, hiçliğe kimsesizliğe bakarsın fazla gelir yaşamak bana.

Ahmet YAMAN

KARANLIK

Kapkaranlık hücrem, hayatım
Dokunsam dökülecek yıldızlar gökyüzünden
Derin sessizlikler geziniyor tepemde
Ayuçlarımla yakıyor tuzlu yaşlar
Kapkaranlık yatağım, kelimelerim
Sokulmaya çalışırken duvarın en dibine
Ruhum soluyor, çaresiz
Pencerem kör, kapımda hayalin
Sahipsiz dolanıyorum ortasında yokluğun
Biraz aralasan gözlerini
İçimde ilkbahar neşesi
Saçların dolanıyor parmaklarıma
Kopuyorum hayattan ansızın
Işıklar söneli bakışlarımda, bekliyorum
Tedirgin ürperiyorum, soğuk düşünceler
Kapkaranlık kitaplarım, evren
Sonsuzluk damlıyor bakışlarından
Pencerem ağlamaklı, titriyor
Karanlıkta hain bir gölge
Olur ya yarına çıkmazsa bedenim
Ruhum korur bu kelimeleri
Şimdi korkakça esiyor rüzgâr
Işık olmalısın bana
Aydınlığa kavuşmalıyım sende
Oysa biliyorum, gelmeyecek gözlerin
Kayboluyorum yalnız parmaklıklarda
Kapkaranlık hücrem, hayatım

Mehmet BELEK

HASRET

Sus kimseler duymasın seni nasıl sevdiğimi... Derken şarkının tınısı bir at şahlandı gücün doruklarına... Bir sevda sözü mırıldandı sağır kulaklara... Herkes kendine çekti tüm çiçek kokularını bir ahenktir kapıldı müziğin ince sazına... Gözlerde ışıklar dolusu insanlar kalplerde derin bir hüzün... Kimi sevdiğinin ayrılıkla kavuşamama çizgisinde, kimi sevdanın beyazında, kimi ruhun topraktaki ala karışımında... Ellerinde sıcaklık yüreklerinde umudu olanların öyküsü bu... Bu öyle bir anlatımdır ki sızlatır derinden kapanmayan eski yarayı sözlerin bittiği yaşların konuştuğudur... Özlemlerle yıkanmış, nefretten yoksun bir evin tüten bacası gibi tüp duran hasret öyküsü... Yoktur bir çaresi öyle ya hangi devirde, hangi yaşamda görülmüş aşkın kavuşabilme ihtimali, hangi yazar dillendirmiş mutlu sonla biten bu öyküyü... Ne Leyla'sı kaldı ne de Mecnun, Ferhat yoktu artık dağları delen ölümün soğuşuna inat... Yazılmazdı çünkü böylesi öyle ya illa bir tutam hüzün olmalıydı, illa bir demet nefessizlik... Yoksa nasıl yazılırdı yar'a duyulan hasret öyküsü... Ne denli bir çaresizliktir ki dağın zirvesine ulaşıp alayağı olmak solup gitmekti her hasret diyişinde, nasıl bir yürek yangınıdır ki her su içişiniz de sönecek alev körüklenir... Nasıl olurda düğümlenir gırtlakta sevda sözcükleri... Söylenmemiş yarım kalan cümleler nasıl da eli kolu bağlı kalır, yakışacak olan çiçek kokuları bataklığa gömülür...

SEN...

İçime çekmek istiyorum hasretin kör kuyuda ki umudunu, ayalarımı kanatırcasına sımsıkı tutmak sonra da gitmesi gereken yere salıvermek istiyorum... Yazılmayanı yazmak şairlerin, yazarların o melun kaleminden kurtulmak istiyorum... Çünkü ben hasretimi sana dillendirmek değil bir kalem, bir kâğıt, değil puslu bir geceye ben sadece ruhuna bedeninin her zerresine ilk günkü gibi duyabildiğim kokuna yazmak istiyorum... Tüketmeden seni satır satır gönlümün uçsuz bucaksız sayfalarına kalemim kırılırcasına işlemek istiyorum... Çünkü ben hasretinin en koyusunu yaşamışlığımla seni derinliğime sıcakla soğuşun zıtlığına yazıyorum.

Esra ÖRS
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

İNSAN YOK

İnsan arıyorum, boş sokaklarda deli divane koşuşturup insan arıyorum,
Yağmurun iniltilerini duyuyorum, ağlıyor
Yağmur ağlıyor duyuyor musun?
İnsan arıyor, nezdinde ıslanan insanları
Saksılar bomboş kalmış, çiçekler artık kokmuyor
Kim küstürdü sizleri? Sormaya dilim varmıyor
Gölgeler yok olmuş, güneş yüzünü asmış
Gece yalvarıyor.
Bırakma beni diyor sensiz, bir başıma!
Güneş, geceye kıyamamış bak bugün de açmış
Senin hatırına diyor, senin hatırına geldim bugün de...
Yoksa nasıl katlanılır bu sessizliğe!
Sersefil olmuş kuşlar,
Gördün mü Ebabilleri ağızlarında taşlar, öylece bekliyor
Hepsi de inliyordu duydun mu? Nerede bu insanlar?
Ey Sema!
Ebabiller gökte asılı kaldı!
Ey deniz! Dalgaların bir bıçak gibi saplanıyor kalbime
Biliyorum matem tutuyorsun ama
Sende asarsan o masmavi yüzünü,
Kapkara olur kahrından Gökyüzü...
Nasıl bir yerdeyiz biz boş sokaklar, bomboş satırlar
Yazmayan kalemler, küf tutmuş kelimeler
Görmeyen gözler, duyulmayan sözler var.
Nasıl bir dünya ki burası coşkusu dolup taşan nehirlerde yok
Öyle bir âlem ki kahrı, kederi, derdi çok
Gül kokmaktan bıkmış bülbülün gönlü Aşka tok
Nasıl bir yer ki burası insan yok!

SANA OLAN ŞİİRİMİN İDAMI OLSUN

Bazı şeyler zamansız yaşanır hayatta
Belki de biz her şeyi zamansız yaşamışız
Eğer doğrulardan söz edeceksek olursak
Ki edemeyiz de
Bu kadar yalan yanlış şeylerden sonra
Geride bıraktığımız tadımızı kaçırarak yalan dolu hatıralar kalmışken
Onları unutmak mümkün olmasa da,
Çabasında görüyorum kendimi
Kimin haklı olduğu ya da kimin yalanlarla dolu olduğunun önemi yok
Artık yapacaklarımızı düşünmenin sırası diye düşünüyorum
Mesela ben ilk olarak;
Adının harflerini kaldıracam
Gönlümün alfabesinde ki, harflerin arasından
Adın geçmesin cümlelerimde yoksa...
Hatırlar unutamam seni.
Sonra da;
Gözlerinin rengini sileceğim
Gördüğüm renklerin arasından
Gözlerinin rengi gelmesin aklıma!
Yoksa hiç ama hiç unutamam seni
Ve son olarak da;
Sana son şiirimi yazacağım.
Evet, bu şiir diğer şiirlere nazaran çok farklı olacak
Belki okur musun? Bilemem ama
Şiirimde;
Adının harfleri bile geçmeyecek
O güzel gözlerinden bahsetmeyeceğim
Mısraları yazarken gözlerim dolmayacak
Ellerim titrek titrek tutmayacak kalemi
Anlatacak çokta bir şeyim olmayacak aslında
Çünkü sana duygularımı anlatacak eskisi gibi bir kalbim yok artık...
Sevdamız gibi şiirde yarım kalıp bir yana dursun
Sayfaları kirlettiğim kalemler kırıldı artık
Bu da sana olan şiirimizin idamı olsun...

Ahmet Safa SEVİM
Gediz üniversitesi
Ekonomi bölümü
3. Sınıf

BİR ÇINARIN ÖĞRETTİKLERİ

Hafif duyguları dile getirmek ne kadar da kolaymış okuyunca, yalnız kalınca anlıyor insan bunları, ne zormuş dünyayı omuzlanmak. Bilmezdim baba sen yanımdayken bunları, bir ben öğreniyorum ama başaracağım söz veriyorum. Biliyorum ki, beni üzen her şey seni daha çok üzer. İncitmek istemedim hiç bir zaman o ince ve zarif yüreğini... Birçok şeyi senden öğrendim ben, o kadar zor ki yalnız başına mücadele etmek ama öğrettiklerinden şaşmıyorum, öğrettiklerim diyeceksin her zaman ki gibi ne öğrettim ki sen iyi insan olmayı seçtin diyeceksin ama hayır burada farklı farklı insanlarla anlaşabilecek şekilde gelmişsem senin sayende anlatayım baba. Beni egoistçe yetiştirmeyip onları karşılıksız sevmeyi öğrettiğin için. Bana doyusya yerinde eğlenmeyi öğrettiğin için. Dünyada her şeyin insanlar için olduğunu kavratıp hayata daha olumlu baktırdığın ve kaldığım yerden umudumu kaybetmeden devam etmeyi öğrettiğin için... Hayatta doğru tektir doğru bildiğini söylemekten korkma dediğin için. Kötü şeylerde iyi bir nokta bulmayı sağladığın için... Başarılı olmanın ilim öğrenmenin en büyük mutluluk olduğunu öğrettiğin için. Hayata duygusal yandan bakmamam mantıklı olmam gerektiğini öğrettiğin için. Bana okuma fırsatı verip elinden geleni yaptığın için. Beni okumaya gönderirken artık bazı şeyleri kendin halledebilirsin diye o özgüveni verdiğin için. Kimse inanimadığında bana inandığın ve ne olursa olsun yanımda olduğun için... Her alanda ve her durumda benimle hayatı paylaştığın için. Hayat beni zorladığında rehberim olduğun için. Mertliği, dürüstlüğü her şeyin üstünde tutmayı öğrettiğin için. Allah'a hamd etmeyi öğrettiğin için. Bana özgürlüğümü ve benliğimi sindire sindire verdiğin için ve bana sonuna kadar güvendiğin ve daha saymadığım birçok şey için sonsuz teşekkür ederim... Ve sen baba bir okyanusun aşılamayan ve vazgeçilemeyenisin. Her kız çocuğu gibi ben de sana aşığım ama diğerlerinden daha farklı çünkü beni sen yetiştirdin ve ben senin kızınım. Bu zamana kadar yaptığım her şeyde attığım her adımda aileme ve sana layık olmak için uğraştım ve burada da emin adımlarla yürüyorum. Seni çok seviyorum ve sen nasıl benimle gurur duyuyorsan ben de böyle bir babaya sahip olduğum için seninle gurur duyuyorum. İyi yerlere gelmek, elimden gelenin en iyisini yapmak ve her zaman başım dik yürümek isterim. Daima söylediğim gibi başarmak istemekle olur, ben başarmak istiyorum ve bunu yapacağım benden güvenini ve desteğini eksik etmeyeceğini de biliyorum. İyi ki benim BABAMSIN. İyi ki varsın... Ama şunu da söylemek isterim ki burada birçok insan tanıdım birbirlerinden çok farklı insanlar ve gördüm ki ailelerini unutmak üzereler bu yüzden belki bu sana yazdığım yazı onlara bir nebze asıl değerleri konusunda fikir olur ve gerçeğin aileleri olduğunu görürler. Anne, Baba ve Kardeşlerin onlar için ne kadar kıymetli olduğunu ya da olması gerektiğini anlarlar. Çünkü ailedir onları büyüten, emek veren, hani vardır ya yemedim yedirdim, içmedim içirdim büyüttüm diye, işte bu cümle bile yeter onların kıymetini anlatmaya. Anne baba olduktan sonra bütün

hayatlarını bizlere adadıklarını göstermeye. Bu yüzden bizden bir şeyler beklemeye hakları var. Bizimle gurur duymaya, mutlu olmaya, heyecanlanmaya ve yeri geldiğinde onlara destek olmamıza çünkü sadece onlar bizim yanımızda değil biz de onların sıkıntılarında yanlarında olmalıyız. Paraları yoksa yoktur, olmasın. Giyinişleri mi kötü? Olsun. Sizi anlamadıklarını mı düşünüyorsunuz? Anlamasınlar. Her şey mükemmel olmak zorunda değil, nasıl sizi onlar olduğunuz gibi kabullendiyse ve benim evladım diyebiliyorsa, siz de onları o şekilde kabullenip ve bakmakla yükümlüsünüz, aslında anne baba olmak ne kadar zorsa hayırlı evlat olmak ta bir o kadar zordur. Bunu başaracağınıza da inanıyorum en azından bu yazımdan sonra, amacım akıl vermek değil sadece belirtmek istediklerim bunlar ve sizdeki asıl duyguları ortaya çıkartmaktır. Eğer bu yazıdan sonra anne veya babanızı ararsanız bu benim için büyük bir şey olacak. Gerçek okulun veya çevrenin aslında aileden ibaret olduğunu öğrenmeliyiz. Sana tekrar ve tekrar Teşekkür ediyorum canım Babacığım. Kaybettiğimizde anlayacağımız değerlerin kıymetini şimdiden bilmemiz dileğimle.

Eşemen ÇİNİKAYA
Tarih Bölümü
1.Sınıf

BİR VEDA HİKÂYESİ

Kaybederek büyür insan. Gün gelir en yakın arkadaşını, günü gelir ailesini, günü gelir her şeyini, belki de benliğini... Kaybetmek çirkin evet, ama seni kaybettim. Sıcaklığını, omzunu, kollarını, samimiyetini, içtenliğini, esprilerini, seni... Tutmadın ki sözünü!

Dünya'ya gözlerimi açtığımda belki de ilk senin yüzünü kaydettim hafızama. İlk senin ellerini tutarak attım adımlarımı, senin ellerinden aldım ilk oyuncaklarımı. Annem kızdığında, okuldan kaçtığımda, canım gezmek istediğinde hep seninleydim. Bütün yemekleri kızdığında, rinden sevdim. Senin ellerinde büyüdüm. En sevdiğim sokaklar artık öyle yabancılar ki. Eve gitmek için artık yukardan yürüyorum. Kızma, geçemiyorum işte. Keşke her hasta olduğunda temizlik yapmak yerine yatağa girip dinlenseydin. Keşke "ben olmadığım zamanlarda her şey kötüyeye gider" diye hiç düşünmeseydin. Yine bir Eylül akşamında Gülhane'de keşke son bir kez daha yürüyebilseydik kol kola.

Öyle çok kızardım ki sana, öyle çok küserdim ki. Her bana "geç oldu artık seni eve bırakayım" dediğinde hep bağırasım gelirdi. Keşke hiç küsmeseydim sana ama her 1 Nisan'da inanmayacağımı bile bile yaptığın o şakaların ardı arkası gelmezdi. En kötü gününde ben uzakta hissetmeyeyim diye yaptığın şaka öyle çok acıtmıştı ki. Sesinden anlamaz mıydım ben? Sadece senin canının acısı değildi o hissettiğin.

Ne hayallerimiz vardı; en çok beni görmek istediğin yerde, kendi evimde beni ziyarete gelişlerin, İstanbul'dan her sıkıldığında bana kaçışların olacaktı. Ben senin gösterdiğin gibi girecektim mutfağa, aynı sırayla yapacaktım yemekleri. Senin kadar titiz olacaktım. Evi senin gibi hiç bir zaman özenle sülemeyecek, ütüyü de senin gibi sevmeyecektim. Herkes ne kadar çok benziyorsunuz diyecekti. Bugün balık vardı evimizde. En son sen tek tek ayıklayıp zorla yedirmiştin sevmiyorum diye. Nereden bilebilirdim ki ellerinden yediğim son balık olacağını.

Belki bir balık sofrasıydı beni böyle duygulandıran, belki de hep bastırduğum duygu yoğunluğu... Hep sen hâlâ varmışsın gibi bakıyorum, senin hayat tecrübelerine bakıyorum hayata. Son nefesine kadar "Kendine sahip çık, senin senden başka kimsen yok, babana bile güvenmeyeceksin." sözlerin gitmeyecek asla kulaklarımdan... Ve mutluyum... Senin de dediğin gibi, her zaman hayallerimin peşinden gideceğim ve asla "Kim ne der?" diye yaşamayacağım. Sen her zaman en iyi arkadaşım olarak kalacaksın. Hep yazacağım. 39. yaşın kutlu, mekânın cennet olsun. Teyzem, annem, dostum, her şeyim...

Derya YILDIZ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

NE KADAR GARİP ASLINDA

Farklı şehirlerin, farklı toprakların, farklı kültürlerin çocukları... Bunlar farklı olabilir ama ortak olan bir şeyler vardı. Bunlar; okumak, bir meslek edinmek, hayatını kazanabilmek ve en önemlisi de kendi ayaklarının üstünde durabildiğini kendisine, ailesine ve onu tanıyan diğer insanlara ispatlayabilmektir. Evet, hepimiz bu amaçlar için kalkıp gelmemiş miydik tanımadığımız bilmediğimiz sadece adını duyduğumuz şehirlere. Hayat da bu değil mi zaten? Sırf amaçlar ve ideallerimiz uğruna o sıcak yuvayı, anne şefkatini ardımızda bırakıp belki hiç bilmediğimiz adını sadece coğrafya dersinden veya isim şehir oynarken duyduğumuz memleketlere gelmek. Üstelik bunu yapabilen binlerce insan var. İş bu fedakârlığı yapabilmekle de bitmiyor aslında, bir de bunun diğer aşaması var. Seninle aynı kaderi paylaşan farklı kültürdeki insanlarla anlaşabilmektir. Evet, sadece bir odada sekiz kişi başta da söylediğim gibi sekizi de farklı kültür, farklı ortamlarda büyümüş, farklı alışkanlıkta insanlar... En önemlisi de anlaşmaktan çok anlaşabilmeye çalışmaktır. Nitekim sekiz kişinin sekizi de birbiriyle anlaşmak zorundaydı. Zorundaydı, çünkü artık yanımızda ailemiz değil onlar vardı. Yeri gelir derdimize, tasamıza, üzüntümüze ortak olup acımızı paylaşırlar, yeri gelir mutluluğumuza, sevincimize ortak olurlar. Diyeceğim o ki; biz aynı amaç için bir araya gelmiş insanlar ne kadar da birbirimizden uzak yerlerde yaşamış olsak da, aynı kültürü, aynı gelenek ve görenekleri paylaşmasak da, en azından paylaşabildiğimiz dertlerimiz, mutluluklarımız, sevinçlerimiz var... Bu farklı şehirlerden gelip bir arada yaşayan insanları dünyaya benzettiğim de oluyor bazen. Neden mi? Zaten dünya da böyle değil mi? Farklı milletler, farklı coğrafyalar, farklı kültürler... Ama işin kötü tarafı onlar bizim yaptığımız gibi yapmıyor. Biz kaynaşmaktan, birleşmekten, dostluktan yanayken onlar ise gücün ve hâkimiyetin esareti oluyorlar. Keşke onlarda zayıf milletleri kendi kültürüyle eritmek, sömürmek yerine, savaş yerine, hâkimiyet sağlamak yerine birlik olmaya çalışsalar da dünyayı daha yaşanılır hale getirmiş olsalardı...

Hazal DEVECİ
Halkla İlişkiler ve Tanıtım
1.Sınıf

SEN

Ben senin gözlerinde buldum hayatı,
Gülüşünle tutundum sahte dünyaya.
Bakışların kalkan oldu dertlerime,
Sözlerin merhem oldu hayallerime.

Ben sende buldum cennetimi,
Senle anladım yaşamın kıymetini.
Karanlık dünyama mum ışığı,
Kirliliğimin saf duyguları oldun.

Aşk sadece uğruna ölünecek değil,
Onun için hayata tutunabilmeyi.
Çaresizlikle yok olup giderken,
Gözlerinde buldum tüm umutları.

Sevmek yürek ister, bilememişim,
Benim yüreğim seninle var oldu.
Sen benim cesaretim, sen benim gücüm,
Sahte hayatımın tek gerçeği oldun...

Rauf HASANALİEV
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

SEMBOLİZM

Sembolizm 1866 yılına doğru önce Fransa'da sonra Belçika'da natüralizme ve parnasyenizm tepki olarak ortaya çıkan bir edebi akımdır.

Parnasyenler insan duygularına, izlenimlere önem vermiyorlardı. Onlar için önemli olan gerçektir, düşüncelerdir. Sembolistler bu anlayışa karşı çıkmış, duygusallığa, insanın iç dünyasına yönelmişlerdir. Onlara göre somut varlıklar, dış dünya ile insanın duyguları arasında köprü kurmaya yarayan birer simgedir. Çünkü dış gerçek ancak insanın algılayış biçimiyle var olur. Yani insan onu nasıl algılıyorsa öyle değerlendirilir. Sembolistler, semboller aracılığıyla dış çevrenin insan üzerindeki etkilerini ve izlenimlerini anlatmışlardır.

Şiiri sessiz bir şarkı olarak tanımlamışlar ve müziği şiirin amacı durumuna getirmişlerdir. Onlara göre şiir düşüncelere değil duygulara seslenmelidir; çünkü şiir bir şey anlatmak için yazılmaz.

Şiirde anlam kapalı olmalıdır ve herkes kendince yorum getirebilmelidir. Sözcüğün anlam değerinden çok müzikal değeri önemlidir. Anlam kapanıklığı ve farklı çağrışımlar yaratabilme amacı, bol bol mecaz ve istiarelerin kullanılmasına yol açmış, dolayısıyla dil de ağırlaşmıştır.

Gerçeklerden kaçma, hayale sığınma, çirkinlikleri hayal yardımıyla güzelleştirme, bunlara bağlı olarak ortaya çıkan karamsarlık, sembolizmin en belirgin özelliklerindedir.

Durgun sular, ay ışığı, alacakaranlık, tan ağartısı, perdede gezinen gölgeler ve ölüm başlıca temalarıdır. Lirikizm, bu anlayışın en önemli ögesi durumundadır. Parnasyenlerin genellikle "sone" nazım biçimini kullanmalarına karşın, sembolistler daha çok serbest nazım biçimlerine yönelmişlerdir.

Türk edebiyatında Ahmet Haşim bu akımın en önemli temsilcisidir.

MERDİVEN

Ağır ağır çıkacaksın bu merdivenlerden
Eteklerinde güneş rengi bir yığın yaprak
Ve bir zaman bakacaksın semaya ağlayarak

Sular sarardı yüzün perde perde solmakta
Kızıl havaları seyret ki akşam olmakta

Eğilmiş arza kanar muttasıl kanar güller
Durur alev gibi dallarda kanlı bülbüller
Sular mı yandı neden tunca benziyor mermer

Bu bir lisan-ı hafidir ki ruha dolmakta
Kızıl havaları seyret ki akşam olmakta

Ahmet Haşim bu şiirde birçok sembol kullanmıştır. Şiirin ismi olan "merdiven" kelimesi hayatı anlatmaktadır yani insanın ömrünü nitelemektedir. Bu sembollerden biri de "akşamlar ve kızıl havalardır." Zira Ahmet Haşim bu kelimeleri şiirlerinde sık sık kullanır. Ahmet Haşim güneşin batışını ve akşamları çok sevmiştir. Akşamları gezintilere çıktığı bilinmektedir. Bunu da şiirine yansıtmaktadır. Şiir de bir hüzün hâkimdir. Şair şiirinde güneşin batışını resmetmeye çalışmıştır.

Şiirin bütününe hâkim olan bu akşam tablosu içinde, hayatın sona yaklaştığını anlatan sonbahar mevsimi ve sarı yapraklar, zamanın geçişi ve yaşlanmayla beraber duyulan hüznünle birlikte bir korkunun ortaya çıkışı neticesinde, yüzün perde perde soluğu, güneşin batış anında dallardaki bülbüllerin aldığı renk, ve yanmış izlenimi veren sular içinde gizli bir lisan saklı oluşuyla şairin bize anlatmaya çalıştığı şey, ne yaparsak yapalım akşamdan (ölümden) kaçışın olmadığı gerçeğidir.

Elif KARAER
Fransız Dili ve Edebiyatı
1. Sınıf

AŞK İKİ KİŞİLİKTİR

Değişir rüzgârın yönü
Solar ansızın yapraklar;
Şaşır yolunu denizde gemi
Boşuna bir liman arar;
Gülüştü bir yabancıyı
Çalmıştır senden sevdiğini;
İçinde biriken zehir
Sadece kendini öldürecektir;
Ölümdür yaşanan tek başına,
Aşk iki kişiliktir.

Bir anı bile kalmamıştır
Geceler boyu sevişmelerden;
Binlerce yıl uzaklardadır
Binlerce kez dokunduğun ten;
Yazabileceğin şiirler
Çoktan yazılıp bitmiştir;
Ölümdür yaşanan tek başına,
Aşk iki kişiliktir.

Avutamaz olur artık
Seni bildiğin şarkılar;
Boşanır keder zincirlerinden
Sular tersin tersin akar;
Bir hançer gibi çeksen de sevgini
Onu ancak öldürmeye yarar:
Uçarı kuşu sevdanın
Alıp başını gitmiştir;
Ölümdür yaşanan tek başına,
Aşk iki kişiliktir.

Yitik bir ezgisin sadece,
Tüketilmiş ve düşmüş, gözden.
Düşlerinde bir çocuk hıçkırır
Gece camlara sürtünürken;
Çünkü hiç bir kelebek
Tek başına yaşayamaz sevdasını,
Severken hiçbir böcek
Hiç bir kuş yalnız değildir;
Ölümdür yaşanan tek başına,
Aşk iki kişiliktir.

Ataol BEHRAMOĞLU

L'AMOUR EST À DEUX PERSONNES

Le vent souffle par un autre sens
Les feuilles palissent soudain;
Le bateau s'égaré dans la mer
Il cherche un port en vain;
Le rire d'une étrangère
Avait enlevé ton bien-aimé;
Le poison accumulé en toi
Il va tuer seulement lui-même;
C'est la mort vécue toute seule,
L'amour est à deux personnes.

Il ne reste plus d'un souvenir
Des amours des nuits entières;
Loin des milliers d'années
La peau que tu as touchée mille fois;
Les poésies que tu puisses écrire
Elles ont déjà été écrites et finis;
C'est la mort vécue toute seule,
L'amour est à deux personnes.

Elles ne te consolent plus
Les chansons que tu sais;
En déchainant les chaînes de chagrin
Les eaux s'écoulent à rebours;
Tu plantes ton amour comme un poignard
Cela sert à le tuer:
L'oiseau frivole de l'amour
Il s'en est allé;
C'est la mort vécue toute seule,
L'amour est à deux personnes.

Tu n'es qu'une mélodie perdue,
Déjà épuisée et disgraciée.
Un garçon sanglote dans tes rêves
En regardant par la fenêtre;
Car aucun papillon
Ne peut pas vivre son amour tout seul,
Ni les oiseaux, ni les insectes
Aucuns ne sont pas seuls dans l'amour;
C'est la mort vécue toute seule,
L'amour est à deux personnes.

Traduit par Demet CÖMERT

BUGÜN DE ÖLMEDİM ANNE

Yüreğimi bir kalkan bilip sokaklara çıktım
Kahvelerde oturdum çocuklarla konuştum
Sıkıldım, dertlendim, sevgilimle buluştum
Bugün de ölmedim anne.
Kapalıydı kapılar, perdeler örtük
Silah sesleri uzakta boğuk boğuk
Bir yüzüm ayrılığa, bir yüzüm hayata dönük
Bugün de ölmedim anne.

Üstüme bir silah doğruldu sandım
Rüzgâr beline dolandığında bir dalın
Korktum, güldüm, kendime kızdım
Bugün de ölmedim anne.

Bana böylesi garip duygular
Bilmem niye gelir nereye gider?
Döndüm işte; acı, yüreğimden beynime sızır
Bugün de ölmedim anne

Ahmet ERHAN (1958-)

JE NE SUIS PAS MORT ENCORE AUJOURD'HUI

En couvrant d'un bouclier mon cœur je suis sorti dehors
J'ai passé des heures dans les cafés, j'ai parlé aux enfants
Je me suis ennuyé, j'avais des chagrins, j'avais rendez-vous avec ma
petite amie,
Je ne suis pas mort encore aujourd'hui.

Les portes étaient fermées, les rideaux baissés,
De loin, les voix des révolvers étaient étouffées
J'ai deux visages, l'un s'oriente vers la séparation, l'autre vers la vie
Je ne suis pas mort encore aujourd'hui.

J'ai cru qu'un revolver est dirigé sur moi
Quand le vent entoure la taille d'une branche
J'ai eu peur, j'ai ri, je suis fâché contre moi
Je ne suis pas mort encore aujourd'hui.

Je ne sais pas pourquoi ces étranges sentiments viennent à moi?
Pourquoi ils partent pour ailleurs
Me voilà, j'en suis retourné, la douleur sainte de mon cœur à mon
cerveau
Je ne suis pas mort encore aujourd'hui.

Ahmet ERHAN (1958-)

Traduit par Galip BALDIRAN

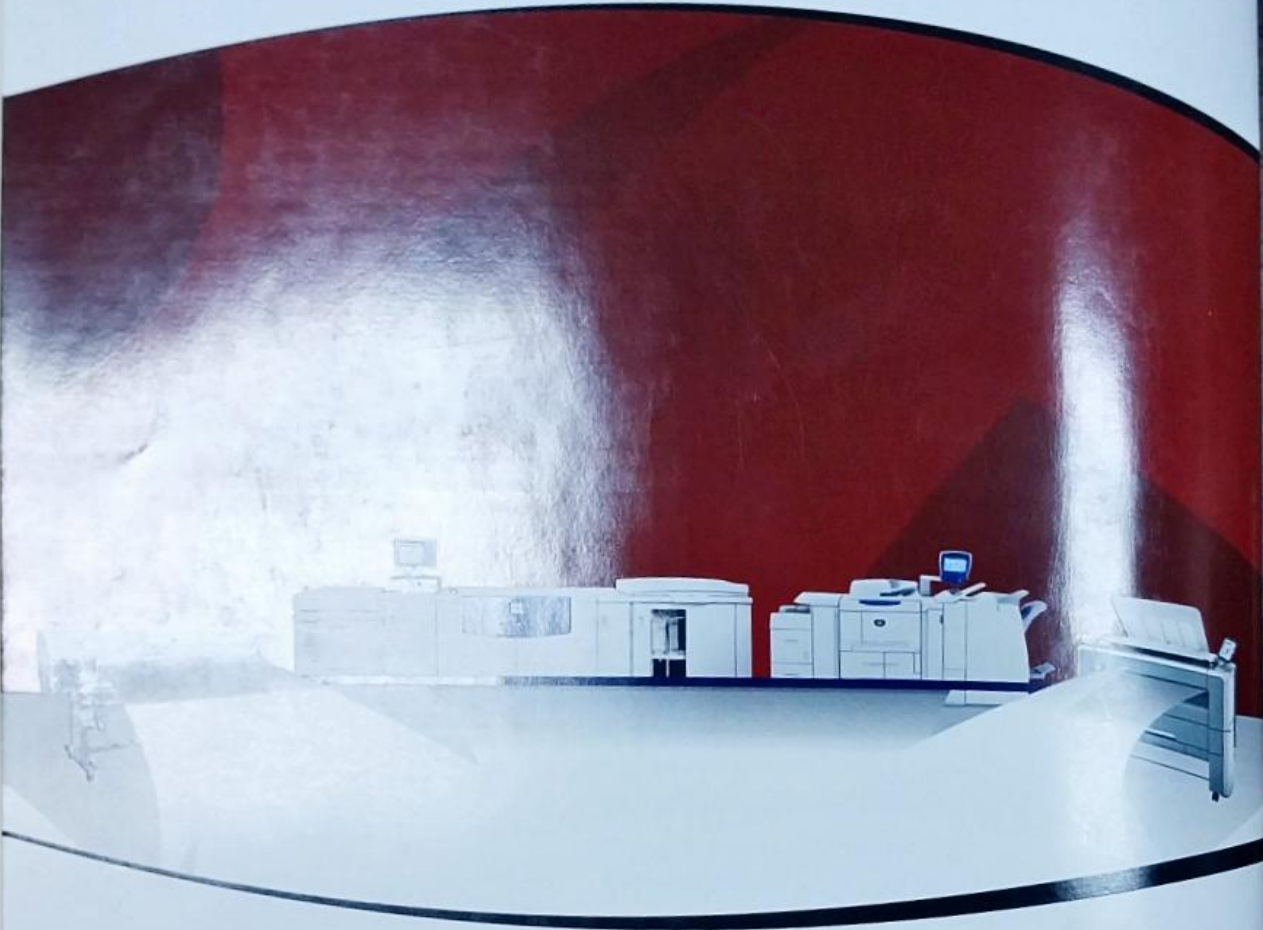
"Eserinize
Değer
Katar..."

AYBiL

DIJİTAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

www.
info@ aybilonline.com

AYBiL
DIJİTAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

Merkez

Tel : 0.332 350 21 71 Fax : 0.332 350 71 21
Ferhuniye Mahallesi Sultanşah Caddesi Aktif İş Merkezi No : 30 / A
Selçuklu / KONYA

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

Sayı 15

ADIM[©]

İki Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü
Melike ÖZKAN

Yayın Yönetmeni
Melike ÖZKAN

Yayın Kurulu
Melike ÖZKAN
Ayşe ÖZKAN
Merve GÜNDOĞMUŞ
Elif KARAER

Konya, Mayıs - 2013

Dergi Türü
Yerel Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Her Hakkı Saklıdır.
Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:
Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
Selçuklu / KONYA
adimdergisi1@hotmail.com

Dizgi
Melike ÖZKAN

Basım Yeri
Selçuk Üniversitesi Aleaddin Keykubat Kampüsü Edebiyat Fakültesi
Zemin Kat Fotokopi Merkezi-KONYA
Telefon: 0332 223 13 96

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editör'den	Yayın Kurulu	2
Pazarlama ve Satış Teknikleri	Aycan EKEN	3
İş Hayatı ve Sorunlar	Nilüfer ULUERLİ	6
Türkçemiz Yozlaşıyor	Ümit TAVAŞ	9
Ağaç	Murat ERDEMİR	11
Bazen	Rauf HASANALİYEV	12
Umut	Esra ÖRS	13
Mozart'ın Son Senfonisi	Selim ÜNLÜ	14
Üzülür Diye	Emre AYKANAT	14
Ateş Böceği	Mehmet BELEK	15
O Kadın	Ayşe ÖZKAN	16
Fotoğraf ve Kış	Orhan AĞAYEV	17
İç Dünyamız	Şeyma YAZAR	19
Bilmem ki Bu Böyle Ne Kadar Devam...	Yunus ÖZKAN	21
Aşk Olsun	Ahmet Safa SEVİM	22
Bilinmeyen Yönleriyle Atatürk	Merve KIRÇAK	23
Pirlerkondu	Mine BAŞKAYA	25
Anne	Duygu DELİ	27
Seni Seven Yüreğime Bir Umut Ver	Caner KARACA	28
Ayrılık Senfonisi	Nadide ÖZDİLLER	29
Üç Otostopçunun Ankara Rehberi	Burcu BAYKAL	30
Tembellik	Pınar ERŞAHİN	32
En Değerli Varlığımız	Ümit TAVAŞ	33
Böyle Bir Sevmek	Atilla İLHAN	35
Aimer D'une Telle Façon	Çeviren: Demet CÖMERT	35
Nilüfer	Behçet NECATİGİL	36
Nénuphar	Çeviren: Galip BALDIRAN	36

EDITOR' den

Merhaba sevgili Adım Dergisi okurları...

Hayal edin ve hayallerinizi yapabilmek adına onların peşinden koşun, hiçbir zaman avucunuzun içinden kayıp gitmesine izin vermeyin. Her zaman mücadele ederek sabırla ilerlemek elbet bir gün bizleri hayallerimize adım adım götürecektir. Mezun olacak arkadaşlarımıza iş hayatlarında başarılar diliyor ve her istediklerinin gönüllerince olmasını temenni ediyoruz.

ANNELERİMİZ, bizleri bugünlere getiren, her zaman üstümüze titreyen, canı pahasına da olsa bizleri koruyan, varlıklarına şükrettiğimiz, elleri öpülesi gül kokulu en değerli varlıklarımızdır. Geleceğimize ışık tutan annelerimizin anneler günü kutlu olsun.

Bu dönemin son sayısında aramızdan ayrılan Mehmet BELEK arkadaşımıza verdiği emeklerinden dolayı kendisine teşekkür ediyor ve iş hayatında başarılarının devamını diliyoruz.

Siz değerli okurlarımızla bir yılı daha geride bıraktık. Üzerimizden esirgemediğiniz destekleriniz için sizlere teşekkürlerimizi sunuyoruz.

16. sayımızda görüşmek dileğiyle,

Mutlu kalın...

Adım Dergisi
Yayın Kurulu

PAZARLAMA VE SATIŞ TEKNİKLERİ

Pazarlama; firmaların hangi malların veya hizmetlerin müşterilerinin ilgisini çekeceğini tayin etmeleri ve satışlar, iletişim ve işletme idaresi geliştirmeleri için stratejileri belirlemeleri sürecidir. Genel manada bilindiği üzere pazarlama; kişisel ve örgütsel amaçlara ulaşmayı sağlayabilecek mübadeleleri gerçekleştirmek üzere malların, hizmetlerin ve fikirlerin geliştirilmesi, fiyatlandırılması, tutundurulması ve dağıtılmasına ilişkin planlama ve uygulama sürecidir. Malların üretim yerlerinden satış yerlerine hareketini sağlayan faaliyetler pazarlama içinde düşünülür. Üretim ve pazarlama faaliyetlerini birlikte yürüten bir işletmede bu faaliyetler şöyle sıralanır;

- Belirli mallar için potansiyel pazarı belirlemek.
- İşletmenin üretim kapasitesinin verimli biçimde kullanılmasını sağlayarak talebi yaratmak.
- Elverişli bir dağıtım sistemi kurup uygulamak.

MARKA İLETİŞİMİ

Tüketiciler, gerek ürün gerek mağaza anlamında çok fazla seçeneğin bulunduğu perakende alışveriş ortamlarında karar vermekte zorlanabilirler. Karar vermelerini etkileyen faktörlerin başında şüphesiz, ihtiyaçlarının niteliği ve satın alma güçleri gelecektir. İhtiyaç ve satın alma gücü faktörlerinin dışında çok temel bir tercih faktörü, başkalarının ve kendilerinin geçmiş alışveriş deneyimleri ve alışkanlıklarıdır. Tüketiciler, genelde önceden bildikleri ürüne ve mağazaya daha fazla ilgi duyarlar ve onları tercih ederler. Ürünün bilinilirliğini etkileyen en önemli üç değişken de reklam, ambalaj ve markadır. Firma tanıtımı söz konusu olduğunda ise ambalaj faktörünün yerini logo, renkler ve sembollerden oluşan kurum kimliği özellikleri alır.

İKNA KABİLİYETİ VE SATIŞ

İkna edici olmak, ister yazılı ister sözlü mesajla olsun, bir satıcının temel mücadelesidir. Başarılı ikna etmenin ilk adımı, söze karşı tarafın olduğu noktadan başlamaktır. Satıcının kendi duygu ve düşüncelerinden çok, mesajı aktaracağı tarafın sorunlarına çözüm bulmaya ve ona sağlayacağı faydaya odaklanması gerekir. Bu yüzden ikna edici konuşma hazırlarken

dikkat edilmesi gereken ilk nokta, karşı tarafı tanımak ve anlamaktır. Sonrasın da ise kademe kademe gelen koşullar vardır. Prezantabl olmak, kendini ve ürünü çok iyi ifade edebilme başarısı, üstün ikna kabiliyeti ve elbette ki sabır bir satışçının olmazsa olmaz nitelikleridir. Yüzde 52'sinin şuan bir işte çalıştığı, yüzde 48'inin işsiz olduğu 2240 kişinin katıldığı araştırma sonuçları satışta başarıyı sağlayacak en önemli faktörün ikna kabiliyeti olduğunu gösteriyor . Son olarak satışta kullanılan 7 faktör vardır bunlar ise;

1. KENDİNİZİ MOTİVE EDİN

Dünyadaki en stresli işlerden birisi de satış yapmaktır ve tüm profesyonel satışçılar da meslek hayatları boyunca defalarca hayır cevabı almışlardır. Vakit daraldığında ve satış giderek azaldığında olumsuz düşünceler ve karamsarlık öne çıkar. Negatif düşünceler defalarca tekrarlandığında manyetik bir güce dönüşür ve tüm enerjinizi emer. Şayet düşüncelerinizi kontrol altına almayı öğrenirseniz ve kendi kendinizi motive edebilirsiniz, olumsuz düşünceler yerini olumlu düşüncelere bırakır.

2. ONLARA HAYALLERİNİ SATIN

Ne satarsanız satın, hayallerin ve arzuların yüreğindeki özelliği bulmanız gerekir. Tüm satış aşamalarını bu arzu üzerine kurmanız gerekir.

3. POZİTİF ALGIYI GÜÇLENDİRİN

Bilinçli ya da bilinçsiz, her zaman kendinize, satışın ne olduğunu anlatırsınız. Satışta bu teknik çok işe yarar. Kendinize günlerce bazı şeyleri tekrarlarsanız, başarı yüzdeniz giderek artacaktır.

4. YİNELEMENİN GÜCÜNÜ KULLANIN

Bütün algıların temelinde yinelemeler yatar. Profesyonel satış temsilcileri, kendilerini tekrar etmekten çekinmezler. Bunu da en fazla yeni bir sektör veya ürün üzerinde çalışırken yaparlar.

5. BÜYÜLÜ METİNLER KULLANIN

Genellikle akılda kalacak ve unutulmayacak kelimelerden metinler seçin. Mesela klişeleşmiş bir söz "Olmak ya da olmamak..." gibi.

Karşılaşılan en önemli sorunlarından birisi de satışçıların ellerindeki metinlerin ve konuşmalarının sıradan ve sıkıcı olmasıdır.

Bu tarz durumlarda müşteriniz sizden muhtemelen uzaklaşacaktır. Bazı satış temsilcilerinin konuşma tarzları, ses tonları ve konuştukları son derece heyecan uyandırıcıdır. Heyecan uyandırıcı ve ilginç sözler kullanan satış temsilcilerinin reddedilme ihtimalleri son derece düşüktür.

6. GÜVEN BAĞI KURUN

Bu konularda yapılan araştırmalara göre insanların kendilerine benzeyen insanlara karşı daha çabuk ve rahat güven duyduğu görülüyor. Karşınızdaki ile en kısa yoldan güven kurmanın yöntemi kendinizi onun yerine koymak, empati kurmak ya da aynalama yöntemini kullanmaktır. Böylece aradaki farklılıkları daha net görebilir ve hataları en aza indirgeyebilirsiniz.

7. SES TONUNUZU KULLANARAK ÖNERİLERDE BULUNUN

Bütün satış görüşmelerinde kelime vurgularına ve ses tonunuza çok dikkat edin. Sesiniz sizin en büyük silahlarınızdan birisidir. Sesinizin tonu ve vurgularınız, size ekstra bir güç sağlayacaktır. Başarılı satış profesyonellerinin hepsi, ses tonlarına çok önem verirler. Satış yaparken, ikna sürecinde veya bir şey isterken farklı farklı tonlama kullanın.

Aycan EKEN
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

İŞ HAYATI VE SORUNLAR

Çalışma hayatı başlayınca insanın hayalleri de başlar. İçimizde büyük umutlar büyütürüz. Çalıştığımız herhangi firmada yükselmek isteriz. Bunun için daha fazla çalışırız. Örneğin; ilk günlerde iş yerine otuz dakika daha erken gideriz, çünkü dikkat ve algılarımız her zamankinden daha fazla açıktır. Ben buradayım çalışıyorum deriz.

Çalışma hayatında önemli noktalar vardır, çalıştığınız iş yeri çok iyi patrona ve müdürlere sahiptir. Ama mesai arkadaşlarınızla anlaşamazsınız ya da mesai arkadaşlarla anlaşır, müdürlerle sorun yaşarsınız sık sık.

İnsanla uğraşmak taş taşımaktan daha zordur. Düşünün, taş taşıyan bir işçi olsanız ilk iş gününüzde parmaklarınız ve avuç içleriniz paralanır. Ama sonra buna alışsınız, ve günün yorgunluğunu uykuyla atarsınız. Fakat insanla uğraşmak insanın zordur. Her insan ayrı bir dünyadır, ne zaman sakın, ne zaman hırçın olurlar bilemezsiniz. Gülersiniz açıkta bir şey mi var derler, gülmezsiniz neden beni dövecek gibi bakıyorsunuz derler, asla isteklerini karşılamazsınız. Hep daha fazlasını isterler.

Bir gün otelde resepsiyonist olarak işe başladım. Benim de diğer çalışan herkes gibi hayallerim vardı, ilk altı ayım tabii ki zor geçti. Her geçen gün bir şeyler öğrenme hevesindeydim. Müdürlerim beni tanıdı, çalışma arkadaşlarıma alıştım, seven de oldu nefret eden de.

İşinizi iyi yaptığınıza inanıyorsanız, herkesin de işini iyi yapmasını beklersiniz. Yapılan küçük bir hatanın sonucu size de dokunursa küplere binmek en doğal hakkınızdır. Ama ölçülü olmalı, bu öfke karşı tarafı kırmamalı ve kendinizden de soğutmamalısınız. Çünkü çok uzun bir süre yüz yüze bakacaksınız.

Aslında amacım sizleri korkutmak değil. Fakat iş hayatında yaşayacağınız sıkıntıları önceden kestirmek zordur. Benim amacım yaşadığım sıkıntıları siz de yaşamayın.

Benim iş yerimde öyle bir müdürüm var ki sizlerle bunu paylaşıp içimi dökmek istiyorum. Benim çalıştığım müdür tepeden inme bir müdürdür. Yaptığımız işle ilgili hiç bir bilgisi yoktur. Bizim meslekte oysa kültür, bilgi, deneyim çok önemlidir. Bence bir müdürde olması gereken en önemli nokta budur. İnsanları hep incitmiştir. İlk işe başladığım dönemde mesai-deyim, müşterilerin oda planını yapıyorum plana baktı, eline aldı ve yırttı. Bağırmağa başladı "Bu ne? Böyle ucuz resepsiyonistlik yapma!" deyip kağıdı yüzüme fırlattı ve tekrar yazmamı istedi. Ama ben yazınca yine aynısını yazacağımı söyledim, çünkü ben böyle öğrenmiştim. Bağıra çağıra odasına gitti. Zaten en iyi yaptığı şey de bağırmağtı. Aradan bir saat ya geçti ya geçmedi yine geldi ve bu sefer müşteriyi niçin bu kata verdiniz diye bağırmağa başladı. Bu sefer suçum yoktu çünkü o odayı yanımdaki mesai arkadaşım vermişti. O an tek düşündüğüm işten ayrılmaktı ve o sinirle ofisine gitmek istedim. Fakat arkamdan diğer mesai arkadaşım

"Sakin gitme!" diyerek bağırdı. Bugüne kadar onlara da hep böyle davranmış ama onlar ses çıkartmamışlar. Ben her şeyden önce kendime güveniyordum. Bu iş olmazsa başka yere giderim dedim. Sonuçta işimi iyi yapıyordum ve ofisine gittim, işten ayrılacağımı söyledim. Bana sinirlisin yerine dön diyordu, ama ben ayrılmakta kararlıyım, ben yanına geleceğim, konuşacağız dedi. Odasından çıkarken de babam ağladığını görmesin dedi. Çünkü onun yüzünden ayrılan çok insan vardı ve ben de gidersem babasıyla bu sefer sorunlar yaşayacaktı. Uzunca bir süre bekledim ama konuşmadı benimle.

Haftalar geçtikçe benimle konuşmaya başladı, "Günaydın" dedi. Ama ben o kadar kırgındım ki günaydın demek bile istemiyordum, sabır dedim. Artık olanları unutmak istiyordum, sadece düşündüğüm işimdi. Aylar sonra bir sabah otele gittim oda planının üzerinde aynen şöyle bir not vardı: "Nilüfer Hanımın dikkatine! Bir daha böyle bir müşteri almasın!". Ama o müşteriyi ben almamıştım ve bu sefer gerçekten çok sinirlenmiştim. Elime kağıdı aldım istifamı yazdım. Henüz gelmemişti, istifa kağıdımı odasına gönderdim. Mesaisine geldi, dilekçeyi aldı, okudu, aradan bir kaç saat geçti ve telefon açtı. "İstifamı sanırım okudunuz on beş gün kadar buradayım kendinize eleman bulun." dedim. Müdürüm "Ben o dilekçeyi dikkate almıyorum." dedi, bence alın ben gidiyorum deyince, "Neden?" dedi. "Akşamki notunuzu okudum hiç suçum yokken almadığım bir müşteri yüzünden bu notu yazamazsınız." dedim, "Ben bilmiyordum ve gerçekten, senin kırılacağını düşünmedim, istifamı dikkate almayacağım uzatma lütfen." dedi ve kapattı. Bu sefer de alttan aldım fakat bunun sonu gelir mi? Eğer müdürünüz benim müdürüm kadar huysuzsa bu zor biraz, ama bunu başaracaktım, inanıyordum. Sadece çalışarak bu sınırimi yeniyordum. Böylece koca bir yıl geçmişti. Aylar geçti bizim müdürde hiçbir değişiklik yoktu. Hataları görüyor, beni arıyor, bağıriyor ve telefonu yüzüme kapatıyordu. Bu bir değil, iki değil artık haddini aşmıştı ve olayı patronuma bildirmek durumunda kaldım. İstifamı yazdım. Bu sefer istifayı muhasebe müdürüme verdim. Çünkü biliyordum patronumun eline ulaşacaktı. Bir sabah patronum geldi "karşılıklı konuşalım, gidiyormuşsun,, ben sana gitme demem tabii ki gidebilirsin ama sorun ne?" diye sordu. Ben de yaşadıklarımı anlattım, "Kızım bugün istesem eleman bulurum ama ben senden çok memnunum senin tek bir hesap hatanı görmedim hep hesapların bana düzgün geliyor, ben kasamı düzgün birine teslim etmek istiyorum." Dedi. Benim dönem başında okulum açılıyor on dersim olacak, bu sıkıntıyla çalışamam dedim. Bundan sonra sizden ben sorumlu olacağım dedi, böyle bir sıkıntının yaşanmayacağını garantisini verdi. Ve işime geri dönmemi istedi. Ben de dediğini yaptım, o gün bugündür bu sene 5. yılımı doldurmaktayım. Şimdi aram "nasıl?" diye merak ediyorsanız merakınızı gidereyim. Eskisi kadar kötü davranmıyor, telefonları yüzüme kapatmıyor.

Şimdi çalışma hayatından korkmuş olabilirsiniz. Ama her kötü yanın gibi tabii ki de güzel yanları da vardır. İş yerinde sayısız insanlarla tanışır ve onlarla sohbet edersiniz. Yukarıda size bahsetmiştim hatırlarsanız, müşteri her zaman fazlasını ister demiştim, sabah kalktığında bir tebessümle birlikte günaydın bekler, sürekli müşteriye bunu yapmak çok zevklidir, çünkü sizin yanınıza gelir ve sizinle sohbet etmeye başlar. Faturasını kesene kadar sohbet eder. Belki de kahkahalar, espriler havada uçar, neden biliyor musunuz? Müşteri size alışmış-

tır. Siz de ona. Ve o müşteri tekrar zaman geldiği yere ait ya da aklına gelen herhangi bir yiyecek, içecek, giyecek, parfüm getirir ya da otelde yemek ısmarlar. Bunlar müşterinizin size karşı memnuniyetini gösterir. Sadece bir tebessümle karşılayın bakın neler yapabiliyorsunuz? Ama bunun tam tersi olanı da var günaydın dersiniz cevap vermez. O an o insanı boğasınız gelir ya da oda kartını fırlatır size, ve oteli satın aldığını sanır. Tabii siz de ona göre davranırsınız. Bu tür müşteriyle hiç uğraşılmaz, saniyelik fatura kesimiyle gönderirsiniz, ama bu sefer giderken de iyi günler demezsiniz ve arkanızdan ne der biliyor musunuz? "Resepsiyondaki bayanı çok mu aradınız? Hiç gülmeyen, suratsız biri." der. Halbuki beş dakika önce aynısını o bana yapmıştı, intikam işte budur. Asıl önemli olan konuya gelmek istiyorum, çalışma hayatında yaptığınız işin karşılığı size maaş olarak geri döner, o kadar güzel bir duygudur ki o, anlatılmaz, her ay hep farklı bir şeyler alma hevesinde olursunuz, ve kendi ayaklarınızın üzerinde durduğunuzu hissedersiniz, hep bir güven içinde olursunuz.

İş yaşantıyla ilgili anlattıklarım işinize yarayacak, en azından nasıl davranacağınıza dikkat edin. Size tavsiyem, kesinlikle ama kesinlikle müdürlerinizle aranıza mesafe koyunuz. Hep pozitif olun. Ve kendinize güvenin. Çünkü insanoğlunun çalışıp da başaramayacağı hiçbir şey yoktur. Öncelikle dürüst olun ve çok çalışın. Çalıştığınız kuruma kendi iş yerinizmiş gibi sahip çıkın. Bir süre sonra o iş yeri, sizi kendi ailesinden sayar. Gitmek istesenez de gidemezsiniz. "Aynası iştir kişinin, lafa bakılmaz."

Ben tüm mezun olacak arkadaşlara iyi ve güzel işler bulmalarını diliyorum. Herkesin yolu açık olsun.

Nilüfer ULUERLİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

TÜRKCHEMİZ YOZLAŞIYOR

Bir milletin bağımsızlığının ve kültürünün temeli kendi öz dilidir. Kendi öz dilini konuşamayan toplumlar kendi duygu ve düşüncelerini karşısındakine aktaramazlar. İnsanlar kendilerini en iyi kendi öz dilleriyle anlatırlar. Herhangi bir nesneden ya da çeşitli olaylardan bahsederken, dilimizi temiz bir şekilde konuşmalı ve karşı tarafın kafasında soru işareti bırakmamalıyız. Ne yazık ki günümüzde öz dilimize gün geçtikçe kirletmekte hemen hemen yabancı dillerin (İngilizce, Fransızca, Arapça, Farsça) çöplüğüne döndürmekteyiz. Bu kötü gidişata hiçbirimiz karşı çıkmıyoruz belki de bir çoğumuzun farkında bile değil konuştuğumuz dil. Üstelik birçoğumuz Türkçe diye bir dilin olmadığını farsça ve Arapça'dan toplama bir dil olduğunu savunuyor. Daha da ötesine bile gidenler var Türkçenin bilim dili olmadığını birçok kelimeyi karşılayamadığını savunmaktadırlar. Oysa bunu savunanlar araştırma yapsalar yaptıkları ihanetle yüzleşecekler. Türkçe köklü bir geçmişe sahip, zengin bir dildir. Kimsede bunun aksini savunmamalıdır. Dilimizin bu duruma gelişinin en büyük nedeni dilimize sahip çıkmayıştır. Bizim insanımız okumaktan ve öğrenmekten zevk almıyor. Bu nedenle genel olarak zamanımızı televizyon başında saçma dizilere, yarışma izlencelerine ayırmaktayız. Bu bizi her geçen gün bilimde geriletmekte ve kendi öz benliğimizi yabancılaştırmaktadır. Bugün neredeyse dede ile torun konuştukları dilde birbirlerini anlayamamaktadır. Bu kötü gidişata biz, yani ülkenin gençleri dur demeliyiz. Dilimize ve kültürümüze yabancılaşmamalıyız. Avrupa kültürünü ya da başka kültürleri örnek almamalı kendimiz olmalıyız. Bu sayede özenti olmaktan çıkar kendi öz benliğimizi buluruz. Unutmayalım ki sömürgeci ülkeler bir milleti yok etmek için işe o milletin dilini ve kültürünü yok etmekle başlar. Gençlerimiz kendi aralarında Türkçeden uzak farklı bir dil konuşuyorlar. Bunun en büyük nedeni özenti olmalarıdır. Yabancı kelimeler kullanarak kendini farklı hisseden insanlarımız var. Bu insanlar kendi öz benliklerini tatmin etmekten öte gitmiyorlar. Yarınlara güzel bir ülke bırakmak istiyorsak dilimizi, örf ve adetlerimizi, geleneklerimizi sahip çıkmalıyız. Yazımı Konfüçyüs'ün dil hakkındaki düşüncesi ile sonlandırıyorum.

Konfüçyüs'e sorarlar:

-Bir ülkeyi yönetmeye çağrılıydınız ilk olarak ne yapardınız? Büyük düşünür şöyle karşılık verir:

"Hiç kuşkusuz, dili gözden geçirmekle işe başladım " ve dinleyenlerin meraklı bakışları karşısında sözlerine devam eder:

"Dil kusurlu olursa, sözcükler düşünceyi iyi anlatamaz. Düşünce iyi anlatılmazsa, yapılması gereken şeyler doğru yapılamaz. Ödevler gereği gibi yapılmazsa, töre ve kültür bozulur. Töre ve kültür bozulursa adalet yanlış yola sapar. Adalet yoldan çıkarsa, şaşkınlık içine düşen halk ne yapacağını, işin nereye varacağını bilemez. İşte bunun içindir ki hiçbir şey dil kadar önemli değildir ..."¹

¹ KAYNAK : ŞÜKRÜ ÜNALAN DİL VE KÜLTÜR NOBEL YAYINLARI 2005.

YANCI KELİMELERİN TÜRKÇE KARŞILIKLARI

TREND	EĞİLİM
DUAYEN	USTA
CENTER	ÖZEK (MERKEZ)
START	BAŞLAMAK
E-MAIL	E-İLETİ
ANONS	DUYURU
MONOTON	TEKDÜZE
FESTİVAL	ŞENLİK
KONFİRME/OKEYLEMEK	ONAYLAMAK
KONTROL	ARAMA, DENETLEME
DEPARTMAN	BÖLÜM
DETAY	AYRINTI
SPONTANE	KENDİLİĞİNDEN
SKOR	SONUÇ
TEORİ	KURAM
PROVEKE ETMEK	KIŞKIRTMAK
ABSÜRD	SAÇMA
ORİJİNAL	ÖZGÜN
COOL	SAKİN
SEMPATİK	SICAK KANLI
AMBİYANS	ORTAM, HAVA
DİZAYN	TASARIM
PROGRAM	İZLENCE
ANTRENÖR	ÇALIŞTIRICI
PRESTİJ	SAYGINLIK

Ümit TAVAŞ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

AĞAÇ

Uzun ve kalabalık bir hayatta toprağa sinmiş gölgesi
Rüzgarda dalgalanan saçları ile
Uzanabildiği yere kadar uzanan koca bir ağacım şimdi
Zaman küskün, sessiz fısıldıyor gökyüzü
Parmaklarıma bulanıyor sesim
Susmak düşüyor payıma durup dururken

Serin bir yaz akşamını hayal edebilmek de güzel
Güzel gözleri ve küçük elleriyle bir bebeği
Yeni bir yaşam ışığını aydınlanan gökyüzünde
Olduğum yerde yaşarken bütünü
Toprak kadar sessiz kalıyorum
Hiçbir rüzgar savrulmuyor gövdemde

Evrene sınıksız sarılmışken
Bunca duyguyu yaşarken serin bir yaz akşamı
Kopuveriyor bir parçam
Düşüp toprağa bir çığlık oluyor
Büyüyorum yavaş yavaş
Yaşlanıyorum kısık bir sesle

Murat ERDEMİR
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

BAZEN

Bazen kısa da olsa mutlu oluyorsun.
Sevinirsin, huzur bulursun, ama bazen.

Bazen aşık olursun, seversin.
Bazen de reddedilirsin, ama bazen.

Bazen gitmek istersin, hiç arkana bakmadan.
Gidemezsin, seni bir şeyler tutar bırakmaz, ama bazen.

Bazen hayal kurarsın, farklı dünyalarda olursun.
Bir rüya zannedersin, biteceğini bilirsin, ama bazen.

Bazen ölmek istersin, intihar edersin.
Ölemezsin, birisi seni kurtarır, ama bazen.

Bazen de bazenler çoğalır kafayı yersin, delirirsin.
Kurtuluş yoktur, takiptesin, ama bazen.

Bazen yaşamak istersin, kıyasıya savaşırsın umutla.
Ama ölüm seni pençeler, kurtuluşun olamaz, ama bazen.

Bazen düşersin, her şeyin bittiği andır dersin.
Birisi seni kaldırır, elini uzatır, ama bazen.

Bazen özlersin, ona koşmak istersin.
Gidemezsin, o başkasına koşar, ama bazen.

Bazen sadece yazarsın, duygularını kağıda dökersin.
Beğenmezsin yırtar artarsın, ama bazen.

Bazen bağırırın, çığlık atarsın.
Ama kimse duymaz seni, kendin kendi sesini duyarsın, ama bazen.

Bazen limansız gemi gibisindir.
Nereye gideceğini bilemezsin, ama bazen.

Bazen sadece düşünürsün, susarsın.
Birisi sessizliğini bozar, düşüncelerini alt üst eder, ama bazen.

Bazen içersin, dertlerini unutmak istersin.
Ama serseri olarak görülürsün, dışlanırsın, ama bazen

Rauf HASANALİYEV
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

UMUT

Küllerinden doğmak bu olsa gerek masallardaki Anka kuşu misali, havalandırmak küf tutmaya yakın kanatları şöyle bir silkelenmek hayatın semasında, kapalı duran gözleri yavaşça aralamak hafif bir acıyla bir ışık huzmesinin karşısında sonra nefesin ne olduğunu anlamının tadına varmak bir iç çekişle, yeni doğmuş bebek misali ciğerlerinin yanmasıyla... Köhnede canlanmayı bekleyen yüreğin tekrar eski ritmik kıpırdamasıyla... Öyle ya yepyeni bir heyecanla daha güçlü daha cesur bir o kadar da naif çocuksu... Ve sonrasında tüm kokuları sevgiye dair ne varsa rengarenk ışıldayan duyguları almak kanatların üstüne, savurmak yıllanmış kül-leri yakmak tekrar kordan ateşi bir çığlıkla açmak tıkanıp kalmış boğazdaki düğümleri ve salı-vermek ruhu engin özgürlüğüne, cesurca uçmak dilediğince kanat çırpıp gidebildiğin yere, yumuşacık havanın ahengine kapılmak resmetmek kendini mainin koynunda...

Küllerinden doğmak bu olsa gerek masallardaki Anka kuşu misalli sevgiye doğru ka-natlanmak biraz naif biraz çocuksu ve bir o kadar da cesaretli...

Esra ÖRS
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

MOZART'IN SON SENFONİSİ

Mozart'ın son senfonisi bitti.
 Operada yalnızlığını haykıran bir hayaletim şimdi,
 Oysa günbatımından beklenecek her şey vardı,
 Serin bir rüzgâr ve Haydarpaşa'nın uhrevi kokusu.
 Rüzgâr gömleğime doluyor, Rüzgâr kalbimi avuçluyor.
 Operada yalnızlığını haykıran bir hayaletim şimdi.
 Hem ne diyorum, Tanrı her şeyi vermişti,
 Günbatımından beklenecek her şey vardı,
 Kırmızı gökyüzü; Kırmızı yel saçlarını savururken
 Ben ağlayan bir çellonun "do" notasında,
 Kaybetmiş peygamberler gibi yalnızdım.

Selim Ünlü
 Fransız Dili ve Edebiyatı
 3. Sınıf

ÜZÜLÜR DİYE

Unut diyorlar,
 Merak etmiyor değilim aslında,
 Hangi akla hizmet ediyorlar.
 Boş ver diyorlar bir de,
 Hak vermiyor da değilim arada,
 Acıyı böyle mi hazmediyorlar?
 Aklımı yalandan bir hevesle işgal ediyorlar,
 Bilmiyorlar ki, o benim miladım oldu.
 Saklı mı ki bu yara da abesle iştilgal ediyorlar,
 Fark etmiyorlar ki mutluluğa miadım doldu.
 Üzülür diye söylemiyorum,
 Ben onu hala seviyorum...

Emre AYKANAT
 Fransız Dili ve Edebiyatı
 2013 Mezunu

ATEŞ BÖCEĞİ

Sırlıklam gökyüzü bakışlarından
Kaçabildiğim en sessiz, en uzak noktada
Kan ter içinde uyanırken ansızın
Sesin çarpıyor kayalıklara, dalgalar korkak
Uzun uzun bakılmıyor artık, yıldızlar öfkeli
Söylenilecek birkaç kırık kelimeden ibaretiz şimdi
Avuçlarımıza yapışmış hüznün
Ama dur gitme! Biraz daha susalım
Biraz daha üşüyelim titreyerek
O çok kalabalık yeryüzünde
İki ateşböceğiydik senle ben
Kanatlarımızın altında karanlık suçlu
Ne tuhaf bir zaman dilimine düşmüş gölgemiz
Büyük bir yalnızlığa bölünmüşüz
Oysa upuzun bir hayata dokunmalıydık senle
Yaşlanırken yavaş yavaş
Gözlerimizi dikmeliydik yıldızlara
Ağlamalıydı gökyüzü üzerimizde
Şimdi karanlık her yanım
Rüzgâra tutulmuş bir mum gözlerimde
İki ateş böceğiydik senle ben
Biraz suskun, biraz yalnız...

Mehmet BELEK

Fransız Dili ve Edebiyatı

2013 Mezunu

O KADIN

Kadın; tek başına her şeyi anlatan, hayat veren, büyütüp yetiştiren, seven sevdiren, anlamlı, sevgiyi de nefreti de tam manasıyla yaşayan ve yaşatan kısacası hayatın ta kendisi. Kadın; her şeyin başlangıcı ve sonu, en güzel ve en saf aşkların tanrıçası, tarihi savaşların başlatan, uğruna binlerce insanın feda edildiği bir abidedir. Ne yazılar yazılır onun için gözleri, endamı, saçları hakkında, ne şiirler yazılır sayfa sayfa cilt cilt, ne hikâyeler efsaneler anlatılır dilden dile, gönülden gönüle, ne şarkılar söylenir ona hitaben gecenin ayazında, bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun altında, tüm o sevdiğimiz eski siyah beyaz filmlere konu olan iç geçirerek izlediğimiz, keşke biz de böyle aşklar yaşasak dediğimiz filmlerdeki o kadınlarımız...

Nice nesillerdir dilimizden düşmeyen efsanelerdeki o kadınlar. Leyla için çölleri aşan Mecnun, Şirin için dağları delen Ferhat, hepsi bir kadın için, hayatlarındaki "O Kadın" için bunca zorluğa, acıya, yalnızlığa katlanmamış mıdır? Hayatlarındaki o özel kişi için bunca olayı yaşamamışlar mıdır? "O Kadını" bulduklarından sonra sonsuza dek mutlu yaşamaya çalışmamışlar mıdır? Bu yüzden bizler günümüzde hala bu hikâyeleri, efsaneleri dilimizden düşürmüyüp, inanmaya devam etmiyor muyuz?

Hepimiz bizler için önemli, baş tacı ettiğimiz, kutsal olan bir kadından doğmadık mı? O özel ve güzel bizler için hayatımızın her evresinde doğumdan ölüme kadar sürekli yanımızda kalsın istediğimiz bir "O Kadın" yok mudur? Başımız sıkıştığında, mutlu olduğumuzda, mutsuz olduğumuzda bize her zaman destek veren, hep haklı bir tarafımızı yakalayan, bizi hiç bıkmadan dinleyen bir kadın yok mudur?

Kadın, hayatımızda sahnelediğimiz her oyunda başrol oyuncumuz "O Kadın" değil midir? Herkesin hayatında o ya da bu şekilde bir "O Kadın" yok mudur? Ölesiye sevdiğimiz, saygı duyduğumuz, hayatımızın merkezi olan bir "O Kadın". Varlığında hayatımızın neşe kaynağı, dert ortağımız, arkadaşımız yeri geldiğinde anne ve babamız, kardeşimiz, yokluğundayla bizi yapayalnız hissettiren, yaşama isteğimizi yok eden o eşsiz varlıktır hayatımızdaki.

Kadın; yeri geldiğinde bir güneş gibi parlak, sıcak, neşeli ve aydınlık, yeri geldiğinde karanlık geceler kadar soğuk, sessiz ve yalnız...

Ayşe ÖZKAN
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

FOTOĞRAF VE KIŞ

Soğuk ve karlı bir günde çekilen fotoğrafın güzelliği kadar bunu elde ederken gösterilen çabanın da bir o kadar güzel olması aslında fotoğraf çekmenin en duygulu tarafı denebilir. Geçen zamanı ve iliklerine kadar sinmiş soğuğu hissederken, bu işi yapmanın verdiği mutlu ve huzur verici duyguyu kelimelere dökülebilmek mümkün görünmüyor çoğu kez. Ama kelimelere güvenip bu güzel duyguyu nasıl elde edebileceğimizi anlatmaya çalışmaktan geri kalmamak gerek sanırım.

Dondurucu bir havada, ekipmanlarınıza ulaşmak, ufacık bir filtreyi ya da pili aramakla zaman kaybetmek istemeyeceğiniz kesin, bir de buna hareketlerinizi iyice zorlaştıran kalın kıyafetlerinizi ekleyin. Bu yüzden dışarıya çıkmadan önce ekipmanlarınızı düzenli ve kolayca ulaşabilecek şekilde yerleştirmelisiniz. Fotoğrafçılar için üretilen özel yelekler bu düzenlemeye izin verdiği gibi, ekipmanın vücudunuza yakın ve dolayısıyla sıcak tutulması açısından da faydalı olacaktır. Zira günümüz koşullarında bu ekipmanlar olmadan güzel bir çekim yapabilmek biraz zor görünüyor ama imkansız da değil. Bilindiği gibi düşük sıcaklıklarda pillerin ömrü oldukça kısalmaktadır. Soğuk havada en sık rastlanılan sorun şarjı biten piller dolayısıyla. Bu bakımdan soğuk havalarda yanınızda fazladan birkaç adet pil taşımak kaçınılmazdır. Kullanılmadığı süre içinde pilleri sıcak ortamlarda tutmak şarj ömürlerinin azalmasını önleyecektir.

Aynı amaçla çekim yapılmadığı anlarda fotoğraf makinenizi sıcak yerlerde tutmalısınız. Küçük bir poşetin bir fotoğrafçı için ne kadar önemli olduğunu kış çekimlerinde anlayabiliriz. Kar ya da yağmur yağarken çekim yapmak zorunda kalırsanız, makinenizi plastik bir poşet ya da benzeri ile korumakta fayda var. Lensin ve vizörün önünü keserek hem çekime devam eder, aynı zamanda diğer bölgeleri suya karşı koruyabilirsiniz. Ya da bu şartlar için üretilmiş özel şemsiyeler kullanabilirsiniz. Bazı kompakt dijital fotoğraf makineleri için üretilen küçük boyutlu su geçirmez su altı muhafazaları bulunmaktadır. Varsa bunları da kullanarak makinenizi kara ve suya karşı koruyabilirsiniz.

Lensinizin üstüne bir kar tanesi ya da benzer istenmeyen bir madde yapıştığında üfleme yapmayın. Ilık nefesiniz cam üzerine değdiğinde çok kısa sürede donacak ve buz çözülene kadar objektifiniz kullanılmaz halde kalacaktır. Aynı durum vizörünüzün camı için de geçerli. Ani sıcaklık değişikliklerinden dolayı lens ve makineniz üzerinde ortaya çıkan yoğunlaşma sonucu oluşan su, objektifiniz ve makineniz için oldukça zararlı olabilir. Makinenizi ani sıcaklık değişikliklerine maruz bırakmayın ve yavaş yavaş ısınmasını sağlayın. Soğuktan sığa girerken makinenizi hava almayan bir plastik torbanın içine koymak, yoğunlaşmanın makine üzerinde

değil torba yüzeyinde olmasını sağlayacak ve böylece makinenizi ve objektifinizi yoğunlaşan sudan daha etkili olarak koruyabileceksiniz. Bütün bu önlemlerden sonra kış fotoğrafçılığının o muhteşem tadını çıkarabilirsiniz sanırım.

Orhan AĞAYEV
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

İÇ DÜNYAMIZ

Stres kavramı Latince "estrica", eski Fransızca "estrece" sözcüklerinden gelmekte olup 17.yy da felaket, bela, musibet, dert, elem anlamları kullanılmıştır.

Ne zaman kötü bir haberle veya, geçinmesi zor bir insanla karşılaşsak, ya da, büyük bir hayal kırıklığına uğrasak çoğumuzun davranışını, sonu bize yaramayacak olan alışkanlıklar belirler. Hemen aşırı tepki gösterip olayı büyütürüz, duruma sımsıkı yapışır, yaşamın sadece olumsuz yönlerine odaklanılır.

Ufak şeyler elimizi kolumuzu bağlar. Sinirlenip, huzursuz olduğumuz ve rahatsız edildiğimiz zamanlarda gösterdiğimiz aşırı tepkiler sadece bizi hüsrana uğratmakla kalmaz, gerçekten istediğimiz şeyi elde etmemize de engel olur.

Bu yüzden tablonun tamamını göremeyiz ve olumsuzluk üzerine odaklanıp, bize yardım etmek niyetinde olan başka insanları da huzursuz ederiz. Kısacası, hayatımızı sanki büyük bir acil durum varmışçasına yaşamaya başlarız.

Telaş içinde sorunları çözmek için koştururken, aslında sadece sorunları artırmakta oluruz. Her şey bize dünyanın sonuymuş gibi görüldüğü için, yaşamımızı art arda gelen, sözde facialarla boğuşarak geçiririz.

Bir süre sonra da, her şeyi gerçekten dünyanın sonuymuş gibi görmeye başlarız. Bu arada gözümüzden kaçan nokta, sorunlarımıza olan bakış açımızın, bunları ne kadar çabuk ve etkili biçimde çözdüğümüzle ne çok ilgili olduğudur.

Çoğu zaman kendimizi kaptırıp bazı şeyleri fazla dert ederiz, ama yakından bakınca, bunlar hiç de öyle büyütülecek şeyler değildir. Tüm dikkatimizi küçük sorunlara yöneltip, onları normal boyutlarının çok üstüne çıkarırız. Örneğin;

Trafikte bir araç önümüzü kesebilir. Oluruna bırakıp, yolumuza devam etmek yerine, öfkelenmeyi kendimize hak buluruz. Kafamızda hayali bir kapişma yaratırız. Hatta , çoğumuz bu olayı unutmak yerine, başkalarına da anlatırız.

Peki, neden öbür sürücüyü kazasını nerede yaparsa yapsın, diye bırakmayız sanki? O kişiye acımayı deneyin ve öyle bir telaşı yaşamamanın ne kadar zor olabileceğini düşünmeye çalışın.

Bu yolla kendimizi daha çok kollamış ve diğer insanların sorunlarını üstlenmekten kaçınmış oluruz. Günlük yaşamlarımızda buna benzer daha pek çok şey vardır. Bu uzun bir kuyrukta beklemek olabilir, haksız eleştirilere uğramak, ya da, yapılacak bir işin bütün sorumluluğunu üstlenmek olabilir;

Pek çok insan yaşam enerjilerinin büyük miktarını ufak şeyleri dert ederek harcadıkları için, yaşamın güzelliğini ve büyüsunü tümüyle ıskalamaktadırlar. Çabalarımızı bu hedefe doğru yönelttiğimiz taktirde daha sevecen ve ılımlı olabilmek için kendimizde çok daha fazla enerji bulacağız.

Mesela, haftada bir yürekten gelen yazı yazmak yararlı olabilir. Elinize bir kalem almak, hızınızı biraz kesip, yaşamınızdaki güzel insanları hatırlamanızı sağlar. Bir şey yazmak için masanın başına geçme hareketi hayatınızı minnetle doldurmaya yardımcı olur. Bir kez bunu uygulamaya karar verirsiniz, bir daha bırakamayacaksınız.

Zihnimizin çok güçlü bir gereç olduğunu söyler Dr. Richard Carlson . Bir şeyin gerçek veya, bizim için erişilmez olduğuna karar verirsek, daha sonra kendi yarattığımız bu engeli aşmak zor olabilir. Kafamızın içini bir sürü sınırlamalarla doldurup kendimizi denemekten korkar hale geliriz.

Daha sevecen ve iyi bir insan olmak için eylem gereklidir. Eğer hedeflerimizden biri başkalarına yardım etmekse, en uygun yolları kolayca buluruz. Fırsatlar sonsuzdur. Birisine bir iyilik yaptıktan sonra, neden başkaları da benim için aynı şeyi yapmıyor, diye düşünmemeliyiz. Çöp kutusunun dışarı mı çıkarılması gerekiyor? Sıranın kimde olduğunu mu unuttunuz? Sıra sizde olmasa bile çıkartın. Çoğu zaman hizmet vermenin en güzel yolu basit ve gösterişsiz olmandır.

Bu strateji hizmet vermeyi yaşamınızla bütünleştirmemize yardımcı olur. Ve bizi stresten uzaklaştırır. Bir kimseye karşılık beklemeden iyilik etmenin ne kadar kolay ve ne güzel bir duygu olduğunu görmemizi sağlar. Çoğu kez bilerek ya da farkında olmadan başkalarından bir şeyler isteriz, özellikle de o kimselere daha önce bir iyiliğimiz dokunmuşsa... Böyle yaparak yaptığımız iyiliklerin hesabını tutmuş oluruz. Birisine bir iyilik yapacağınız zaman yapın gitsin.

Şeyma YAZAR
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

BİLMEM Kİ BU BÖYLE NE KADAR DEVAM ETMELİ?

Bilmem ki bu böyle ne kadar devam etmeli?
Aşka, sevmeye kim ömür yetirmiş ki.
Beklemek zor gelir kimisine
Bekledikçe adının aşk olduğunu bilmeli.
Bilmem ki bu böyle ne kadar devam etmeli?
Mecnun beklerken ölmedi mi?
Ferhat beklerken ölmedi mi?
Kerem beklerken ölmedi mi?
Bilmem ki bu böyle ne kadar devam etmeli?
Beklerken ölmeli miyim?
Ölüm beni bulana kadar beklemeli miyim?
Ya severse deyip bir güzeli umutla aşkla beklemeli mi?
Bilmem ki bu böyle ne kadar devam etmeli?
Aşk herkes ama herkes için bir fani gibi bekler mi?
Beklemek insana mahsus bir şey değil mi?
Ölümü, sevgiyi, aşkı bekler beklemeseydi insan insan olur muydu hiç.
Beklemek güzel gelir mi birini?
Beklemek bu kadar güzel gelebilir mi?
İnsan beklediği şey uğruna ölmez mi?
Ölmek zaten basit olanı değil mi?
Yaşamak zor gelir beklerken insana, en çok yaşamak.
Ama biri ölecekse bekleyerek ölmeli.
Bilmem ki bu böyle ne kadar devam etmeli?
Ben mi bilemedim yoksa anlatamadım mı kadere,
Kader mi anlamak istemedi? Beni, içimi.
Kader bekletmeden uğraştırmadan kavuşturur mu içini yakıp geçenle seni?
Uykusuz geçen geceler çok mu sevdiğin için
Âşık ettiyse seni kendine, kalbini aldıysa senden çok mu döktüğün gözyaşı.
Aşk için ilk gözyaşı döken sen misin sanki?
Kurusu göz pınarların ne olur ki sevdiğin için?
Bilmem ki bu böyle ne kadar devam etmeli?
Aşk insanı deli eder mi?
Deliren hiç olmadı mı ki.
Zaten aşk dediğin delilik değil mi?
Gözden irak olan gönüldende irak olur mu ki?
Bu sözü söyleyen acaba gerçekten aşkı yaşamış mıdır?
Bilmem ki bu böyle ne kadar devam etmeli?
Yar mı bitirecek bu beklemeği yoksa ölüm mü?
Ya da öldüğümde de mi unutamayacağım yârimi?
Nasıl unutsun ki kalp o gözleri unutmak kolay mı?
İnsan sevdiğinin gözlerini unutabilir mi?
O gülen güzel gözler unutulabilir mi?
O gül kokusunu bir kere duydun mu başka kokuyu beğenebilir misin?
Saçıyla başıyla, duruşuyla davranışıyla,
Âşık olduğun birinden sonra başkasına bakabilir misin?
Gerçekten sevdiyse insan severek beklediyse,
Bekleyebilir mi başka birini onu beklediği gibi?
Bilmedim bilemedim duymadım göremedim ki çok sevip de unutani.
Bilmem ki bu bekleyiş ne kadar sürmeli?

YUNUS ÖZKAN
Dumlupınar Üniversitesi
Kontrol ve Otomasyon Teknolojisi
2. Sınıf

AŞK OLSUN

Bir tutkudur yaşıyoruz işte, tekerrür eden aynı telaşlar,
Her günün bir yarını var ya; işte yarın da aynı telaş var...
Her zaman ki gibi uyanacaksın yarınlara,
Öyle pek farklı şeyler de yaşayamayacaksın.
Güneş yarın farklı doğacak gibi söylemlerle kandırma kendini.
Gene doğudan doğup, batıdan batacak...
Sabahında tatlı uykularından vazgeçip,
Sıra gelmiş dünyalık telaşlarının peşinden koşacaksın...
Fazla hayallere kapılma anlayacağın.
Hele ki aşk falan da bekleme yarınlardan,
Aşk,Leyla ile Mecnun'unun restore edilmiş halinde iken.
Sadece sev! O da, sevdiğin sürece...
Ne dünlü günlere takıl, ne de yarınlara kapıl, umudunu yitir demiyorum,
Ama elimizde her daim olan bir gerçek var ki o da bugün.
Hiç bir mutluluk ertelemeye gelmez hele ki meçhulde olan yarınlara...
Kandırmayalım birbirimizi,
Yarınların seni bana, beni sana göstermeme gibi acı ihtimalleri var iken umut mu bağlanır yarınlara?
Gel biz onca dünyalık telaşların içinde bugünü yaşayalım,
Ne bir saniye bile geçmişe takılalım ne bir saniye bile geleceğin toz pembe hayallerine kapılalım.
Gel sen, bir benim ol bugünümüz ise ikimizin.
Yarınları gömdüm ben meçhullere.
Hayat olacaksa bugün olsun, bugün günlerden sevda olsun, huzur olsun...
Bana bugünü yaşatacak olan sana bir ömür "AŞK" olsun...

Ahmet Safa SEVİM
Gediz Üniversitesi
Ekonomi Bölümü
2.sınıf

BİLİNMEYEN YÖNLERİYLE ATATÜRK

Atatürk diyor ki;

“Ey yükselen yeni nesil, gelecek sizindir. Cumhuriyeti biz kurduk, onu yükseltecek ve yaşatacak olan sizlersiniz.”

İranlı bir şair: “Allah bir ülkeye yardım etmek isterse onun elinden tutmak isterse başına Mustafa Kemal gibi bir lider getirir” demiştir.

1. "ATA" LAFINI SEVMEZDİ

“ATATÜRK” hitabını ilk kez dönemin Türk Dil Kurumu Başkanı bir konuşmasında kullanmış, Mustafa Kemal de çok beğenerek soyadı olarak almıştır. Kendisine “ATA” diye hitap edilmesinden hiç hoşlanmazdı.

2. EN SEVDİĞİ YEMEK

Manastır Askeri Lisesi yıllarından kalan alışkanlıkla hayatı boyunca en sevdiği yemek kuru fasulye ve pilav olarak kaldı. Tatlıya düşkün değildi ama canı istediğinde çok sevdiği gül reçeli ni tercih ederdi.

3. EN BÜYÜK HAYALİ DÜNYA TURUNA ÇIKMAKTI

Ömrü yetseydi bir dünya turuna çıkıp farklı kültürleri görmek istiyordu.

4. BAŞUCU KİTABI ÇALIKUŞU'YDU

Binlerce kitabı vardı. Ama bunların arasında bir tanesini hayatı boyunca hatta cephede bile başucundan ayırmadı. Reşat Nuri Güntekin'in ünlü ÇALIKUŞU romanını hep yanında taşır, her gün rastgele bir yerinden açar, birkaç sayfa okurdu.

5. GÖMLEKLERİNİN TÜMÜ BEYAZDI

Bu gömlekler ilk yıllarda İsviçre'de özel olarak dikilirken sonra yerli malı kullanma kampanyasına öncülük edebilmek için Beyoğlu'nda bir terziye diktirilmeye başlanmıştır.

6. KABUL SALONUNDAKİ AT YAVRUSU

Atlardan sonra en sevdiği hayvan köpekti. “Fox” adını verdiği köpeği, Gazi'nin yatağının ayak ucunda uyurdu. Hayvanlara olan düşkünlüğü o derecedeydi ki bir gün misafirlerinin de görebilmesi için yeni doğmuş bir tayla annesinin Çankaya Köşkü kabul salonuna getirmesini bile emretmiştir.

7. TAM BİR SALON ADAMI

En sevdiği dans valsti. Müzik zevki çeşitlilik gösteriyordu. Klasik Batı müziği dışında Anadolu ezgilerini de severek dinlerdi.

8. DOLABINDA LACİVERTE YER YOKTU

Takım elbiselerinin tasarımını hep kendisi çizirdi. Lacivert takım giymeyi sevmezdi.

9. RUMELİ ŞİVESİ

Özenli ve temiz bir Türkçe konuşurdu. Ancak bazı kelimeleri Rumeli şivesiyle telaffuz ederdi.

Merve KIRÇAK
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

- Bu bir derlemedir.

PİRLERKONDU

Arkadaşlar sizlerle Konya'nın çok küçük ve şirin bir ilçesi olan Taşkent'in dilden dile yayılmış ve hatta zamanında ilköğretim Türkçe ders kitaplarında okuma parçası olarak da yayımlanmış bir hikayeyi paylaşmak istiyorum. Taşkent, Konya'ya bağlı fakat Alanya'ya daha yakın bir ilçedir. Şaşırtıcı manzaralara sahip olan Taşkent'e dev kayaların varlığı (şehir bu kayaların üzerine kuruludur.) bol bol soğuk pınarları, endemik bir tür olan ve kolay kolay kuru-mayan çam ağaçları ve dikkat çeken bol yeşilliğiyle, akarsularıyla dikkat çeken sevimli bir ilçedir.

Bir rivayete göre bundan yıllar önce, Anadolu Selçuklu Sultan-ı Alaeddin Keykubat ile Alanya Beyi arasında oluşan sınır anlaşmazlığını çözmek için elçiler bir anlaşmaya varırlar. Her iki kumandan da horoz ötümü vaktinde yola çıkarlar ve karşılaştıkları yer her iki beyliğin sınır noktası olacaktır. Gerek Selçuklu Hükümdarı gerek Alanya Beyi birer elçilerini de tam horoz ötümünde çıkılması kontrolü için karşılıklı olarak bırakırlar. Selçuklu Sultan-ı Alaeddin Keykubat'ın mihmandarı horozun erken ötmesini sağlamak için akşamdan horoza baharatlı ve acılı yiyecekler yedirir. Durum böyle olunca Alaeddin Keykubat'ın horozu erkenden öter ve alaca karanlıkta atlar atına düşer yola...

Yağız at, rüzgar misali bayırlar tepeler aşar, yollar dürülür, bir hayli yol alır. Kan ter içinde kalır. Susuzluktan dudakları çatlamış, boğazı kurumuş haldedir. Bir yamaçta şırıl şırıl çağlayan bir pınar görür. Atını mahmuzlar, varır pınarın başına. Bir de ne görsün? Bir dağ güzeli testisini doldurur. Sultan: "Bir su ver, bacım!" der. Kadın kim olduğunu bilmediği kan ter içindeki yolcuyla şöyle bir süzer ve kalaylı pırl pırl tasını doldurur. Sonra pınarı gölgeleyen çam dallarından bir tutam yaprak koparır, su dolu tasa serper, sultana uzatır. Sultan tası alır ama içindeki yapraklara bir mana veremez. Suyu döker ve tekrar uzatır. Güzeli kadın tası buz gibi suyla doldurur, yine çam yapraklarını serper verir sultana. Sultan kadına:

-Niçin bu çam yapraklarını suyun üzerine serpiyorsun?

-Yiğidim, hava sıcak, siz de terlisiniz... Çam yaprağı suya koku verir. Hem siz birden bire değil de süze süze içeceğimiz için dokunmaz. Al, iç, der.

Sultan kana kana içer ve kadına:

-Adını bağışlar mısın bacım, der.

Kadın başını öne eğerek ve utangaç bir tavırla:

-Adım başkasına bağışlandı, sen kusurumu bana bağışla, der.

Sultan sorar:

-Burası neresidir?

-Pirlerkondu (Taşkent) derler buraya. Köyümüz şu yamacın ötesindedir.

Alaeddin Keykubat bunun üstüne:

- Ben Anadolu Sultanıyım dile benden ne dilersen, der.

Dağ güzeli, yağız atın üzerinde heybetle duran bahadırın sultan olduğunu anlayınca şaşırır. Yerinden fırlar, atın gümüş üzengilerini öper.

-Sultanım sağlığını dilerim, der.

Alaeddin Keykubat ısrar edince dileğini söyler.

-Biz İçel'in pamuğunu eğirir, iplik yapar, bez dokur, pazarda satar geçimimizi sağlarız. Bezlerimize damga vurulur. Bir top bezden tam üç akçe vergi alırlar. Ferman buyurun da almasınlar, der.

Alaeddin Keykubat:

-Dileğin olacak, benim niyazım odur ki; çamlarınız kurumasın, güzeliniz farımasın (ihtiyarlaşmasın), suyunuz ılımasın, bezinizden öşür akçe alınmasın, der.

Memleketimin güzel suyuna doyum olmaz...

Mine BAŞKAYA
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

ANNE

Belki bu sana yazdığım ilk mektubumdur. Farkındayım seni bu sayfalara sığdıramanın imkansız olduğunu.

Hani hep bize güneş dünyamızı aydınlatır derler ya, düşündüm de bu kocaman bir yalan aslında. Bizim dünyamızı aydınlatan tek bir güneş var o da sensin. Belki bir değil bin tane güneş bir araya gelse, senin bize verdiğin o ışıltının binde birini veremez. Biliyor musun? Bence onlar da bunun farkında ve seni kıskanmaktalar. Aslında haksız da değiller. Saatler ilerleyip gecenin karanlığı çöktüğünde onlar kayıtsız karanlığa teslim olurken, sen sonsuz ışığınla bize hayat veriyorsun ve bu bizi çok mutlu ediyor. Hatırlıyorum da küçükken bize hep masallar okutulurdu. Bu masallarda elindeki sihirli değnekle dokunduğu her şeyi güzelleştiren onlara can veren periler vardı. Okurken her defasında gözümün önüne sen gelirdin. Ve ben senin de bir peri olduğunu düşünmekten kendimi alamazdım. Yıllar geçti, büyüdüm ve içimden hala çocuksu bir ses: "Senin annen de bir peri!" diye haykırıyor. Ben de gülümsüyorum. Bazen hayat öylesine acımasız davranıyor ki kanadı kırık bir serçe misali çaresiz hissediyorum kendimi. Ağlıyorum, göz yaşlarım sel oluyor, boğuluyorum. Yalnızlığın ve çaresizliğin çıkmazında, buğulu gözlerim bir umut ışığı arıyor, bulamıyorum. Umutlarım tükeniyor, gözlerim yalnızlığa kapanıyor. Sonra birden sen geliyorsun gözlerimin önüne, ışık saçan gülümsemele "Her şey bitti." diyorsun sihirli ellerinle bana uzanıp, çekip çıkarıyorsun beni o karanlıklardan. tıpkı çocukluğumdaki gibi başımı göğsüne yaslıyorsun sonra yatırıyorsun dizlerine. Ben o güzel yüzüne bakıyorum. Her şeyden kurtulmuş olmanın verdiği mutlulukla kanatlanıp göklerde uçuyor uykuya dalıyorum.

Anne, senin yanımda olduğunu hissettiğim zaman hiç bir şey acı vermiyor. Biliyorum ki bir yerlerim dağıldığında yaralarımı saracak bana can verecek ve bütün karanlıkların üzerine güneş gibi doğacak bir masal perisi var.

Yüzündeki gülümsemenin gözlerindeki ışığın hiç bir zaman sönmemesi dileğiyle... Hayatta sahip olduğum en kutsal en paha biçilemez hazinem, sevgili annem, iyi ki varsın ve iyi ki hep bizimlesin...

Duygu DELİ

Fransız Dili ve Edebiyatı

4. Sınıf

SENI SEVEN YÜREĞİME BİR UMUT VER

Kendimi geceye vurduğum bir zamandı.
Yürek sızlatan yağmurlar yağıyordu gözlerimde.
Ben ne zaman senden geçsem, sen usulca yanıma sokulup da hatırlatıyordun kendini bana.
Kim kopardı bizi bizden diye soruyorduk şiirlerde, yanıtını bulamıyorduk.
Ben kendimi tüketirken yalan sevdalarda, sen uzak kıtaların uzak kentlerinde şarkısını dinliyordun
hasretin.
Ben uzağına düşünce atıyordun kendini o yalnızlık uçurumlarından aşağıya.
Sonra gün dönüyor ve ben dönüp dolaşıp yine sana vuruyordum kendimi.
Aşamıyordum aramıza ördüğün duvarları.
Her şeyimiz hasretken birbirine biz ayrı kalıyorduk birbirimizden kilometrelerce uzakta.
Bir çocuk gibi seviniyordum telefonumu her çaldığında.
Tüm duvarlara rağmen yüreğim gelişini bekliyordu.
İnatla vazgeçmeyeceğimi haykırıyordum gecelere.
Gittiğin günün üzerinden yıllar geçmişti, ama ben hala aynı acıyı taşıyordum ve her gün yeniden başlı-
yordum sigara içmeye.
Aylar boyunca her gün yazdığım ayrılık güncenin her sayfasında gözyaşım vardı.
Her sayfasında sen, biz, yaşanmamış hatıralarımız vardı.
Sadece ikimizin bildiği harflerle şifreli mektuplar yazıyordum sana.
İçimde mutluluktan eser kalmadı.
Seni seven yüreğime bir umut ver diyordum.
Bugünlerde umut senden benden bir parça idi ama yabancıydı bize.
Sadece yokluğunu düşünmek bile hayatın tüm renklerini siliyordu gözlerimden sen nereye baksan
orada ben vardım ama sen neredeydin "Sevdiğim".
Seni bana getirmeyen her günün sonunda hayallerim batıyordu bir güneş gibi.
Ellerimde papatyalar soluyordu.
Göğsüme düşen bir gözyaşı oluyordun.
Senden uzakta döktüğüm yaşlar zehirli bir hançer gibi saplanıyordu yüreğime.
Yeter artık, yeter artık diyordum.
Bir yaz günü sabah vaktinde ki gün yeni kavuşmuştu aydınlığa.
Güvercinleri izledik balkonun bir köşesinden.
Gözlerimizde hüznün, dilimiz suskun...
Okuma diyordun okuma ayrılığı ve acıyı anlatan kitapları.
Nasıl olsa yaşayacak ve sen yazacaksın acının ve aşkın kitabını.
Yıllar geçti unutmadım.
Sensizliği de unutmadım.
Yaşanmamış yıllar yokluğun kadar acıttı canımı yüreğimi.
Şimdi ben unutulmaz vazgeçilmez dediğim seni bıraktım bir yalnızlık uçurumunun başında.
İstersen bırak kendini boşluğa ya da yürü hızlı adımlarla bana gelen yollarda...
Dün olduğu gibi bugün de kapım açık sana...
Sonsuza kadar, sonsuza kadar...

Caner KARACA
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

AYRILIK SENFONİSİ

Bu bir yol hikayesi
Uzun ve meşakkatli bir yol
Ne acıdır ki ortada bir ayrılık var
Hikayeyi hüznü kılan da bu ya...

Sararan yaprakların ardı sıra kovaladığı
Mevsim sonbahar, aylardansa kasım.
İstanbul'a düşen ilk yağmurlar,
Sanki ayrılıktan bahsediyordu.
Ve ben yollara düştüm, sırtımda keder
Uzun ve meşakkatli yollara....

Ben ki hayatının baharında
Ve hiç gurbet yüzü görmemiş bir ben...
Kısa süreli ayrılıklarım oldu,
Ama bu denli uzun süreli
Aklımın ucundan bile geçmezdi,
Ne kadar da erkendi.

Gel gör ki hayatımda açacağım yeni sayfanın
İlk satırı bu oldu, "Ayrılık"
Ne kadardı? Nereye kadardı?
Peki dönüşü var mıydı?
Bilmiyorum, yalnızca gidiyorum
Ben benden bile gittim artık
Yalnızım, hiç olmadığı kadar yalnız...

Nadide ÖZDİLLER
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

ÜÇ OTOSTOPÇUNUN ANKARA REHBERİ

"Yeryüzü aslında sanıldığı kadar tehlikeli değildir. Yolda rastgele karşılaştığımız kimi zaman yadırgayan gözlerle baktığımız insanlar da bizler gibi hayat telaşında, işinde gücünde olan insanlardır." İşte bu düşünceyle hadi bakalım deyip, bir hafta sonu düştük yollara biz üç arkadaş...

Otostop maceramızın ilk ayağı Ankara yolunda başladı. İlk etapta pek umutlu değildik bir aracın tez zamanda duracağından, neticede "ben" faktörü vardı. Ancak çok kısa bir süre sonra bir araç durdu ve Konya yerlisi bir aile bizi araçlarına aldı. Amcamız Konyalı olduğundan sorular peşi sıra geldi tabii, ancak eğlenceli bir aile olduklarını söyleyebilirim. Bize "Size hitap eden müziklerimiz bile var." diyerek her ne kadar Demet Akalın parçasını onlarca kez dinleme eziyeti yaşatsa da onlar üzerinde iyi bir izlenim bıraktığımızı düşünüyorum. Bunu da, bize acıyıp yaklaşık bir saat sonra yolda bir firmaya ait Ankara otobüsüne bindirmeye çalışmasından çıkardık. Evet. Amcamız hakikaten bize acımış olacak ki, otobüsü görür görmez, normal şartlarda durmayacak olan bir otobüsü el kol hareketleriyle durdurmayı başarmış, sonrasında "Ben bu otobüs firmasının müdürünü (şuan adını hatırlayamıyoruz) tanıyorum. Bu gençleri alın, ben arayacağım şimdi onu dedi. Biz biraz mahcup, utana sıkıla zoraki bindik araca. Amcamızdan böyle bir hareket beklemiyorduk neticede. Araçtaki muavinler çok fazla bu durumdan hoşnut kalmadılar haliyle. Otobüste çok fazla yolcu olmamasına rağmen bedavadan yolcu götürme durumu canlarını sıkımişti. Biz binmesek de bu otobüs bir şekilde gitmeyecek miydi sanki Ankara'ya? Ancak bunu pek agresif olan abiye söyleyemedik ve öyle sessizce oturup çevrimize mümkün olduğunca rahatsızlık vermemeye çalıştık. Tabi Orhan'ı ayrı tutuyorum bu durumdan. Orhan ise bizim tam aksimize durumu biraz abartıp yolculuk esnasında ikram edilen kek ve meşrubatlarından istemeyi bile düşündü. Yalnız buna mahal vermeden otobüsün muavinleri bizlerden para talep ettiler. Neredeyse yolun yarısını tamamlamıştık zaten ve buna rağmen bizden 15 lira talep ettiler. Bizim için amaç Ankara'ya bir an önce varmak değil veya yolculuğu bedavaya getirmekte değil, yalnızca eğlence ve macera. Çalışanlar yasak olduğundan bu talebi reddettiler. Adamlara bu durumu açıklayamadık tabi ve para isteklerini reddedip bizi indirmelerini söyledik. Hosteslerden biri karşı çıktı bu duruma, "Hayır, sorun yok, oturun bir yere gidemezsiniz." dese de biz para vermemek konusunda ısrarcı olunca yasağa rağmen bizi bir benzin istasyonunda indirdiler. Yalnızca o çocuk öğrenci halinden anlamıştı, helal olsun. İnerken Orhan ikram ettikleri meşrubatı almayı da ihmal etmedi tabii.

İndiğimiz benzin istasyonunun çardağında, yolculuğa çıkmadan önce hazırladığımız çikolatalı ekmeklerimizi yedik. Karnımızı da bir şekilde bedavadan doyurmuş olduk böylelikle. Ardından hemen yollara düştük yine. Orhan başparmağı havada başladı maceramızın devamına. Burada da şans yanımızdaydı ve yine çok geçmeden bir araç durdu. Üstelik direkt olarak Ankara'ya giden bir araçtı.

Aracına bizi alan Fatih abimiz, hakikaten maceramızın en eğlenceli kısmıydı. Kendisi de Konya'dan Ankara'ya gidiyordu. Aracında kısa yolculuğumuz boyunca bizi rahat ettirmek

adına her şeyi yapmıştı. Kendisi de bu yollardan geçmişti besbelli. Muhabbeti de kendisi gibi içten ve samimiydi. Hayattaki deneyimlerinden ve başarılarından epey söz etti bize. Böyle bilirkişiye yolculuğumuzun bir bölümünde rastlamak büyük bir şanstı bizim için.

Abimiz halden anlayan bilirkişi olduğundan, maceramızı onunla da paylaştık. Onun da bizi sevdiğini ve samimi bulduğunu düşünüyoruz açıkçası. Velhasıl yolculuğumuz bol sohbetli ve keyifli geçti. Ankara'ya geldiğimizde abimiz bizi kahve içmeye davet etti. Kısa bir kahve molasından sonra ayrıldık ve bu kez de Ankara da bizzat maceramız başladı.

Macera aslında tam da burada başladı. Üçümüz de yabancı olduğumuz bu şehri kendi çapımızda keşfetmeye koyulduk. Saat oldukça geç olduğundan Anıtkabir'e girme şansımız yoktu, ihtişamına yalnızca dışarıdan tanık olabildik. Sonrasında Kızılay'a geçtik, karnımızı burada tam anlamıyla doyurduk. Saat epey geç olmuştu. Kalacak çok fazla yerimiz olmasına rağmen biz yine zor olanı seçtik ve Aşti'ye geçtik. Evet, otogara uyumaya geçtik. Duygu'nun sınavı erken saatte olacağından, bir iki saatte olsa uyuyalım dedik. Üst kata çıktık, evsizlerin de geceyi geçirdiği yere. Buradaki arkadaşlarımızı hiçbir zaman unutmayacağız. Hayatın ta kendisi orası. İnsanın çırılçıplak, maskesiz, sadece kendi olduğu yer. O kadar samimiler ki... Kadın olsun erkek olsun hepsi bir yerde geceyi geçirmek adına toplanmışlardı ve hiç kimsenin kötü veya art niyeti yok. Yalnızca uyumak için oradalar.

Sabah 6'ya kadar burada, bu insanlarla birlikte kaldık biz de. Orhan olmasaydı cesaret edemezdik biz iki kız muhtemelen. Ama bu keyifli yolculuğumuzdan büyük dersler çıkarılmasını da bildik. Karşılaştığımız her insan apayrı bir dünyaydı. Ve belki de en fazla bu kadar içten olabilirlerdi. Bizi bir kez daha görmeyeceklerdi çok büyük ihtimalle. Bize karşı açık olmaktan kaçınmadılar bundan ötürü.

Sonunda yolculuğumuzun asıl nedeni olan, Duygu'nun astsubaylık sınavına gireceği Zırhlı Birlikler Okulu ve Eğitim Tümen Komutanlığına geldik. Yalnız anlatıma bakıldığında sınav için mi otostop çektik yoksa otostop için mi sınava girdik biraz muallakta kalmış gibi gözüküyor. Ancak bizimkisi sınav olgusunu daha eğlenceli bir hale getirmeyi elbette.

Sınavdan sonra yine yollara düşme vakti gelmişti. Otostop ilkinin başarıyla tamamladığımızdan bir de daha önce deneme fırsatı bulamadığımız hızlı treni tercih etmek için otostop sonrası bu sıradan bir yolculuk olmuştu. Ve bir günlük maceranın ardından sağ salim Konya'ya gelebilmiştik.

Biz biraz şanslıydık, hakikaten iyi insanlara denk geldik. Eğlence düşüncesiyle çıktığımız yol, hüsrana da sonuçlanabilirdi. Ancak insanın arkasında, sırtını tereddütsüz dayayabileceği insanlar olduğunda, söz konusu durum tehlikeli olsa dahi gözü o noktada hiç bir şey görmüyor. Hayatı çok daha keyifli hale getiren bu insanların varlığı benim için bulunmaz bir nimet. Siz de böylelerini biriktirmeye bakın, hayat çok daha keyifli bir hal alacaktır.

Burcu BAYKAL

Fransız Dili ve Edebiyatı

4. Sınıf

TEMBELLİK!

Günümüzde, insanların, özellikle gençler üzerinde şikayet ettikleri nokta tembelliktir. İçinde bulunduğumuz asırda gençlerin çoğu bu illetin kurbanı olmuş durumdadır. Fakat bunun sebebi nedir? Peki çözümü nasıl yakalayabiliriz? Sadece %2.5 gibi bir oranını kullandığımız beynimizde her şeyin bir çözümü vardır.

Birazcık çevremizi gözlemlediğimizde; doğadaki ağaçların, güneşin, çiçeklerin, gecenin, gündüzün, yağmurun, yaz ve kışın tembellik yapıp görevlerini yerine getirmediğini bir düşünelim. Güneşin uykuya dalıp bugün doğmak istememesi, ağaçların tembellik yapıp üç ay sonra meyve vermesi gibi... Dünyanın dengesi bozulurdu herhalde. Kendi vücudumuzda bir uzvumuzun sadece bir günlük yada bir saatlik tembellik yaptığını düşünün. Hayat çekilmez bir hal alır. Yapmak istediğimiz hiçbir şeyi yapamayız, planlarımız alt üst olur. Peki biz tembellik yaptığımızda, kendi hayatımızın dengesi bozulmaz mı? Derslerine çalışmadığı için hayatında bir yılının yok olması yada uyuya kaldığı için iş görüşmesine geç kalıp gidememesi, saatinde alması gereken ilaçlarını aksatıp, sağlığından olması gibi örnekler sadece birkaçı. Küçük ihmalkarlık gibi görünen bazı şeyler, başımıza büyük olayların gelmesine sebep olabilir.

Peygamber Efendimiz (s.a.v.) bu konu üzerinde; "Ümmetimin üzerine korktuklarının en korkuncu, karnının büyüklüğü, uykuya devam, tembellik ve yakînin (iman) zayıflığıdır." buyurmuştur. Gelecek nesillere yani şuan ki bizlere söylenmiş bir söz, neredeyse bir uyarıdır. Vücudumuzu harekete geçirmek beynimizin elindedir. O zaman önce tembelliğin bize verdiği zararları bir düşünelim, anlayalım. Ve bir an önce harekete geçelim. Çünkü mantığımızı yattığı zaman uygulaması daha kolay olur yani kendimize yaptırım noktasında daha sağlıklı kararlar vermemizi sağlar.

Bakın etrafınıza, evrende hareketsiz bir şey bulabilir misiniz? Güneş, ay, bulutlar, çiçekler, böcekler, yapraklar... Cansız duran cisimlerde dahi elektronlar hareket halindeyken biz neden olduğumuz yerde kalalım?

"Ömür çok kısa." derler ama biz gençler belki bu yaşımızda bunu idrak edip hakkıyla anlayamayız. Ama bir günümüzü baza alıp, o bir günde kendimize, ruhumuza, ailemize, çevremize, vatanımıza faydalı olacak bir şey yapmadıysak kendimizi suçlamalıyız. Üretken, çalışkan, faydalı bir birey olamazsak; bizi, ailemizi, çevremizi hatta ahiret hayatımızı bile kötü etkileyeceğinin farkına varıp, yaşamımıza çeki düzen verme dileğiyle, sevgiyle kalın!

Pınar ERŞAHİN
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

EN DEĞERLİ VARLIĞIMIZ

Zaman insanın en kıymetli hazinesidir. Çünkü geçirdiğimiz zamanın karşılması yoktur. Biz her geçen günü ne kadar iyi değerlendirirsek, geleceğimize yatırım yapmış oluruz. Boşa geçirdiğimiz günler, yaşamadığımız günlerdir. İnsanlar nasıl paranın hesabını yapıyorlarsa, zamanında hesabını yapmalıdırlar. Her gün bize 24 saat veriliyor ve her 24 saat bizim ömrümüzden bir parça koparıp alıyor. Birçoğumuz zamanın önemini kavramış durumda fakat öyle insanlarda var ki niçin yaşadığını bile bilmiyor. Örneğin; insanın bir amacı olmalı ve o amacı çerçevesinde ilerlemeli, yeni bilgiler öğrenmeli, yeni yerler keşfetmeli, hayatını ve zamanını eğlenceli bir şekilde geçirmelidir. Bazen zaman çok yavaşlar saniyeler, dakikalar geçmek bilmez. Hasta olan birisi için zaman durmuş gibidir, fakat mutlu olan birisi içinde zaman çok çabuk geçer. Mesela şu anda kendimizi sorgulasak doğduğumuz günden şu anda içinde bulunduğumuz zaman dilimine baksak, zamanımızın ne kadar çabuk geçtiğini görürüz. Aslında o an kendimizi sorgulamalıyız. Kendimize, ne öğrendim? Neredeyim? Neler elde ettim? sorusunu sormalıyız. Belki de yaptığımız hataların farkına varırız ve bundan sonra ona göre davranırız. Bazen de her şeyi zamana bırakırız, her şeyi ondan bekleriz acılarımızın dinmesini, ayrılıkların bitmesini isteriz. Aslında hepsi gerçekleşir. Bize boş vakitlerimizde ne yaptığımızı sorarlar. Bana göre insanın boş vakti yoktur. Çünkü nefes aldığımız müddetçe hep meşgul olmamız gereken bir işimiz olmalıdır. Onu ne kadar iyi değerlendirirsek, o kadar iyi kazanımlar elde ederiz. Bir öğrencinin eğitim hayatında kendini iyi bir şekilde geliştirip eğitimini tamamladıktan sonra onun meyvelerini alır fakat eğitim hayatını israf ederek geçirirse onun acısını okulunu bitirdikten sonra anlar. Ne yaptım ben? sorusunu sorar kendisine. Büyüklerimiz derler ya her şey zamanında güzeldir diye. Evet her şey zamanında güzeldir. Çocukluğumuz gençliğimiz ve yaşlılığımız. Tabi insan en çok çocukluğunu özler, daha sonra gençliğini. Çocukluğumuzu özlememizin sebebi orada anılarımız çocukluk hayallerimiz vardır tekrar çocuk olup hayata sil baştan başlamak isteriz yaptığımız hataları düzeltmek ve hayatımızı düzene sokmak isteriz. İnsanoğlunun altın çağı gençliğidir. Kendisini o zaman diliminde geliştirir ve ilerler. Zamanını değerlendiremeyen insan ise yaşlandığında gölgesiz, kurumuş bir ağaca benzer. Zamanımızı iyi kullanmak bizi başarıya götürür onu hor kullanmak ise başarısızlığa. Unutmayalım ki zaman avuçlarımızdan akıp gidiyor ve bu gidişin bir dönüşü yok ya da herhangi bir yerde bekleme ihtimalide yok. Zamanı bir tiren gibi düşünelim, sürekli yolcu alan asla durmayan ve sürekli yolcu indiren bir tiren gibi. Öğrenci isek ya da herhangi bir meslek sahibi isek mesleğimizin hakkını zamanında vermeliyiz. Askerde bir söz vardır; "Eğitimde ter dökmeyen, savaşta kan döker." Bana göre çok anlamlı söz zamanında kendin için çalışmasan, ihtiyarlığında halin nice olur. Bazen de yapacağımız işleri ya da okuyacağımız kitapları erteleyiz. Yarın ders çalışmaya başlıyorum. yarın bu kitabı okumaya başlayacağım, yarın kendime çeki düzen verip güzel bir işe başlayacağım. İşte o yarınların üzerinden ne yarınlar geçiyor ama biz aynı yerimizde sayıyor oluyoruz çünkü içinde bulunduğumuz o anın değerini bilmedi-

ğimizden dolayı başlamak için gün veriyoruz. Aslında bunun tam tersini yapmalıyız. Verdiğimiz karar o anda uygulamalıyız ki zamanın ne kadar değerli olduğunu anlamalıyız. Peygamber efendimiz bir hadisinde şöyle der: "Hiç ölmeyecekmiş gibi dünyaya, yarın ölecekmiş gibi ahirete çalış." İşte bu hadis bile bize zamanın ne kadar kıymetli olduğunu bildiriyor. O yüzden bu yazıyı okuduktan sonra bile "Ben neredeyim?" ve "Neler elde ettim?" diyerek sorgulayın kendinizi. Okuduğunuz alanınızla ilgili "Ne kadar bilgiye sahibim?" gibi sorular sorun. Çok güzel bir yazı yazdığımı savunmuyorum ama en azından hepimizin hemen hemen aynı hatalara düşerek yaptığımız yanlışları düzeltebiliriz. Boşa geçirdiğimiz her saat, her gün bize gelecekte karanlığa götürür.

ZAMAN

Çayda akan su gibi, çölde esen yel gibi
İşte bir günü daha kayboldu ömrümün.
Ben ben oldukça iki günün gamını bir çekemem.
Biri geçip giden biri gelecek gün.

ÖMER HAYYAM

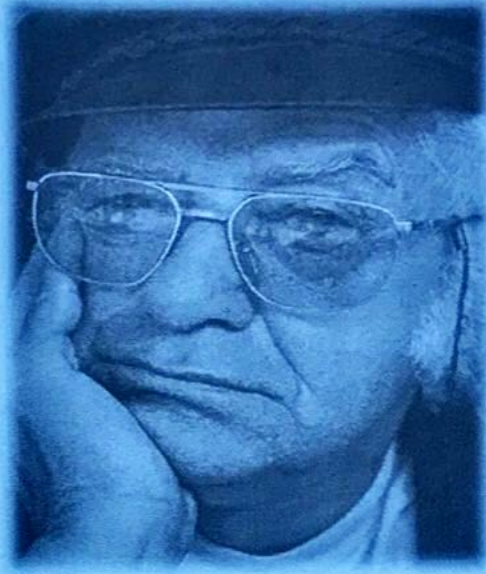
Ümit TAVAŞ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

BÖYLE BİR SEVMEK

Ne kadınlar sevdim zaten yoktular
Yağmur giyerlerdi sonbaharla bir
Azıcık okşasam sanki çocuktular
Bıraksam korkudan gözleri sislenir
Ne kadınlar sevdim zaten yoktular
Böyle bir sevmek görülmemiştir

Hayır, sanmayın ki beni unuttular
Hâlâ ara sıra mektupları gelir
Gerçek değildiler birer umuttular
Eski bir şarkı belki bir şiir
Ne kadınlar sevdim zaten yoktular
Böyle bir sevmek görülmemiştir

Yalnızlıklarım da elimden tuttular
Uzak fısıltıları içimi ürpertir
Sanki gökyüzünde bir buluttular
Nereye kayboldular şimdi kim bilir
Ne kadınlar sevdim zaten yoktular
Böyle bir sevmek görülmemiştir.

Atilla İLHAN
(1925-2005)

AİMER D'UNE TELLE FAÇON

Combien de femmes j'ai aimé, d'ailleurs elles n'existent pas
Elles s'habillaient de la pluie dès l'arrivée de l'automne
Si je les ai caressé un peu, comme si elles étaient les enfants
Si je les laisse seules elles ont des brumes de peur dans les yeux
Combien de femmes j'ai aimé, d'ailleurs elles n'existent pas
On n'a jamais vu un tel amour

Non, ne croyez pas qu'elles m'ont oublié
De temps en temps je reçois encore leurs lettres
Elles n'étaient pas vraies et n'étaient que de l'espoir
Une ancienne chanson ou peut-être un poème
Combien de femmes j'ai aimé, d'ailleurs elles n'existent pas
On n'a jamais vu un tel amour

Elles m'ont tenue la main dans les moments les plus seuls
Leurs lointains chuchotements me font rafraîchir
Elles étaient comme un nuage dans le ciel
Où sont-elles dissimulées aujourd'hui, qui sait ?
Combien de femmes j'ai aimé, d'ailleurs elles n'existent pas
On n'a jamais vu un tel amour.

Atilla İLHAN
(1925-2005)

Traduit Par Demet Cömert
Fransız Dili ve Edebiyatı
Yüksek Lisans Öğrencisi

NİLÜFER

Ben oraya koymuştum, almışlar,
Arasına sıkışık saatlerin.
Çıkarrı bakardım kimseler yokken;
Beni bana gösterecek aynamdı, almışlar.

Kışken ilkyaz, sularımnda açardı;
Buzlu dağlar gerisine kaçırarak ne vardı?
Eski defterlerde sararmış yaprak.
Beni bana gösterecek anlamdı, almışlar.

Bir ışığı yanardı gecelerde;
Akşam, çiçekler uykuya yattı,
Sardı karşı kıyıları karanlık
Beni bana gösterecek lambamdı, almışlar.

Behçet NECATİGİL
(1916–1979)

NENUPHAR

Je l'avais mis là-bas, on l'avait pris,
Pendant des heures pressées.
Si personne n'était là, je le sortais pour regarder;
C'était mon miroir à me montrer, on l'avait pris.

En hiver, il s'épanouissait dans mes eaux de printemps
Pourquoi s'évader derrière les montagnes glacées?
Feuille jaunie dans des cahiers usés
C'était le sens à me montrer, on l'avait pris.

C'était une lumière qui brûlait dans les nuits;
Le soir, les fleurs sont couchées,
Les rives d'en face étaient couvertes d'obscurité
C'était ma lampe à me montrer, on l'avait pris.

Behçet NECATİGİL
(1916-1979)

Traduit par: Galip BALDIRAN

"Eserinize
Değer
Katar..."

AYBiL

DIJİTAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

www.
info@ **aybilonline.com**

AYBiL
DIJİTAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

Merkez

Tel : 0.332 350 21 71 Fax : 0.332 350 71 21
Ferhuniye Mahallesi Sultanşah Caddesi Aktif İş Merkezi No : 30 / A
Selçuklu / KONYA